MURUGAN BINDING
WORKS,
NO. 3, BOMMULIER STREET,
ELEPHANT GATE, MADRAS-1.

MUL
154816

License No. 424 dated 24th Nov. 1942

234

THE UNIVERSITY COLLEGE MAGAZINE

UNIVERSITY LIBRARY
18 MAR 1947
MADRAS

EDITORIAL BOARD

Chairman :-PROF. C. S. VENKATESWARAN, M. A., M. SC., D. SC., F. INST. P., F. A. SC.

Manager :-SRI. M. R. BALAKRISHNA WARRIER, M. A.

Student-Representatives :

English Section :
MR. G. SRIDHARAN NÁIR

Malayalam Section :
MR. P. Gangadharan

Lady students Representative :—MISS LILY Thomas

Ex-Officio Members :—

DR. K. GODA VARMA, M. A., Ph. D.
Malayalam

SRI. V. A. RAMASWAMI SASTRI, M. A.
Sanskrit

SRI. C. PANNIRUKAI PERUMAL MUDALIAR, M. A., B. L.
Tamil

154816
35069
5222:N42
H6

CONTENTS

HIS HIGHNESS THE MAHARAJA OF TRAVANCORE. Plate

Honour to Travancore. i

PAGE

1. Editorial 1
2. Saktibhadra
   M. R. Balakrishna Warrier, Professor of English 4
3. Balu and the Alarum Time-piece
   Miss K. S. Pankajamony *cl. iv* 20
4. The Spirit of Nature
   R. Viswanath *cl. iv* 26
5. National and International aspects of Science
   Dr. C. S. Venkateswaran, Professor of Physics 27
6. The under-currents of Muslim culture
   K. Muhammed, Lecturer in Arabic 33
7. If only........An year ago !!
   G. S. Dharan *cl. iv* 37
8. Side-Lights on Satyagraha
   E. M. Joseph *cl. iv* 41
9. Courtship among Birds
   K. J. Joseh *cl. iv* 45
10. The Dance of Life
    M. A. Johnson *cl. i* 48
11. Plato's view of Life after Death
    Flora A. G. Hilda *cl. iv* 53
12. A Promising Career
    P. G. Rajagopal *cl. iv* 59
13. Cosmic Rays
    P. Hariharan, M. Sc. class 64
14. When Fortune smiles
    R. Viswanathan *cl. iv* 68
15. The Art of Crow-catching
    V. N. Raghavendra, Math. Hons. class 75
16. Vagaries
    Vaikom N. Ramakrishnan *cl. ii* 79
17. Passion in the Whirlpool
    P. Padmanabhan, Math. Hons. class 82
18. Tests for Divisibility
    K. Boothalingom *cl. iv* 86
19. Fun and Frolic
    A. G. Thomas, *cl. iii* 87
20. *Srinivasa Ramanujam—a pencil sketch.*
    by K. Hariharan *cl. i* *Plate*
21. 'Snaps' *by R. V.* " 89
22. College Notes " 89

Indian Languages Section

1. മുന്നോട്ടേയ്ക്കു് ... ... കെ. രത്നമ്മ cl. iv 1
2. വികാസം ... ... ഓം ചേരി 5
3. ശവകുടീരത്തിൽ ... ... എം. കെ. ഭാസി cl. i 6
4. നാലുപേരു് ... ... ആർ. പ്രസന്നൻ cl. ii 6
5. ചിത്രകലയിൽ നമുക്കുള്ള അഭിരുചി...
പി കെ. രാമകൃഷ്ണൻ cl. i 10
6. വിദ്യാർത്ഥികളായ നമ്മൾ ... പി. ഗംഗാധരൻ cl. iii 13
7. മായാത്ത ചിത്രം...കെ. എസ്സ്. നാരായണപിള്ള cl. i 15
8. എച്ച്. ജി. വെൽസ് ... ... ടി. തോമസ് cl. ii 24
9. ആത്മനിർവൃതി ... ... കെ. രാമകൃഷ്ണശാസ്ത്രി cl. iii 28
10. ആത്മാർത്ഥതയുടെ മറവിൽ ...പി. ഗംഗാധരൻ cl. iii 29
11. പ്രതീക്ഷ ... വെള്ളനാട്ടു ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ cl. iv 36
12. കലാപ്രണയി ... . ടി. ജെ എസ്സ്. ജാര്‍ജ്ജ്. cl. ii 37
13. ഓണം കഴിഞ്ഞുപോയി ... ... കെ. രസരി 40
14. ചക്കിനു വെച്ചതു് കൊക്കിന് ... മാത്യു കൊഡൂർ cl. iv 41
15. പ്രതിഫലം ... ... സി. പി. രാമകൃഷ്ണപിള്ള 47
16. വന്ദേ മാതരം ... ... പി. വേലപ്പൻ നായർ 48
17. കാര്യകാരൻ ... ... വി കെ. സ്വാമി cl. iii 53
18. സ്നേഹത്തിൻെറ വിജയം...എൻ. ലീലാബായി cl. iii 54
19. കവിത ... ... എൻ. ഹേമചന്ദ്രൻ cl. i 60
20. അവൻ ... ... കെ കുട്ടികൃഷ്ണൻ നായർ cl. iii 61
21. താജ്മഹാൾ ... ... എം. കെ. ഭാസി cl. i 64
22. സുഷുപ്തിയിൽ ... ... ആർ. രവീന്ദ്രനാഥ് cl. iii 65

1. கடமை Sarada Bai Williams cl. iv 1
2. சிரிக்குமோ! கண்ணீர் உகுக்குமோ S. K. Pandian cl. iv 4
3. இருவரும் ஒருவனும் Chidambarathanu Pillai cl. iii 6
4. சிந்தனை செய் மனமே S. Syed Khan cl. iv 9
5. பாரதியும் தமிழ் மறுமலர்ச்சியும் V. Natarajan cl. i 11

१. आज का भारत एम. जे. सरोजनी अम्मा वर्ग ३ १
२. मेवाड के इतिहास की झांकी परसुराम वर्ग ३ ३
३. पतन के. सि. श्रीधरन पिळ्ळै एम. एस. सि. ८

Honour to Travancore

The Garrison Parade Ground at Pangode was the scene of an impressive ceremony on Thursday November 21st, 1946, when a **Saluting Gun** was presented to His Highnerss the Maharajah by Major General Wade on behalf of His Excellency, the Commander-in-Chief in India, Sir Claude Auchinleck, " in commemoration of the victorious comradeship in arms of the State Forces in alliance with His Majesty's forces in the last world war." The Gun will be cherished as a historic symbol of the sacrifices and contributions of Travancore towards world peace, and as a memento of the honourable part played by the Travancore's Forces in the battle-fields of the world.

In further recognition of the contribution made by the State to Allied Victory especially in the Eastern theatre Admiral Lord Louis Mountbatten, Supreme Commander, South-East Asia, has presented His Highness the Maharaja with a Japanese Officer's sword. This sword is kept in Renga Vilasom Palace Art Gallery.

UNIVERSITY LIBRARY
18 MAR 1947
MADRAS

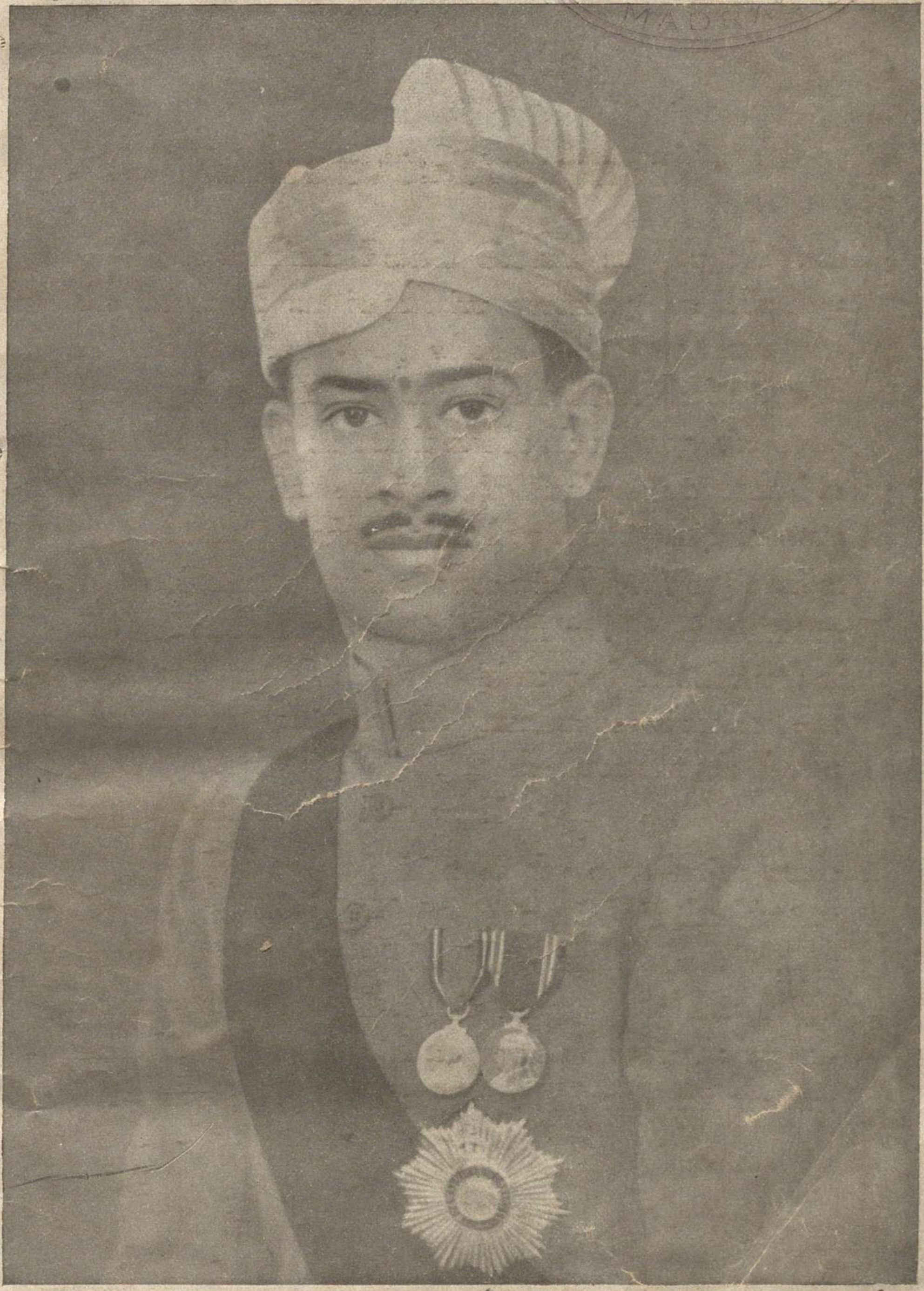

HIS HIGHNESS THE MAHARAJA OF TRAVANCORE

UNIVERSITY LIBRARY
13 MAR 1947
MADRAS

THE

UNIVERSITY COLLEGE MAGAZINE

TRIVANDRUM

Chairman :

Dr. C. S. Venkateswaran M. A., M. Sc., D. Sc., F. Inst. P.

Manager :

Sri. M. R. Balakrishna Warrier, M. A.

Vol. 3 | December 1945 | No. 1

EDITORIAL

PEACE is the hungry call of famished mankind today. Peace is seemingly harder to win than war. A year has gone by since hostilities ended, and time is not yet for human society to come to normalcy. Instead, a new wave of unrest and mutual distrust is overwhelming the world. This phase of human activity is perhaps an inevitable sequence to a total war. The difficulties of procurement and ever increasing inflation have produced acute economic distress in all homes. Communalism, which is a relic of medievalism, is showing its ugly head up in several places. The cult of violence is preached and practised openly even in this ancient land of ours, which has always stood in the vanguard of nonviolence and peace. The youth is now, as ever, the despair and the hope at once of the nation. Being in the most impressionable period of their life the impulses of progressive movements and current sentiments sway their minds quickly and

to such an extent as to confound and depress the elders. But once the wave sweeps off the essential calmness of disciplined youth asserts itself. The youth has always stood for progressive humanism and therein lies the hope of the future.

Our College, having on its rolls 1675 young boys and girls between the ages of 13 and 20 drawn from all parts of the State, provides a faithful barometer of the youth's temper in the State. During the year under review, our barometer recorded high pressure on some occasions whenever a fresh crisis developed in all-India politics or in the student world. It is a matter for congratulation for the students and staff of this college, that these moments of excitement have so far passed off peacefully unmarred by unseemly incidents of the type witnessed elsewhere.

A feature of the college life during the past year was its round of social activities. The College Day was celebrated on the 9th and the 10th February 1946 amidst scenes of great hilarity and juvenile enthusiasm. The several societies of the College worked actively and provided a forum for mutual contacts, associations and discussions.

Our Felicitations.

We offer our most loyal greetings to our beloved Maharaja on the conferment on him of the title of **Major General** by His Majesty, the King Emperor.

It is with sincere joy that we offer our hearty congratulation to Mr. H. C. Papworth, the Pro-Vice-Chancellor, on the award of the Maharaja's Medal to him on the occasion of the Birthday celebrations of the year. We also congratulate our distinguished Old Boy, Rajyasevapraveena Dr. K. P. P. Menon who was awarded the degree of Doctor of Science *honoris causa* by the University at the last convocation.

Retirements and Appointments.

Prof. K. R. Krishna Iyer retired from service as Head of the Department of Chemistry in July 1946, after thirty-four years of service. The present popularity of chemistry in the College owes not a little to his abiding interest in and powers of exposition of his subject. Mr. Krishna Iyer has been appointed special

Officer of the Model Salt Factory and his place as the Head of the Department of Chemistry is filled by Dr. A. Narayanan Potti. We wish both of them every success in their new posts of responsibility.

Mr. P. K. Krishna Pillai, M. A., Professor of Physics, has been appointed Special Officer of Educational Reforms. Dr. P. P. Pillai, Lecturer in Chemistry, left the College in February last on his being appointed as Pharmaceutical Chemist in the Laboratory of the Scientific and Industrial Research of the Government of India. To both of them we offer our sincere congratulations.

Our bereavements.

It is with a sense of deep sorrow we record the death after a short illness of Mr. Eapen Ittyerah, Senior Lecturer in Zoology, on 6-1-1946. Mr. Ittyerah was gentle and pious and was loved and respected by his students. His loss is deeply bemoaned by one and all. We also express our sorrow at the death of Padmanabha Kaimal and Miss. T. Parukutty Amma, students of the B. Sc. Chemistry Class and V. K. Syed Muhamed of B. Sc. Physics Class during the past year.

Convocation.

The eighth Convocation of the University was held on Wednesday the 23rd Oct. 1946. The University College may reasonably be proud of the fact that the vast majority of students who took the degrees and won the prizes and medals belonged to her. Sir C. V. Raman delivered the Convocation address. We wish to emphasise the following words uttered by him in the course of his exhortation to the youth: "We have in India—and not the least in this part of India—a vast reservoir of high-grade human talent. What is needed is to harness and encourage it and this encouragement must be based ultimately on the self-confidence, fearless courage, energy, and endeavour of our young University men. I would ask them to receive from me the message, **courage, fearlessness** and **hope** for the future."

SAKTIBHADRA

BY

Prof. M. R. Balakrishna Warrier, M. A.

The name of Saktibhadra stands first among the dramatists of Kerala. He is entitled to this premier place in the galaxy of Kerala dramatists both by antiquity and by the unsurpassed excellence of workmanship. The legitimate inference from the observation of the actress in the Prologue is that he was the first Sanskrit dramatist of South India, a claim that will be acceded to by every student of the play. In intellectual vigour, keen insight into character and consummate mastery of dramatic technique, he is second only to Kalidasa.

I. Life.

Very little is known about the life of this great dramatist of Kerala. Tradition represents him as a member of the Kotumon Swaroopam, an aristocratic Malayali Brahmin family at Mannadi in the Kunnathur Taluq of the Travancore State. This ancient family was of comparative affluence and enjoyed for a long time the right of management or Samudaya Sthanam in the famous temple at Thiruvarppu, in the Kottayam Taluq. The family became extinct only towards the close of the eighteenth century. The last member of this Swaroopam, Saktibhadran Savitri Antarjanam, for want of an issue, made over all the possessions of this family by a gift deed to the family of the Vanjipuzha chief at Mannadi. The Granthavari of the Thiruvarppu temple testifies to the exercise of this right of management by the family of Saktibhadra till it was transferred to the Vanjipuzha chief. The name 'Saktibhadra' was the permanent prefix to the name of every member, male or female, of this noble family. The statement of the commentator of Ascarya Chudamoni, the poet's only surviving play, also strengthens the assumption that Saktibhadra was not the baptismal name of the dramatist.

II. Disciple of Sankara.

The incidents in Saktibhadra's life are still shrouded in mystery. Tradition is persistent on the fact of the poet having been a disciple of the great Sankara. It is said that Sankara once came to Chenganore, where the dramatist's family had a residence and some property attached to it. The poet in the hope of getting the approval of the great Vedanta teacher read to him the whole of Ascarya Chudamoni. But the great sage who was then under a vow of silence, did not express any opinion on it. The poet disappointed at what he conceived to be amounting to a disapproval by the mastermind, threw the play into the flames. When Sankara came again to Chenganore in the course of his peregrinations, he expressed a great desire to interview the poet whom he styled as Bhuvanabhuti, in analogy to Bhavabhuti. This title was conferred on him by the eminent philosopher in remembrance of this exquisite expression which occurs in a verse of the play. Saktibhadra then informed the great Sankara that he had committed to the flames the play that could not secure his approval when read out to him. Sankara comforted him by reciting the whole play from his prodigious memory and thus saved it from utter extinction. If any credence can be put in this tradition, Saktibhadra may be considered to have lived in the latter half of the eighth century A. D. The traditions preserved about Sankara in Sankara Vijayam of pseudo-Madhava and other biographical accounts of a semi-historical character, do not however speak of this resuscitation of Chudamoni.

III. No mention in the Treatises on Poetics.

The absence of any reference or quotation from Ascarya Chudamoni in any of the famous treatises on Poetics from Bhamaha down to Jagannatha renders the task of fixing its date more difficult. The comparative neglect of Kerala works by the great writers on Poetics only shows that Ascarya Chudamoni and other plays of the Kerala stage did not become widely known beyond the bounds of the country. The plays produced in Kerala and acted by the Chakkiars in the temples of the land remained their exclusive possession, never attaining a wider fame. The intellectual isolation of Kerala was removed only after the advent of the great Sankara. Instances of Kerala literary products

obtaining an all-India celebrity are more numerous after the great sage established Mutts in several parts of India for the propagation of his philosophy and religion. He brought Kerala into closer touch with the world of scholarship outside. The dominating personality of Sankara and his supreme philosophical achievement brought Kerala into the intellectual lime-light and the wondering eyes of outside scholars turned in this direction. Till then, the only contact was through the occasional pilgrims and travellers hailing from the north to visit the celebrated shrines of Cape Camorin and Janardhanam. The establishment of religious Mutts at Badarinath, Kanchipuram, and other places and the installation of Sankara's disciples as the heads of these institutions, naturally provided ampler opportunities for cultural contacts. As time advanced, these contacts became closer and Kerala productions began to attain a wider celebrity. Vasudeva's Yudhishtara Vijaya and Lilasuka's Krishnakarnamrtam and Kulasekhara's Mukundamala and such other works easily gained fame and commentators even in distant Kashmere. There is clear evidence in the account of Chaitanya's travels that Krishnamrtam was taken to Bengal by him and popularised in the north. It does not, in these circumstances, appear strange that the Kerala plays should remain unknown and unhonoured by the great writers on Poetics.

IV. Its Popularity in Kerala.

That the author of Ascarya Chudamoni was held in high esteem as a dramatist and poet throughout Kerala is evident from the reference to it in a work on dramaturgy and histrionics called Natankusam which formulates a body of rules for the guidance of actors. From the day of its advent, Ascarya Chudamoni took an important place in the repertoire of the Kerala theatre and became a favourite of the Chakkiars. Most of the Acts of this play alone are frequently staged by them; even from the Swpnavasavadattam, the Svapnankam only is selected for performance. The uncommon stage-worthiness of the play explains this special preference. Saktibhadra's play has always been effective on the stage and it is the best of the Rama-plays perhaps with the exception of Bhavabhuti's Uttararamacharita. It is singularly free from those features which make for the heaviness and unstageworthiness of most of the Rama plays like the Balaramayana of Raja-

sekhara and the Anargha Raghavam of Murari. Only the late Seetha-Raghava of Ramapani Vada can be said to approach it in this respect. The brisk and breezy movement of the action, the absence of long and ornate narrative speeches, the vigour and finish of dialogue, and the well-adjusted time-element in Chudamoni have made it one of the most popular plays on the Kerala stage.

V. Its Bearing on the Bhasa Question

The play is a full-fledged Nataka of the best type and comprises seven Acts. It displays at the very outset, a striking feature, regarded as the unique characteristic of the so-called Bhasa plays which begin with the stage direction "Nannyante Tatah pravisathi Sutradarah." Bana in his Harshacharitam adverts to this peculiar feature of the plays of Bhasa. The sutradara in Chuda moni is only the Sthapaka-sutradara as distinct from the Nandi-sutradara so distinguished in Viswanatha's Sahitya Darpana. This appears to be a dramaturgic feature peculiar to many of the Kerala plays and not, as has been surmised, to the plays of Bhasa alone. The sthapana instead of the Prastavana is adopted in the plays of Kulasekhara Varma and in the Kalyanasoughandhika of Neelacanta and even in some Kerala recensions of Sakuntalam and the plays of Sri Harsha, The Chakkiar always commenced the performance with the recital of a benedictory verse, not of the poet's composition, but of his own, appropriate to the context and hence dispensed with the Nandi Sutradara and the recital of the Mangalaslokam by him. This preference of the Sthapaka Sutradara in the Kerala plays reveals nothing better than an ancient practice of the Kerala Stage. The interesting parallelisms between the Chudamoni and the plays of Bhasa, notably Abhisheka Nataka, open up a new vista in the study of the authenticity of the plays ascribed to Bhasa. These parallelisms in themselves do not go a long way to prove that all these plays influenced Sakitibhadra. They only lead up to a reasonable guess that these plays were possibly compilations made for the Kerala stage.

VI. Analytical Outline.

The Prologue of the play gives only scanty information about the author, and the statements in it strengthen the assumption that Chudamoni was one of the earliest Sanskrit plays produced

in South India. The first Act introduces Lekshmana busily engaged in the construction of a temporary residence in the forest of Panchavati on the banks of the Godavary where Rama proposes to pass the rest of his exile peacefully. Surpanaka, a widowed sister of Ravana, in the disguise of a lovely maiden, comes upon Rama and smitten by his graceful form, makes frank overtures of love and is directed in jest to approach the unmarried Lekshmana. But the alluring beauty of the damsel casts no spell on the austere youth brought up in the ways of righteousness. With high disdain, Lekshmana repulses her advances, but finding her persistent, playfully assures her of his idea of meeting her later at a rendezvous and thus gets rid of her for the present moment. Rama and Sita are comfortably installed by Lekshmana in their new forest residence. His bitterness towards his stepmother Kaikeyi still rankling in his mind, Lekshmana pours forth his wrath, on seeing the hardships of Rama and Sita in their present life of exile. But Rama appeases him by noble counsel and frank acceptance of the superior delights of this life in the forest. In the next Act, Surpanaka, chagrined at her rebuff by Lekshmana and his failure to keep the tryst, approaches Rama again with her entreaties. Rama adopts a method of evasion in redirecting her to Lekshmana. Surpanaka with great reluctance, and mortified at her being bandied from one to another in this fashion, resolves to show herself in her true colours and wreak vengeance on them in the event of her deliberate rejection and repulse by them. She casts off the disguise, revealing herself to Lekshmana in her true shape when he refuses even to listen to her piteous imploring. Lekshmana, then dismayed, rewards her insistence by cutting off her nose and ears and thus saves himself from this terrible monster. The third Act shows an old ascetic and a young hermit conversing; in their dialogue, which forms the Prelude to that Act, the entire plan of Surpanaka's revenge is unfolded. Ravana has been inflamed with a passion for Sita, whose charms have been loudly praised by Surpanaka with this object; he has resolved on her capture, secured the help of Maricha to assume the form of a golden deer to lure Rama in chase away from the forest cottage, and arranged with his sister to assume the guise of Sita. Accordingly, Maricha in the shape of a golden deer makes his appearance in the vicinity of Rama's cottage; its motley shape bewitches Sita and she implores her lord to fetch it for her. When

Rama is brooding over a bad omen he sees, Lekshmana enters and shows him the two gifts of the hermits, invaluable to Rama in his warfare with the Rakshasas. These tokens of their good will, the Wonder Jewel and the Ring, possess the magical power of enabling the wearer to see through the artifices and disguises of the enemies. They present Lekshmana with an armour which is proof to the arrows of foes. Thus equipped, Rama goes in pursuit of the deceptive golden deer and is lured far away. Ravana disguised as Rama now appears before Sita, who is alone in the cottage ; for Lekshmana who was left behind to guard Sita, is commanded by her to run to the rescue of Rama, against his will. The infatuated Ravana persuades Sita to enter his chariot by a ruse. She believes in this story of Bharata's peril and the immediate need of going to Ayodhya for the brothers to help him. Ravana flies away with her, jubilant over the abduction of Sita. Rama, wearied with the hot pursuit of the golden deer, encounters Surpanakha, in the guise of Sita and taking her to be the real Sita, accompanies her. Rama is soon surprised when he hears the lamentations of Sita from above, and considers the lady in Ravana's chariot as the false one. The misunderstandings caused by the triple disguise are of a menacing nature. Surpanaka is successful in making Rama believe that the Sita in the chariot is not the genuine one ; Ravana likewise endeavours to convince Sita that he is the true Rama. Lekshmana is deceived by Maricha's assumption of Rama's shape, so that he draws his sword to kill the true Rama whom he suspects to be the fraudulent one. Only when Rama shows the magic Ring to Lekshmana he recognises his brother and detects the fraud of Maricha, who soon falls a victim to the might of Rama. Surpanakha, realising her danger if found out, assumes her own shape and falls prostrate at the feet of Rama begging their pardon. She is pardoned and Rama sends through her a message to Ravana, that he will rue the treacherous abduction of Sita.

Act IV describes the love-sick Ravana in his futile attempt to make Sita yield to his improper advances. Though to all appearance, Sita believes him to be the real Rama, her inner voice seems to speak against it. At the impudent attempt of Ravana to touch her, Sita discerns the fraud, played on her. Her

call for help is heard by Jatayu, the vulture-king, who comes to her succour. In the fight that ensues between Ravana and Jatayu, the latter is killed and Sita laments deeply the death of her helper.

The scene now shifts to the palace of Ravana where Mandodari, his wife and a serving maid hold converse. In this entre-act, the Queen narrates to the maid the ominous dream she had the previous night. The waiting woman allays her forebodings by denying any preternatural significance to an idle dream. The Queen is perturbed at Ravana's infatuation for Sita and has dark misgivings. Ravana is then shown in the height of his love-sickness. His trusted minister reports to the King the rumours concerning Rama's alliance with Sugriva and the murder of Bali. Ravana learns from him the news of the mobilisation of the army of Vanaras, but treats it with derision and contempt. The minister reminds the King, of his weakness as is evident from his yielding to the charms of a mortal damsel, the wife of another. All his argument is in vain; Ravana refuses to give up Sita. He, then seeks out Sita in the garden, seated, disconsolately at the foot of the Asoka tree. Hidden behind the creepers in the garden, Mandodari listens to Ravana's pleadings to Sita who spurns at him. Ravana's abject prostration at her feet makes no appeal to her. She does not wince at the threat of death. The humiliation of the King is complete when the Queen suddenly comes out of the creepers and reveals herself to them.

The next Act represents Hanuman in the garden of Lanka listening unseen to the lamentations of Sita. He appears before her, introducing himself as the trusted messenger of Rama, and shows her the Wonder Crest jewel. He tells her of the doings of Rama, his alliance with Sugriva, the despatch of search parties in all directions and the preparations for a war with Ravana to recover Sita. Hanuman consoles her with hopes of a speedy deliverance and bids farewell to her. In the prelude to the last Act, the dialogue between a Vidyadara and his wife announces Rama's conquest of Ravana. Vibhishana, the brother of Ravana, is placed on the throne of Lanka. For fear of public scandal Sita is put to the ordeal of fire to prove her purity. All the gods of heaven come there and proclaim her innocence. Rama, with

profuse apologies for his apparent harshness in putting her to the fire ordeal, accepts her. The play ends happily with the departure of Rama, Sita, Lekshmana and friends for Ayodhya in the aerial chariot of Kubera.

VII. Treatment of sources.

Saktibhadra's play thus dramatises the Ramayana story as told by Valmiki. In shaping the material for dramatic treatment the dramatist makes some significant departures from the original story. And all these deviations are calculated to enhance the dramatic effect. The main problem of the play-wright is to give dramatic unity to the incidents and actions which extend over a long period and which have no inherent unity except in so far as they pertain to one person, Rama. The supreme art of Saktibhadra is in giving an organic structure to his play, in attaining a certain order, temperance and harmony of the parts by careful selection and assimilation of matter. Herein lies the surpassing excellence of Saktibhatra over the other writers on the Rama Story. Even Bhavabhuti's Uttararamacharita does not possess the same unity of action, and the same coherence of the characters represented as in Cudamani. Characters and incidents are knit together in an organic way so as to be all truly members, one of another. With what judgement and art the borrowed material is used by the dramatist is clear from a careful study of his workmanship. He has drawn freely from the original, but he has enriched his drawings more liberally from the glory and witchery of his own genius. His wisdom is evident in what he has left unused and in what he added or modified under the guidance of his shaping spirit of imagination. Surpanakha, the demoness appears to Rama and Lekshmana in her true shape, in the original, but in the play, she is seen as a young damsel of alluring charm, dallying with them in all the pride of her youthful coquetry. Nor does she propose to Rama to devour Sita so that he may be free to accept her. Lekshmana cuts her nose and ears only when she with the intention of devouring him, carries him in her powerful arms. He does this only in self-defence, and not, as commanded by Rama, for trying to molest Sita. This circumstance extenuates Lekshmana's impropriety in thus disfiguring a woman, and provides an adequate motive. Various

touches are added by the dramatist in the Abduction scene which forms the climax of the play, to heighten its probability. By Ravana's assuming the guise of Rama and misleading Sita by a false announcement of Bharata's kingdom being in danger, the abduction is rendered least repulsive ; Surpanakha appearing in Sita's disguise, detains Rama on the way to the cottage so that Ravana may carry Sita without any interference by Rama. The several disguises, of which no mention is made by Valmiki, serve a useful dramatic purpose and largely contribute to the effectiveness of the scene. This device disarms all opposition or interference, and adds to the confusion and bewilderment of Rama, Sita and Lekshmana. As a result of the mistaken identity, Lekshmana lifts the sword against Rama, but the tragedy is averted with the help of the miraculous ring. This incident is purely the invention of the dramatist. Valmiki represents Surpanakha only as instigating Ravana for the abduction of Sita; but the dramatist makes her the accomplice of Ravana in this nefarious project. The abject collapse and imploring of grace by Surpanakha, when she fears her exposure with the help of the wonderful ring, are newly added by the dramatist. It serves to represent the magnanimity of Rama's heart; it reveals the redeeming feature of her otherwise hateful character.

VIII. Characterisation.

The vigour and originality of the playwright are evident in the vivid portrayal of character in the play. And the great achievement of Saktibhadra in the play is the realistic versimilitude in his characters. They are not the lifeless conventional heroes of romance, shadowy beings without any marked individuality. They grow and unfold themselves, pass through diverse stages in their development, and are true to themselves and to nature. There is nothing stiff or unconvincing about them, they do not remain the same from start to finish, but reveal delicate shades when brought face to face with new circumstances. Even when delineating the personages of Puranic type, Saktibhadra invests them with a humanity, making them the denizens of the living world. Rama is depicted as an ideal of chivalry ; he is considerate even to the demoness (II. 18) magnanimously pardons her (III. 39[4]) ; has no malice against his enemies (III. 40). He

has boundless affection for Lekshmana (II. 14), whose cleverness appeals to him (I. 21); he does not blame Kaikeyi for being instrumental to their exile (I, 20); he takes upon himself the responsibility for it (I. 18). Though Saktibhadra is conscious of the original divine character of Rama (VI. 7), he has shown him human, throbbing with the passions and feelings of man. This realism in the portrayal of Rama's character enhances its charm. In the portraiture of Ravana also we observe the same success in humanising him. He knows the sheer unwisdom of killing Rama and capturing Sita, lest she should pine for him and commit sati (III. 17). He is infatuated at the first sight of Sita (III. 20, 21) and hopes that Sita will welcome his advances (III. 26). He has a true insight into the character of other people, and with discernment understands the temperament of Lekshmana (III. 28[6]). It is only after ascertaining the opinion of Sita and obtaining her permission, that he requests her to enter the chariot with him (III. 32[14]). The sarcastic words of Jatayu (IV. 9) rouse up his indignation and he punishes him for his interference. Ravana's love-sickness elicits the pity of his goodnatured minister who wishes to wean him from his sinister purpose (V. 8). Ravana is well versed in the Vedas (V. 15) and has a cultured mind. But he gives himself up to the passion of love, the mere adulterous infatuation for another's spouse. It is on the characters of Lekshmana and Sita that the dramatist has lavished all his care. Lekshmana stands out as the type of solid and vigorous manliness. He is intensely devoted to Rama and this fraternal affection is the main spring of his character. He lives and has his being in it; he has imposed on himself the voluntary exile to serve him. He shows himself throughout as a young man of stern moral rectitude; he looks with scorn and contempt on the blandishments of Surpanakha (I. 8): he pays heed to her words only when she tells him that she is coming from Rama. With the austerity of an anchorite, he discourages her advances and brings home to her the utter foolishness of such a burning passion (I. 10). He is bitter towards Kaikeyi, for her selfish intrigue (I. 15) and never pardons her for it. In this he is a contrast to Rama who is charitable to take the whole blame of it on himself. It is revolting to Lekshmana to lift a weapon against a woman (I. 12[1]) but he does it in self defence and that, against

a ferocious demoness. The good sense of Lekshmana suspects the golden deer as only a deceptive impersonation of some demon. He is unwilling to leave Sita alone in the cottage and go in pursuit of Rama; but the stinging insinuations of Sita (III 29) drive him to it against his will. Lekshmana's message to Ravana through Surpanakha, is in harmony with his fearless and frank character. He insists on Rama's abandonment of Sita, till she proves her purity and her attempt to explain is discouraged by Lekshmana's stern words to her (VII. 16[10]). When she volunteers to undergo the ordeal of fire, it is he who sees through it. Sita is conceived as a noble woman replete with classic grace and firmness of soul. Her behaviour may be said to rise in dignity as her sorrow deepens, and under the worst that can befall her, she remains firm and graceful in the austere strengths of reason and rectitude. She evinces pity for Surpanakha when her love imploring are discarded by Rama (II. 3[2]); but later on realises how it is undeserved (II. 17[2]). Duped by Maricha's imitation of Rama's voice, she compels Lekshmana by her caustic words to leave her alone in the cottage and paves the way for her own peril. Sita, when confronted with Ravana and his advances, shows a firmness and strength of mind that sends a thrill of awe into the heart of the demon king. The meeting with Hanuman refreshes her spirit and inflames her hope (VI. 18[1]). When at last she is aware of the difficulties of Rama in accepting her and his harsh words to her (VII. 17), she volunteers to go through the ordeal of fire and establish her untarnished integrity. Thus Sita passes through many trials, in the midst of which all, she maintains a moral rectitude so profect and so pure as to be a secret unto itself. In simplicity, in gentleness, in delicacy of mind, and in the austere sweetness of her character, consists her supreme charm. Her situation is indeed full of pathos, since the patient sorrows are those that touch nearest.

IX. Rasas or Sentiments.

Cudamoni is unique in that it represents a particular dramatic type in which the Adbhuta-Rasa is treated as the dominating motif. Dramatists are rare who give the ascendancy to the sentiment of wonder in their plays. Most playwrights dabble in the rainbow world of love; Sringara has been delineated in an

inimitable manner by Kalidasa and a host of great poets. Saktibhadra has followed an original line of his own, in this respect. The very title of the play Ascarya Cudamoni is an indication of the dominance of the wonder-motif. The commentator of the play suggests this true significance of the title. The dominant sentment of the play is that of wonder based on astonishment and it pervades it from beginning to end. In the Prologue, the play is introduced as Saktibhadra's wondrous work. The Parnasalanka (Act I) illustrates excellently the sentiment of wonder in the description of Surpanakha with her alluring charms (I. 6). In the Surpanakhanka (Act II.) this rises up in Rama's rapturous admiration of Sita's beauty (II. 4) The next Act, Maya Sitanka evokes this wonder, in the sight of the Crest jewel and Ring, shown by Lekshmana and of the incomparable beauty of the golden deer. In the Jatayurvadhanka (Act IV) wonder is aroused by the strange incident of Ravana appearing as Rama and Sita's discovery of this through the miraculors power of the wonderful crest jewel. Mandodari's wonder at the courage of Sita in rejecting Ravana's offers of love supplies this sentiment in the Asokavanikanka. In the next Anguliyanka (Act VI) Hanuman, the very embodiment of the wonderful, presents the miraculous ring to Sita along with Rama's message of hope and takes back to Rama, her message and wonderful crest-jewel. The last Act presents the wonder of wonders in the ordeal of fire from which she comes out gloriously and in the appearance of the gods to proclaim her innocence and to bless her. Thus the all pervading Adbhutarasa justifies the title of the play. The poet's skill in the presentation of other sentiments is borne testimony to by the play. In the sentiment of love the dramatist is at his best. Surpanakha's conversation with Rama and Lekshmana in the opening Act discloses.his sentiment of love. Ravana's infatuation for Sita provides an opportunity in the next Act for the display of this sentiment. Hanuman's description of Rama's love-lorn condition excellently illustrates the various conditions of Vipralambha sringara (VI. 10, 11, 13). The condition of Ravana described in (V. 8) reveals the same. The heroic sentiment of Vira appears in the fight between Ravana and Jatayu and in the descriptions of Ravana's exploits (V 10, 12). These other sentiments are only auxiliary to the ruling motive of

Adbhuta and the dramatist reveals uncommon skill in properly subordinating these to it and achieving the unity of the whole.

X. Influence of other dramatists.

Saktibhadra in the play reveals his study and acquaintance of the earlier dramatists. He owes certain hints to his familiarity with Kalidasa's Sakuntala. There are some scenes and passages in the play which recall those of Sakuntala. The description of Ravana's ride in his chariot (III. 19) is certainly reminiscent of Kalidasa's description of Dushyanta's ride in the first Act of Sakuntala. What Sita says of the wonder-ring (VI. 14[1]) reminds us of Dushyanta's words about the token-ring in a similiar situation (Sak. VI. 11) The parallelism is very striking between the following passages :—

ഹിമകര ഹിമഗർഭാ രശ്മയസ്താവകീനാ
മയി മദനവിധേയേ യേന വഹ്നിം വമന്തി
ന തവ ബലമനംഗസ്യാപി വാ ദുഃഖഭാജോ
ജനക ദുഹിതുരേഷാ ശർവ്വരീനാഥ ശക്തിഃ (Cud. V. 6)

തവ കുസുമശരത്വം ശീതരശ്മിത്വമിന്ദോ
ർദ്വയമിദമയഥാർത്ഥം ദൃശ്യതേ മദ്വിധേഷു
വിസൃജതി ഹിമഗർഭൈരഗ്നിമിന്ദുർ മയൂഖൈ
സ്ത്വമപി കുസുമബാണാൻ വജ്രസാരീകരോഷി (Sak. III. 3)

ചരണനളിനസാദ്ധ്യം യാനമാഹാര്യ്യമംഭഃ
ശയനമവനിപൃഷ്ഠം മണ്ഡനം സ്നാനമാത്രം
തവ തരുണി തഥാപി ത്വം ശ്രിയാ ചക്ഷുഷീ മേ
ഹരസി പുരമയോദ്ധ്യാമാവസന്തീവ ചിത്രം (Cud. II. 4)

സരസിജമനുവിദ്ധം ശൈവലേനാപി രമ്യം
മലിനമപി ഹിമാംശോർലക്ഷ്മ ലക്ഷ്മീം തനോതി
ഇയമധികമനോജ്ഞാ വല്ക്കലേനാപി തന്വീ
കിമിവ ഹി മധുരാണാം മണ്ഡനം നാകൃതീനാം (Sak. II 17)

The echo of the idea in the verse in Malavikagnimitra,

പുരാണ മിത്യേവ ന സാധുസർവ്വം
ന ചാപി സർവ്വം നവമിത്യവദ്യം
സന്തഃ പരീക്ഷ്യാന്യതരദ്ഭജന്തേ
മൂഢഃ പരപ്രത്യയനേയ ബുദ്ധിഃ

is to be found in :—

ഗുണാഃ പ്രമാണം ന ദിശാം വിഭാഗഃ
നിദർശനം നന്ദിതമേവ തത്ര
സ്തനദ്വയേ തേ ഹരിചന്ദനം ച
ഹാരശ്ച നീഹാരമരീചി ഗൗരഃ (1. 3)

The parallelism between the following verses is also remarkable.

രക്ഷോവധാദ്വിരതകർമ്മ വിസൃജ്യ ചാപം
ഗോധാംഗുലിത്രപദവീഷു ധൃതവ്രതേന
രേഖാതപത്രകലശാങ്കിതലേന രാമോ
വേണീം കരേണ തവ മോക്ഷ്യതി ദേവി ദേവഃ (Cuda)

ചഞ്ചദ്ഭുജഭ്രമിത ചണ്ഡഗദാഭിഘാത
സഞ്ചൂർണ്ണിതോരുയുഗളസ്യ സുയോധനസ്യ
സ്ത്യാനാവവിദ്ധഘനശോണിത ശോണപാണി
രുത്തംസയിഷ്യതി കചാംസ്തവ ദേവി ഭീമഃ (Veni Samhara I. 21)

XI. Style and Technique.

The art of Saktibhadra reveals itself in the coherent construction of the plot, in effective characterisation, in vigorous dialogue and in the deft employment of dramatic devices. The course and order of incidents is more or less that of the epic, but by proper selection and modification of incidents, they are made to run briskly to the inevitable end. There is the consistency, the inevitableness that should belong to every compact and well-constructed plot. From the rejection and disfigurement of Surpanakha arise naturally all the troubles that beset the hero and heroine. There is a clear foreshadowing of the final denouement as a thing inevitable, arising out of the complication. No irrelevant incident or character retards the even movement of the action; everything is in its place, skillfully welded into the texture of the plot. He has understood the full dramatic value of the interludes; interludes are only sparingly used and that, with considerable effect. The interlude to the third Act is indispensable to reveal the exact situation of things; the explanations seem to arise naturally in dialogue between the speakers and not to be too obviously dragged in for the benefit of the audience. Surpanakha's plan of revenge is disclosed and the complication is well nigh on its way. The interlude to the last Act is to bridge the gulf of time

and to supply information about those incidents which take place in the interval and do not easily admit of representation on the stage. Saktibhadra displays consummate art in employing presentiments with great dramatic effect. It is by a divine instinct that men's minds distrust ensuing dangers. At the opening of the third Act Rama has some vague apprehension of evil (III. 5). When Rama goes in pursuit of the golden deer, Lekshmana has some misgivings. Sita has some presentiment of danger (III. 26[1]) when she is about to send Lekshmana on hearing the false voice of Maricha. Mandodari's frightful dream is regarded by her as premonitory of calamity (V. 0[11]). Even Ravana has some forebodings when he observes the unexpected sun in Lanka (V. 1[11]). Saktibhadra's power of depicting irony is in evidence in the play. Sitabelieves in the disguised Ravana and tells him that fortunately she has escaped from the deception of the Rakshasas, when she has unwittingly fallen into his trap (III. 32[16]). Rama is cocksure that Sita will never be with any other man than himself, but she is in the chariot with Ravana, lured into it by a clever stratagem (III. 33[10]). Effective is the contrast between Ravana's sanguine hope of being enthusiastically accepted by Sita (III. 26) and her scornful rejection of him. The dramatist has humour, but of a grim and sardonic kind. The words of the charioteer (III. 23[2]) to Ravana illustrate it admirably. Disguises and mistaken identity provide effective comedy in the third Act, and the humour of the situation when Mandodari overhears from behind the creepers the fervid effusions of Ravana's intemperate passion and sees his utter discomfiture, is unmistakable. Apart from these occasional gleams, the play does not abound in humour, the theme not admitting the conventional Vidushaka and his antics. The absence of anything like a pervading lighter vein is due perhaps to the poet's temper.

The style of Saktibhadra is the elegant Vaidarbha style with its simplicity, clearness, elevation and beauty. The absence of long sentences and long compounds, admirably fits it for vigorous and spirited dialogue, of which Saktibhadra is an unquestioned master. He is never led into the defect of taste which many later dramatists exhibit frequently in overloading their language with excess of ornament in seeking for mere effect. His style

has the supreme merit of suggestiveness as that of Kalidasa ; what others express elaborately he manages with a touch. Saktibhadra is master of the most pithy, piercing sententious brevity ; the play abounds in such specimens of terse vigour, which epitomise his profound knowledge of the world and human nature. (I. 3^a, 5^1, 8^2, 10^1, 14^1, III. 27^d, 29^d, 41^a, 42^d). This fondness for proverbial phrases is characteristic of him. His characters never indulge in long speeches ; brief and pregnant words which reveal their souls vividly, are the common feature (III. 16^8; 31^1 : 27^5 ; 28^{11} ; IV. 13^d ; V. 0^{16}; VII. 1^2 ; 16^{11} ; 18^1). He excels in the use of figures of speech and thought ; his genius like that of Kalidasa is in the employment of Swabhavokti (III 1 ; 15) There is a certain classic restraint in the use of figures (II. 6) ; his similes are full of poetic grace (III. 39).

XII. Commentaries of the play.

The well known extant commentary on the play is Vivriti, about the author of which very little is known. He describes himself in the Colophon as a Brahmin of Bharadvaja gotra, and a follower of the Bhatta School of Mimamsa. The commentary is scholarly and he brings to bear on it his vast erudition and knowledge of various subjects. The references in his commentary do not help us to fix definitely his date. He makes quotations from the Dasarupaka, Dvanyaloka, Kavyaprakasa and the Alankarasarvaswa and other great works on Poetics. He also shows his knowledge of Mimamsa, Yoga, Vedanta and other systems of philosophy and his intimate study of Bhagavatha. It is also evident from this commentary that other commentaries of the play were consulted by him in the preparation of this. This provides the best commentary and maintains a high standard in the elucidation of the text.

BALU AND THE ALARUM TIME-PIECE

BY

MISS K. S. PANKAJAMONY.

(Senior B. Sc. Class.)

"Balu!" mother called out from the kitchen.

Balu heard, but pretended not to hear. He went on reading his lessons in a voice louder than before.

"Balu-u-u!" mother called again.

Balu was wondering whether to ignore the summons or not; but in that split second of indecision, father emerged out of the bathroom, and decided for him.

Father was not in the best of moods. The water in the bathroom had been tepid and this had rather ruffled father's equanimity.

Coming out of the bathroom he had heard mother's shout from the kitchen, but had found Balu going on reading as though nobody had called him.

"You lazy scoundrel!", father roared as was usual with him when he lost his temper, which he did rather more frequently than was to Balu's taste. "You sleep like a buffalo till eight in the morning and then shout your lessons and pretend not to hear when people call you. I'll, I'll........."

What father would have said he would do. Balu did not wait to hear. Like an arrow he darted into the kitchen.

"Oh! Mother," he said, "Why do you disturb me while I am doing my lessons? I have to learn by heart twenty more lines of English poetry and I have three sums to do."

"And whose fault is it that you have no time?", mother cried. "I began to call you from six o' clock but you would not wake up. Now go and get two pounds of sugar from the store."

The provision store was half a mile down the road and Balu ran as fast as he could to save time. He was back in the kitchen in twelve minutes with the packet of sugar.

He was panting and flushed and the sweat stood out in beads on his brow and on his upper lip

Mother's heart was touched. "Poor boy, poor boy," she said and wiped the perspiration off his face with the loose end of her saree. "Drink this," and she gave him a cup of "special" coffee.

As Balu sipped the coffee he watched mother untying the sugar packet and transferring the contents to the Glaxo–tin in which sugar was usually kept.

And as he watched, something in the sheet of newspaper that was used for the packing, caught his eye. He took the paper with him to the verandah where he did his lessons. Father was there in his easy chair reading the paper.

Balu discreetly folded the paper and put it between the leaves of a book. It would not do if father caught him reading old bits of newspaper when he had not finished his class lessons.

That evening when he returned from school, Balu had on his face an eager, excited look as though he was bursting with someting he could not contain.

Mother who could read his face like an open book knew that there was something on.

"What's the matter Balu?" she asked kindly and with a suppressed smile, as she gave him his cup of coffee.

"Ah! Mother," Balu burst out "Ah! mother, I've come across the cheapest and most wonderful bargain you could dream of. Why, look here, here are these people offering one hundred and eight gifts, all for one rupee and fifteen annas." And Balu took out of his pocket the sheet of packing paper he had picked up in the morning, and pointed out to mother with his index finger an advertisement published in a corner. He explained to her that the Greater Asiatic Trading Company of Amritsar with a view to promoting human happiness in general, was prepared to send per V. P. P. for the trifling consideration of one rupee and fifteen annas one alarum time-piece, three wrist watches, one electric torch, one safety razor, one bottle of scent and one hundred and one other articles all of which bought separately would cost you not less than twenty rupees, but which because the com-

pany was anxious to popularize its goods, was willing to sell for one rupee and fifteen annas.

But mother was not easily converted by Balu's enthusiasm. Her common sense rebelled against the notion of people parting with, for only one rupee and fifteen annas, goods worth many times that amount. She looked sceptical.

"It must be a hoax," she said.

But Balu who had set his heart on the bargain would not give up so soon. He tried economic strategy.

"Ah ! Mother, you do not know. When they want to make a thing popular they begin by selling it cheap. They even give away things gratis. Why, our teacher was telling us only the other day he had received free of cost several cakes of Sunlight soap when it first came into the market !"

Mother only smiled as one who was not convinced and shook her head.

Balu altered his tactics.

"Very well, mother, you may believe this advertisement or not," he said with sudden seriousness. But the fact is, I badly need an alarum time-piece so that I could get up early and avoid the reproaches you and father shower on me. You want me to run a hundred errands morning and evening, and I have hardly time to read anything. Don't blame me if I fail in the examination."

Balu had by his words induced into himself the belief that he was a martyr to domestic duty and now rubbed his knuckles against his eyes.

Through the gathering film of tears he could see mother visibly melting.

"I'll ask father to buy you a pucca alarum time-piece," she said.

"No, mother, he won't," Balu said in a broken voice "It will cost many rupees, more than ten, and he will say it is not worth while and I shall fail in the examination."

The tears were now flowing from Balu's eyes with effortless ease.

Balu's argument, more than the tears, had a magic effect on mother.

For, mother knew from experience that father had a bad habit of not seeing eye to eye with her, when it was a question of spending money. She remembered that she herself had started only two nights ago a campaign to subdue father into buying that green bordered sari in the Silk Emporium, she had set her heart upon.

After all, what the poor boy wanted was only two rupees. She couldn't bear the thought of his getting plucked, for want of a time-piece to wake him up.

"Don't cry, my darling, don't cry," she said tenderly, running her fingers through Balu's hair and wiping the tears from his eyes with her sari-end. "I shall give you the money."

A smile broke on Balu's lips as the sun breaks through clouds on a rainy day.

"I shall write the letter immediately," he cried and ran away.

After ten days of eager waiting the V. P. P. arrived. Balu had tipped Postman Nallakannu not to bring the parcel home. It would suffice if it was kept in the Post Office and he, Balu, would take it from there. The idea was that father shouldn't barge in and spoil the whole affair.

It was a small deal-wood box and as Balu carried it triumphantly home his heart threatened to burst its bounds. Unobserved by father he entered the house and made for the kitchen.

"Mother, Oh! Mother!" he cried, "It has come." And he exhibited the parcel with unconcealed delight.

Mother's face too brightened. Even she seemed to be touched by a vague thrill for the marvels that would come out of that box.

Balu broke open the box very carefully. It was chockful of multi-coloured paper slips.

With a violently beating heart, with Mother looking on, as though she had shed her years and become a little girl again, Balu removed the bits of paper gingerly and delicately. Ah! there they were! All wrapped in beautiful silk-like red tissue paper.

Balu took out one and removed the wrapping and behold ! there were the three wrist watches !

Mother could not suppress a cry of delight.

She took one of the watches for closer examination. Balu did likewise. Presently her face fell.

"It's a hoax as I said," she exclaimed in mingled tones of anger and disappointment. "Why, this is only a painted dummy tin model not worth even three pies !"

Her words were wasted on Balu who had by now rescued a tiny time-piece, a little electric torch and dozens of hair pins with microscopic glass birds at their ends.

"See Mother," he said as he wound the key of the time-piece, "See how it ticks away all right. You would not call *this* a dummy, would you ?"

Mother looked at the time-piece and felt a little relieved that her money was not absolutely wasted. "See if the alarum works," she said.

Balu tried the alarum, muffling the time-piece in the folds of a cloth, lest father should hear it. It trilled all right.

When, however, next morning the tinkling of the alarum disturbed father in his early morning sleep and he saw Balu bustling about with the little torch that emitted a feeble light, he was not surprised. Mother had gently broken to him overnight news of the bargain, and father was rather inclined to be proud of such a clever son as Balu. "Early to bed and early to rise makes a man healthy, wealthy and wise", he declared pontifically. Obviously great things were expected of Balu.

To Balu himself the first three mornings were all right.

But from the fourth he began to feel a certain reluctance to get up when the alarum went off, and before the week was out he was regretting that he ever had gone in for this thing. It was proving to be a tyrant and gladly would he have been rid of it, so that he could sleep as long as he wished in the sweet hours of early emorn, instead of having to get up and dash cold water on his face. Every night, on going to bed, he began to put in a fervent prayer to Pullayar to rid him of the tyranny, promising to break a cocoanut if his prayer were granted.

And when is it that the elephant-faced God has refused to answer the fervent call of a young heart ?

Now, it so happened that father had to proceed to a mofussil station on official business, and he had to catch the early morning train which started at the unearthly hour of 5-30. Feeling a swell of pride for his clever son, he asked him to bring the time-piece so that he could keep it by his bed-side. Gladly did Balu obey father, wound up the keys and set the alarum needle for 4-30, as desired by father. Little did he dream, however, that that was the last time he would ever have to handle that time-piece.

The first rays of the sun were peeping into his room when Balu was startled out of the sweetest sleep he had enjoyed for days together, by what looked like a big commotion in the house. He could hear father's voice raised high in one of his fearful paroxysms of temper. "What silly toy is this, you and your son have purchased together ? A bargain indeed ! A bargain ! They fools–The thing has stopped dead at 10' O-clock. And I've lost the train....depending on it......

Balu heard mother utter some words of gentle remonstrance. He couldn't make out what they were, but they evidently acted like petrol on a raging fire ; for he heard father almost scream in his anger. Followed next an explosion and the sound of splintering glass.

Balu shut his eyes tight, pulled the blanket and fully covered himself and resumed the interrupted thread of his slumber. Nor did he wake till mother rolled him over a dozen times, after she had seen father off to catch the bus to go on his journey.

And that evening Pullayar had the promised cocoanut!

THE SPIRIT OF NATURE

BY

R. Viswanath, Senior B. Sc. Class.

My spirit rambles to and fro,
High and low,
The Universe is mine;
I'm Nature's soul, and I'm Divine.

On mountain tops in pensive mood,
I often brood;
And with a silver cloud,
The purple heights in splendour shroud.

At times, within a sun-beam bright,
I alight;
And dance upon a winding stream,
Beaming like a gem agleam.

I dwell amidst the fragrant flowers
In garden bowers;
In the forest glades;
And in the burning sands and shades.

I walk in the snow and the moist dew
Of radiant hue!
In the rains that pour,
And the waves and winds that roar.

In the verdurous vales, in new leaves drest
I seek rest,
In the chill meadows, on a starry night,
With the dazzling moon emerging bright.

I live in water, earth and air;
And my lair,
May be the lightning flash;
Or the echoes of a thunder clash.

My voice on raging storm is heard ;
In song of bird ;
In the gurgling of a way-side brook ;
Or a cricket chirping from a nook.

The all-pervading spirit am I ;
I'll never die.
The Universe is mine ;
I'm Nature's soul, and I'm Divine.

NATIONAL AND INTERNATIONAL ASPECTS OF SCIENCE

By

Dr. C. S. Venkateswaran, M. A., D. Sc., F. Inst. P.

The primary needs of man are food, clothing and shelter. The history of human development is a record of continuous struggle to attain these in sufficient quantities. In this struggle as well as in combating the natural enemies of human life, man depends on his knowledge of the secrets of Nature. Civilisation started when man began to accumulate the properties of natural forces and to apply them to meet his own purposes. This struggle of man for survival and for domination over other living creatures produced in every individual in his species a natural *instinct for supermacy* as an integral part of his mental make-up. This instinct for supremacy was by no means confined to making his life comfortable and safe. As his species multiplied the struggle was also directed by individuals or groups against each other. War thus became a necessary consequence of the evolutionary processes of humanity and success always went to the side which possessed greater control of the forces of Nature.

This instinct for supremacy has been the prime motive for man to seek a knowledge of the hidden secrets of Nature. Science is the integration of this knowledge in all fields of human activity. Science has been the chief factor in changing habits of thought from superficial observation and speculative theories of causation to clear concepts, rational conclusions and progressive principles in the advancement of man and society. Human society, indeed for that matter, all organic life on our globe, would have ceased to exist if this intellectual development had resulted only in placing more and more powerful weapons in the hands of man to satisfy his greed for domination. Fortunately, scientific advances produced not only great material good, but also resulted in a progress of spiritual or ethical goodness. The stability of social organisation always depends on the right kind of balancing of both material good and ethical goodness. As material progress is in its very nature more striking than progress in man's moral and social development, there has always been a lag in time between the operations of these two forces. Whenever this time-lag becomes considerable war becomes inevitable.

These general considerations are equally true today as they were thousand years ago. Science, especially physical and chemical science, has made tremendous advance during the last hundred years. It has resulted in producing much material good and has also made man a giant in controlling the forces of nature for destructive purposes. The progress of ethical forces on which depend the finer sentiments of man, has not been able to keep pace with this material advancement. The human society has thus been reduced to a state of utter instability. The result is that during the last twenty-five years mankind has been divided into warring camps and engaged in two titanic struggles from which the parties with superior control of natural forces, have emerged supreme. There is one essential difference between the wars, old and modern. The latter have been rightly called World-wars in as much as no part of the world or its scientific knowledge has remained inactive or unacted upon by the stresses and strains of war. Throughout the period of war the entire scientific effort of all nations was concentrated in the production of weapons of offence and defence. Researches of a

fundamental character which alone lead to a greater appreciation of the glories of Nature and her workings were ignored and even discouraged.

The discoveries of rocket bombs, radio-controlled tanks, pilotless planes and above all atomic energy have made man mechanically mighty while spiritually he has remained still a child. The time interval between these two aspects of science namely, the material and the moral, have been accentuated beyond measure by the recent inventiveness of man. The post-war world is thus socialogically highly unstable and we see everywhere seething discontent, mutual hatred and universal lust for power.

Under these circumstances it is only natural to raise a cry that advances in natural science are inimical to the growth of the noblest attributes of the spirit of man and that if man-kind is to survive, the machine age shculd be abolished. For one thing, this is not a practical proposition. Science is a living force and represents the progressive movement of the human mind, which always goes forwards and not backwards. There is now, as always, freedom of choice between good and evil fruits of knowledge. In the words of His Majesty, the King, all that is needed is "to seek for ways and means of increasing our respect for moral principles and to endeavour under God's guidance to reject the evil and choose only the good".

The main task that faces leaders of today is to reconstruct social organisation in such a way as to maintain the right type of balance between the two opposite forces of science—namely the material and the spiritual forces—and help to win permanent peace on Earth. Thanks to the development of jet propulsion which has opened possibilities of flight at speeds greater than that of sound, this globe has shrunk to a size thousand times smaller than what it was a few years ago. Indeed, the days are in sight when even the interplanetary distance is likely to be annihilated. Therefore, in the scheme of social reconstruction, the world can no longer be parcelled out into small units. Only a single world organisation conceived in a spirit of equal standards and equal opportunities to all nations can plan and prosecute with success, schemes of post-war reconstruction. One of the main lessons of the war is its transcendance of national and

geographical boundaries. The extent of scientific collabaration during the war covered the whole field of operation of the allied armies and supply centres. The hope for the future lies in establishing an equally effective international collaboration in winning peace as well. The setting up of a United Nation's Educational, Cultural and Scientific Organisation is therefore to be cordially welcomed.

In the problem of the post-war reconstruction of the world, the scientific needs of different nations are of varied character. As a result of the war, science is not damaged in Great Britain and the United States, but has increased in scope and effectiveness of organisation. The very reverses of Soviet Union in the early stages of war have been an incentive to the growth of science in that strange country. On the other hand, science has been destroyed and persecuted in occupied countries, whereas in the countries of Asia and Africa which have remained backward, there is an increasingly conscious demand for more science. One of the important problems before scientists today is not so much to discover new applications of scientific knowledge as to establish equality in scientific proficiency and material prosperity in all parts of the world. As long as there is any country on Earth which occupies an inferior position in these respects it will be the dangerspot for the peace of the world. The example of Russia shows that given opportunities, scientific equality will be attained by backward nations in less than quarter of a century. Science has a great role to play in this tremendous task of rehabilitation and reconstruction of the fallen and backward nations. The necessary personnel should be trained and equipment produced and distributed on a vast scale according to the present state of material standards of different countries.

Side by side with this equalisation of material standards, effects should be made for the elevation of human mind which alone will render man safe to weild the forces of Nature, which he has now got possession of, to the good of humanity. Of all agencies which have contributed to the ethical greatness of man is a true knowledge of the greatness and the glories of Nature

herself. Therefore fundamental researches which have as their aim pursuit of knowledge for its own sake, should be encouraged and the dissemination and expansion of the knowlege of the forces of Nature and of human spirit should be made one of the main aims of the New World Cultural Organisation.

Apart from those mentioned above, science has its eternal part to play in meeting the primary needs of man, namely food, clothing and shelter as well as combating his natural enemies of destruction. Events after the war have brought home with naked directness the world-deficiency in the matter of the primary necessities of life. These deficiencies which are the causes of the present economic instability, have to be tackled on a global scale only by a bold application of scientific principles and methods of increasing our resources. The necessities of war led many countries to make substantial advances in agriculture and veterinary science. The fruits of these researches yet remain to be co-ordinated, consolidated and applied on a nation-wide scale.

"This world has agents of destruction far more ingenious and effective than any contrivance devised by human inventiveness. Man's struggle for existence is primarily a constant battle against his natural enemies of destruction and death. It is his scientific knowledge which has given him the power of conquest over many of them." As old ones are subdued newer and more powerful ones appear. The same scientific spirit is required to meet and avert these newer dangers as and when they arise. Here is an honourable field for the applied scientists, to discover methods of diagnosis and cure of distress and disease.

So far we considered the international aspects of science. However much a world organisation may strive to establish material and moral parity among Nations, progress will be insignificant unless each Nation on her part, puts forward the maximum co-ordinated effort to achieve a higher scientific status. Fortunately through the war, a scientific awakening has come to all Nations. The time is ripe for every backward country to evolve plans of expansion and effective organisation.

As far as India is concerned, she lags behind the Western Nations in her material advancement. War has not changed her standards appreciably, except in so far as it has brought into

prominent relief the weaknesses in her agricultural and industrial economy. A scientifically weak India is a menace to internal tranquillity and a potential enemy to the peace of the world. Professor A. V. Hill has summarised the results of his Indian mission in the words, "Scientific development or disaster" "The coming years are vital to India. She must learn to make use o her abundant resources with the aid of science", says Lord Wavell.

The factors essential for the progress of science are "men, money, material and machinery". Men and machinery form India's real bottle-neck. Given international co-operation, the machinery needed may be imported from abroad. The main problem is the supply of scientific and technical personnel. Judged by international standards or by her actual requirements the existing strength of trained personnel is very meagre. The problem is all the more urgent and serious, if we realise that the creation of a competent and skilled scientist or technician takes more than a decade. It is generally agreed that the Universities should be primarily responsible for producing the research scientists, while Polytechnic Institutes should turn out technicians. Neither are our Universities equipped and staffed to the extent necessary to undertake this great task ahead nor are there technical institutions to produce a continuous flow of technicians If India should expand immediately in science and industry—and expand she must if she should survive disaster—the necessary funds and facilities should be found to speed up the teaching and research activities of the Universities and large sums of money should be spent to establish a chain of polytechnical institutes in the country. To make this scientific effort effective, these activities should be co-ordinated *internally*, by setting up suitable machinery for planning, co-operation and discussion and *externally*, by working in collaboration with World-organisations. Science has a great part to play in the post-war world and in the application of scientific modes of thought to the problem of man and soceity lies the chief hope for the future of mankind.

(With the kind permission of the Director of Brod-costing Trivandrum)

THE UNDERCURRENTS OF MUSLIM CULTURE

BY

Mr. K Muhammed, Lecturer in Arabic.

The desire to see his religious experience transformed into a living world-force was supreme in Muhammad. To judge the value of a prophet's religious experience would be to examine the type of manhood he has cr eated and the cultural world that has sprung out of the spirit of his message.

What was the spirit of Muhammad's message ?

The finality of the institution of prophet-hood is a bold and great idea. The Quran envisages it :

> "Muhammad was not the father of any one among your men, but was the messenger of God and the *seal* of the prophets ; and God was aware of everything." (33 : 40)

Prophecy searched its perfection in discovering the need of its own abolition. Life could not for ever be kept in leading strings. In order to achieve full self-consciousness man must finally be thrown back on his own resources. All personal authority, claiming a supernatural origin, must needs, therefore, come to an end. The abolition of priest-hood and hereditary kingship, the constant appeal to reason and experience and the emphasis on nature and history are all different aspects of the same idea of *finality*. The function of the idea is to open up the vistas of nature and history in the domain of man's inner experience. How these three sources of knowledge interact, constitutes the spirit of Muslim culture. Any theory spun out by the mind (anfus) independently of the facts presented by the world (afaq) could not be sober, matter of fact, practical and with a great deal of common sense behind it—all these are, however, the very qualities essential for the observer and for the experimenter. This leads us to the acquirement of knowledge from the world of experience through the inductive method. Islam is identical with the inductive method.

The value of inner experience as the first and prime source of knowledge is adumbrated in the Quran.

"O, company of djin and men, if you can overpass the bounds of heaven and the earth, then overpass them. But by *power* alone shall ye overpass them." (55:33). The *power* referred to above is the power of mind. The overpassing of the bounds of heaven and the earth mentioned therein is the transforming and digesting of the world of concrete objects by the cohering power of the mind. This intellectual capture of and *power* over the concrete makes it possible for man to pass beyond the concrete. Great hope is engendered in the last sentence of the above Quranic verse for meliorism. A passage in the "Novum Organum," Book I, Aphorism XCV of Francis Bacon (1561-1626) implements the idea. It is as follows:

"Those who have handled sciences have been either men of experiment or men of dogmas. The men of experiment are like the ant; they only collect and use; the reasoners resemble spiders, who make cobwebs out of their own substance. But the bee takes a middle course; it gathers its material from the flowers of the garden and of the field, but transforms and digests it by a *power* of its own. Not unlike this is the true business of philosophy, for it neither relies solely or chiefly on the *powers* of the mind, nor does it take the matter which it gathers from *natural history* and mechanical experiments and lay it up in the memory whole, as it finds it; but lays it up in the understanding altered and digested. Thereforef rom a closer and purer league between these twc faculties, theexperimental and the rational (such as has never yet been made), much may be hoped,"

The second source of knowledge is nature. How could the mind operating through nature overpass the bounds of the universe? It must overcome serial time and the pure vacuity of perceptual space. The trend of the Quran is that the ultimate limit is to be sought not in the finite but in an infinite cosmic life and spirituality. Now the intellectual journey towards this ultimate limit is long and arduous. In the history of Muslim culture the ideal revealed is the possession and enjoyment of the Infinite. In a culture, with such an attitude, the problem of space and time looms very large.

Time is a kind of flow and has, as such, a genuine objective that is to say atomic aspect. Recent discoveries assume the discontinuity of matter. Professor Rongier also affirms there is an atom of time. The Asharite altogether failed to perceive the subjective aspect of time. It is due to this failure that in their theory the systems of material atoms and time-atoms lie apart, with no organic relations between them. If we look at time from a purely objective point of view serious difficulties arise, for we cannot apply atomic time to God and conceive Him as a life in the makings as Professor Alexander has done. A purely objective point of view is only partially helpful in our understanding of the nature of time. The character of our conscious experience gives us a clue to the concept which reconciles the opposition of permanence and change, of time regarded as an organic whole or eternity, and time regarded as atomic. If then we accept the guidance of our conscious experience, and conceive the life of the all inclusive Ego on the analogy of the finite ego, the time of the ultimate Ego is revealed as change without succession, i. e. an organic whole which appears atomic because of the creative movement of the ego. On the one hand the ego lives in eternity ; on the other, it lives in serial time. The Quranic verse, 'To God belongs the alternation of day and night', could be understood accordingly.

Iraqi's mind struggled with the concept of space as an infinite continuum. The interpenetration of the superspatial 'here' and supereternal 'now' in the ultimate reality suggests the modern notion of space-time which, according to Professor Alexander, is the matrix of all things. Time is, however, more fundamental than space and the disparity need not be merely figurative. The philosophical path that leads to God as the omnipsyche of the univsrse lies through the discovery of living thought as the ultimate principle of space-time. Through a discovery of the relation between Divine time and serial time the essentially Islamic idea of continuous creation could be revealed.

Side by side with the progress of mathematical thought in Islam we find the idea of evolution gradually shaping itself. Jahid noted the changes in bird life caused by migrations. Later Ibnu Miskwaih gave it the shape of a more definite theory. But it was

really religious psychology which brings us much nearer to modern methods of research.

History is the third source of human knowledge. The Quran has germs of a historical doctrine. The possibility of a scentific treatment of the life of human societies regarded as organisms is nothing remote. Ibn Khaldun's exposition of the philosophy of history has been mainly due to the inspiration which the author must have received from such Quranic verses as,

...."Bring forth thy people from the darkness into the light and *remind them of the days of God*. Verily, in this are signs for every patient, grateful person." (14 : 5)

......*Traverse the earth then, and see what hath been the end of those who falsify the signs of God*'" (3 : 131)

"....*We alternate the days of successes and reverses among people*" (3:134)

"*Every nation hath its fixed period*" (7:32)

The Qur'an has given us one of the most fundamental principles of historical criticism as well. The verse, "Obelievers! if any wicked person comes to you with a report, clear it up at-once" (49 : 62), has once and for all laid down the reporter's personal character as an important factor in judging his testimony. It is exactly due to this inculcation of historical accuracy that the canons of historical criticism were evolved. The whole corpus of traditions in Islam is a standing testimony. The possibility of a scientific treatment of history means a wider experience, a greater maturity of practical reason, and finally a fuller realization of certain basic ideas regarding the nature of life and time. These ideas are in the main two viz., 1. the unity of human origin and 2. a keen sense of the reality of time, and the concept of life as a continuous movement in time.

About the unity of human organism the Quran says, "And we have created you all from *one* breath of life". The rapid development of a vast empire gave the adherents of Islam entry into the main current of world events and this helped the promotion of life as an organic unity. As a social movement the aim of Islam was to make the idea a living factor in the Muslim's daily life.

The main point of interest in Ibn Khaldun's view of history is the conception of life and time. History, as a continuous movement in time, is a genuinely creative movement. The merit of the historian lies in his acute perception of, and systematic expression to, the spirit of the cultural movement.

IF ONLY ......AN YEAR AGO !!

BY

G. S. Dharan. Senior. B. Sc. Class.

And the last bus from the beach was gone. Preternatural calmness pervaded the atmosphere, except for the murmuring of the waves and the occasional twittering of the birds. The golden glory of the sky had melted in the blue of th sea. The lustrous, cool rays of the moon fell on the sands. The sentinels of the sky appeared one by one in the firmament. No human beings were to be discerned in that vicinity, save two figures in the distance. Were they enjoying the grandeur of Mother Earth in her sleep?

The silence was broken by one. "How I yearn, Sasi, to be with you throughout this moon-light night. It is paradisaic bliss to me."

Spoke the other, "Yes, it's awfully nice, Kamalam."

The melting together of two young hearts! Two souls beating each to each in perfect harmony !!

The waves sighed from afar. The fathomless ocean belched out a hideous sound of fury. An owl screeched from the bough of a distant tree. Sasi's heart felt a shudder pass throngh it. Are they the shadows of coming events! Impossible, he mused. A lonely dove dangled in the distant sky, searching, and

cooing for its lost mate. Sasi prayed that his love should be preserved for himself.

The church clock chimed the hour of nine. Kamalam gazed at her lover, "Oh, it is time, I've to go," said she gently withdrawing her snow-white hands which had been so long cupped in those of his. They parted with sweet good wishes.

Kamalam was a science student, one of the most fascinating girls in the College. One could hear the whisper among the college students, "Lo! the College Beauty;" as she delicately moved among her friends, like a phantom. Her infinite beauty--no doubt cherubic—had a rare freshness, the rippling sway of her supple body, the subtle gestures of her face—a lotus on the surface of a gurgling pond—adorned by a pair of large and charming eyes, beaming with love, long lashes to shade their lustre from peering eyes, and above all the perpetual smile that lingered on her lips. Her actions and her manners displayed the life that was surging within her. Her smiling face and the sparkling mouth, revealing her pearly teeth, were visible indications of her divine purity and childlike innocence. A studied elegance marked her apparel which befitted her beautifully. Sarees of the latest designs, and blouses of the exquisite kind, perched lightly on her silk-white body. No wonder then, the young Sasidharan was captivated by her. Yet neither was she the ultra-modern educated damsel, with coral lips and painted cheeks, renovated every few minutes out of a dainty little hand-bag.

Sasidharn Nair, a niee-looking and handsome youth was a class-mate of Kamalam. They had met on the very first day of their college-life. Yes, it was on the day of the interview itself. Sasi cherished vivid recollections and fond memories of that day—the silken kerchief that fell from her hand, which he offered her, her acceptance with a "thank you", and that divine smile of hers. Sasi used to escort her in the evenings. And seldom a day passed without the exchange of speechless messages of love between the two. Profound and meaningful glances ripened their mutual affection in no time.

That night, Sasi was unusually mirthful; he was in the acme of glee, building airy castles. For the first time he had enjoyed the company of his lode—star for full three hours, lying

on the cosy bed of the beach–sands, completely oblivious of everything else, spinning the picture of a sweet home, a green garden, and dainty delicacies.

He was in his study, with the "Tempest" before him—the scene where Miranda pleaded with Ferdinand to work lesser.

"Noble mistress; 't is fresh morning with me when you are by at night.............."

At these words, Sasi's mind flew to that evening's enchanting meeting in the balmy breeze. He forgot all about Ferdinand and Miranda; he visualised himself by the side of his sweet lady-love, caressing her cheeks—mellow, and gazing at her eyes—quiescent. He remained in that ecstatic trance for a long time, till the cooing note of a forlorn night–bird brought him to the reality of this work–a–day world. Sasi looked outside through the casement. Impenetrable darkness reigned supreme. A single star twinkled in the sky. Sasi lit a a cigarette, and puffed. Clouds of smoke brooded in the room, as the clouds of love, floating in his heart, made him brood. Moments passed. A chill breeze bearing the fragrance of noses and jasmines blew in, and brushed his hot cheeks. The chillness sent a rhythmic sensation through his warm body. Sasi was soon lulled to sleep.

Days rolled on. The bond of love that bound the pair together strengthened from day to day, and made them like two cherries on one stalk.

The annual examination was over. Kamalam would be leaving for home in a day or two.

A gloomy day. The vast expanse of the sky was crowded with dark clouds even from the morn. The sun, in vain, tried to peep through the thick curtain of clouds. As the evening approached, the sombreness of the atmosphere vanished.

Sasi was the sole occupant of the park. He inhaled deeply the breeze carrying the sweet aroma of flowers. Alone, he watched the drizzling drops of water from the leaves and the clearing sky.

"Hallow! you are already come!" that was Kamalam's voice. A sweet fragrance from her fragile, yet elegant person assailed Sasi's nostrils.

"Sasi, I am going home to-morrow morning", she said brusquely, tinct with seriousness.

He gazed at her. He was speechless, but his eyes were eloquent. A big tear rolled down his cheek. Tender meomries filled his love-filled heart. To part from his dear Kamalam! To live without seeing the inspiring smile of his darling!

With a sweet "Good-bye", she fluttered. Sasi attempted to call her, but grief choked his throat. He tried to follow her, but his heavy heart tied him to the ground.

She was gone!!

x x x x x

The sun rose seven times.

One evening, as Sasi entered his room, he found a letter addressed to him. From his own dear! He tore it open. It ran as follows :—

"Dear Sasi,

I am forced to discontinue my studies, as my marriage is to be celebrated this month with Dr. Sen M. B. B. S., I did not tell you earlier that I was engaged to him, some days before I came there to study. I tried hard, but was dissuaded every time from telling you earlier. Pardon me. Yet, I will cherish your memory. You are indelibly imprinted in my brain for all eternity.."

P. S. "If only I had met you an year ago".

Yours,
Kumari Kamala.

Sasi crushed the epistle in his hand. He felt crest-fallen like a bird bereft of its wings. Stark reality faced him full in the face. Now romance was taboo to him. From the gay, youthful Sasi, he scaled down to the brooding, languid Sasi. He brooded long, he took to drinking. He gulped down glasses and glasses of wine. At such times, the halo of her pleasant fascinating, radiant smile greeted him. He dreamt that his Kamalam was sitting by his side and pouring into his ears sweet words of love. Forlorn and dejected he pined and pondered all day long. He thought and dreamed. The words "If only I had met you an year ago", rankled his brain again and again. His health failed him, yet he

drank the more. A poor, precious soul loitered here and there, singing his favourite lines about her in an unsteady drolling manner—

"I from afar......gazed at her beauty,
Of shapely limbs, of boso m mighty,
A balmy breeze pulled softly her hair,
And sent her silk'n skirts in the air.

Charm'd maiden! thy lustrous tresses,
Thy loveliness ! the moon's eclipses,
Learned lady, loitering along the lovely lawn,
Like a dainty gazelle, grazing on the grassy green".

SIDE-LIGHTS ON SATYAGRAHA

By

E. M. Joseph, Class IV.

Born a common man and grown to be a super-man, Mahatmaji stands a lone star in a dark dreary horizon. His uniform experiences have revealed to him that there is no God but Truth, be it the atheisn of the atheist. Truth is knowledge and true knowledge is bliss ; and it is thus that he defines his God as Satchith-ananda. Search after truth through Ahimsa is his creed ; and Ahimsa is the greatest manifestation of love on which are consolidated all human relationships.

Satyagraha means the insistence on truth. the holding on to the Soul-force or Love-force in contrast to the brute-force. It is a marvellous thunderbolt of power, to fight out the devil in man, Untruth, Darkness or Death. It is the science and art of overcoming evil with good, the power of raising up to God both victim and violater alike. It is the vindication of Truth, not by the infliction of injury on the antagonist, but by pure self-suffering the intensity of which gains in proportion to purity, and effectiveness to intensity. It is again defined as Love-force—and not the force of affection as the infatuation of a youth for a girl or an

ignorant parent for a child—for, it is the law of Truth. Its impartiality transc ends all animality. It is a current coin, on one side of which is imprinted Love and on the other, Truth. It is the Soul-force, for the recognition of the predominance of soul in one makes him believe that death is not the cessation of the struggle, but only a culmination. This vehicle of self-expression, the body, is sacrificed for the triumph of Truth and the soul survives to bask in contentment. Satyagraha is the combat of morality against materialism, to be won by the secret appeal to the humanity in the enemy, be it repressed by deliberate effort.

Self-dependant and irresistible as the Satyagraha is, he cares not for the assent of his enemy and shines most when well-resisted. He knows not defeat, for exhaustion never confronts him till Truth triumphs. Death to him is only a deliverance and prison, a gate-way to liberty. To refrain not only from violence, but all ill-will and bitterness towards his opponent and to seek to win him by love is the essence of this marvellous operation. Unjust laws that curb the rights of the people are the antagonists of the nation and a breach of the law for inviting a penalty—what is called Civil Resistance and not criminal is the Satyagraha of politics.

The process that lies behind the operation of this strange energy is a marvel in psychology. To stimulate the finest emotions in the offender and to impart to him a sense of moral uplift and awakening is the object of the combat. The absence of retaliation on the infliction of injury and forbearance with mental cheer create a wonderment in the offender. A new vista with new chances of relief is now disclosed to his eyes and disgust confronts him as after when a parent beats a child. Physical violence becomes weaker and moral sensitiveness and emotional receptivity become keener. There is already in human nature an inclination to conquer Kama, Krodha, Lobha, Moha, Mada and Matsarya. The combined effect of these two energies establishes perfect control of mind and the offender is brought under the victorious banner of the victim. The inspiration of love and its radiating influence breed the finest emotions in man. As 'the real' approaches 'the ideal' love originates and as will obeys emotion, conduct is built not on logic, but by a certain

instinct. In the words of a Gandhian, this instinct is nothing but reason sublimated and intellect integrated. It is a genius in action.

We are yet in the primal stages of this experiment and a study of its technique is a task of delicacy. A Satyagrahi always cares for the simplest fares to the human body, 'Soul, eat, drink and be merry' is not in his philosophy, but, 'Body, eat and drink' and 'Soul be, merry'. That is why, for the body, he also aims at the elevation of standard of life. Perceive Mahatmaji in his clay cottage, before the Charka, spinning out the destiny of a whole nation!

When might prevails over right, vested interests are armed with material force. And the Mahatma's life is one continuous challenge of the vested interests of man, of white men in South Africa, the planters in Champaran, the beauracracy in Khavia, the mill-owners of Ahmedabad, the Savarna Hindus of Travancore and British imperialism in India. These moral battles of to-day will become the history of to-morrow and the code of ethics and rules of conduct, the day after.

A Satyagrahi is not always unassailable, but he is invulnerable as long as he believes his judgment. He is a dangerous and uncomfortable enemy because his body provides not the control over his soul. Satyagraha is strategy based on truth and non-violence; it cannot but be open, for, secrecy—another word for fear and untruth—is its enemy. Non-violence compels internal cleanliness and constant introspection. Why the police is served with a notice before the launch is made—and the word police! no wonder, this land is for the police man and his victim—is for the requisities of its operation.

To repress our passions and chasten ourselves, the mind must control the flesh and the soul both, so that the flesh craves for nothing that intellect condemns and thought that emotion for bids. What is more commendable than 'silence' in relation to thought and speech, 'fasting' to food and flesh and celibacy to passions and emotions? The periods of silence to Mahatmaji are periods of the incubation of huge plans that mature in due season and emerge as full-fledged programmes. 'If we want, says

he, 'to listen to the still small voice that speaks within us, it will not be heard if we continually speak.' Fasting kills the desire of the flesh and the soul gains energy to work the machine. It is the fast of a Satyagrahi that drags the enemy whose anxiety for the other's life melts all his stoniness and harmonises both.

A clear line of demarcation has to be drawn between Satyagraha and the scientific philosophies associated with it. Passive Resistance has in it bitterness and hatred and a tinge of violence. To the scientist, both are of carbon, but one is diamond and the other graphite. Non-co-operation is different; it is the attitude of sulky people anxious to wound and unable to strike. Civil Disobedience is only a breach of a law and not Satyagraha as such.

The disintegration of this spiritual atom brings the kingdom of heaven on Earth. Families, states and nations can use this energy to create a new world. It has all the conceivable advantages of war without any of its disadvantages. Every failure is a stepping stone to success and every success is the crowning point of a series of failures. Defeated as the opponent may be, all the dross of his life melts away in the love that burned the Satyagrahi and he emerges all chastened.

The efficacy of Satyagraha is often questioned. Can it create a war-free world? War seems to be born with the world. But has ever a war been waged to end war? Definitely not. But illustrations of the achievements of this new weapon are sufficient proofs for the dawn of a new age, an age in which the sword will be for the sickle.

What has been said so far is but only a bird's eye-view of this philosophy. Every word of it hinges round the immortal name of the Mahatma. Forgiveness is the weapon of the strongest and ours is not a negative, but a positive weapon. Days are dawning when the pandemonium raised by foreigners will shatter to pieces and the paradise of sweet liberty will be regained.

COURTSHIP AMONG BIRDS

By

K. J. Joseph, Class IV. (Zoology Main)

Birds are mostly shy, nervous, little creatures always on the alert for danger. They are more often heard than seen; so, it is by their song or sound that we may more easily know which is which. It is during the mating period that birds are seen and heard to the best advantage. At this time the male birds try to make themselves as conspicuous as possible by their songs, sounds, courting antics and by the display of their gorgeous plumage.

No male bird remains a bachelor if he can avoid it, nor does any female long despise the attentions of a wortly suitor. It is judged that there are more males than females in the bird society. The result is that while every hen almost catainly obtains a mate, great numbers of cock-birds fail to do so. Thus even amongst birds, the privilege of winning a wife is not to be attained without some individual merit and often not without strife. When a male bird is courting, he exercises to the utmost every charm and tries to exhibit himself as best as he can in order to rival his fellows. The methods by which the male bird wooes her whom he wishes to make his partner are many and varied amongst the various classes of birds.

As the season of love approaches, the song—bird practises his notes and perfects his song; he sings loudest and sweetest—or if his voice be not sweet, his harshest and hoarsest–but always, no doubt, does his best. It is the song-bird which can most afford to rely on the exercise of his art to gain a mate. Other birds must wander, far more than he, from place to place, seeking her. A song-bird will perch where he can be heard to the best advantage and endeavours to attract her from afar with his passionate melody. He expresses all his spirit, strength and longing in song. When at last the female answers his call, how joyous and exultant he is! In song he invites her to come to him and dares any other

male within hearing to enter into rivalry with him. He is imperious, persuasive, boastful and triumphant.

Birds which are unable to sing usually have substitutes for song to announce their presence to the females. Thus the Woodpeckers produce a loud tattoo by hammering with their bills upon a hollow, resounding surface. The Ruffled-grouse produces a drumming sound by beating the air with its wings, and the Snipe produces a bleating sound by mounting high in the air and circling or plunging in such a way as to cause the two outer feathers of the tail to vibrate.

Even more interesting than the sounds produced by birds are the many curious displays of plumage and courting antics. Very often the male birds are more beautiful and more elegant in their colour than the females. The display of the Peacock, the Turkey and the domestic Foul are familiar to all. "The cock shows off before his wives, sturtting proudly hither and hither, crowing and flapping his wings". The Turkey is a more finished performer, as he dances about with tail widely spread and trailing wings, he appears the very personification of conscious pride though in this respect he is far surpassed by the Peacock. The way in which a Peacock approaches his lady-love is peculiar. Placing himself at some distance from her, he erects his train in gorgeous fan and then, seizing a favourable opportunity, rushes towards her backwards until, after arriving within a foot or two, he suddenly whirls round and tries to overwhelm her with the glory of his plumage". His display, however, is not received with any obvious signs of admiration. On the contrary, the modest hen remains conspicuously indifferent, or appears so, even when his sudden excitement is emphasised by an earsplitting scream. Both Peacock and Turkey produce music of the instrumental kind during their performance, the Turkey by scraping his quills along the ground, the Peacock by rattling his quills together with a sound like the pattering of rain on dry leaves, as he turns towards his partner.

Other birds such as the Ponter pigeons, the Pairie chickens and the Bustards, have peculiar air-sacs which they inflate during their courtship, giving them a very grotesque appearance. The Skylarks perform feats of flying during their courtships that are

quite spectacular. After mounting to such a height that they are barely visible, and after hovering and singing at that dizzy height, they suddenly close their wings and drop like stones towards the earth. One thinks they are about to dash themselves to pieces, when they gracefully spread their wings and alight.

Many of the Albatrosses and cranes, and certain small birds as well, have elaborate series of hops, skips and bows which might be likened to old fashioned .dances. The-Birds-of Prey except the Owls and the Falcons join with their mates in wonderful aerial dances. We get a fine picture of this in Walt Whitman's description of the dalliance of Eagles "high in space together".

"The clinching interlocking claws, a living, fierce, gyrating wheel,
Four beating wings, two beaks, a swirling mass tight grappling,
In tumbling turning clustering loops, straight downward falling,
Till O'er the river pois'd, the twain yet one, a moments lull,
A motionless still balance in the air, then parting, talons loosing,
Upward again on slow-firm pinions slanting, their separate diverse flight,
She hers, he his, pursuing,"

Reading it we can almost hear "the sudden muffled sound" and see the mad, tumultuous downward rush, arrested at the very moment when it seems that both birds must inevitably be plunged together into the river below.

It is not unusual for the female-bird to receive the attentions of her wooer at first with apparent indifference if not annoyance. Gradually she begins to display a sort of languid interest in his love-making. In other cases, however, she is more coy and takes to flight—whether in earnest or not. Though her retreat be swift and energetic at first, it is often continued with little persistence, and it seems as if she wished to be overtaken. Thus the female Kingfisher often torments her devoted lover for half a day, coming and calling him and then taking to flight. But she never lets him out of her sight the while, looking back as she flies

and measuring her speed, and wheeling back when he suddenly gives up the pursuit. The Bower-bird of Australia leads her mate a chase up and down their skilfully built pleasure house (bower) and many other birds behave in a similar way. Too often the male must exercise all his arts and all his crafts before the reluctance of the female is overcome.

This is only too short an account of the courtship of the plumy people. Indeed many volumes might be written on this fascinating theme for the subject is almost inexhaustible and the methods adopted are of endless variety. No-where in the wide range of animal life is there a greater wealth and variety of romance than amongst birds. In all their varied activities and habits is present that curiously pervading romantic charm.

THE DANCE OF LIFE

BY

M. A. Johnson, Junior Intermediate Class.

Lita is speaking :

"We wretched ones have only one consolation. When our sad tales of stark misery are unfolded a trembling tear drop of sympathy in our listener's eye is all we need. Till now I burned with an inward agony. Yet told my tale to none. But today I cannot feign..........no, I cannot veil my sorrow. All my powers of endurance have vanished......I rend all my veils of shame, for hark ! listen ! there sound the marriage pipes and drums, shafts of fire scorching my stricken soul. O ! Earth ! open your jaws once more, hide me, let me sleep for ever in the cool and tranquil depths of your heart. Oh ! mighty mother ! who else will pity me ? Those matrimonial drums sound to me like the very din of the deluge !

O, thou all compassionate ! why do you grant no help when the bliss of one becomes another's bane ? My castles of

hope are crashing to the ground. Why am I adorned in this decoration? It is a mockery! Sorrow, my only friend, let me be as naked as you! Listen. Are you listening? I will tell you my woeful tale. In those days I was not a renowned dancer. To-day my dance can charm men's hearts and quicken their look, but then I was an obscure maiden living with my parents in another land. Those were the days when the blind cupid haunted my dreams. Those were the days when I used to feel dazzled at my own beauty whenever I looked into a mirror.

I think that life is a flower bestowed to be offered at the golden feet of the Goddess of Art. My dance used to reflect the dance of glee of the tender blossom when touched by the gentle breeze. The hum of the bee and the melody of the koel's chant were blended in my voice. Many votaries used to wait impatiently at the dancing door of my youth with their very lives as their offerings. Just for a glance of my eyes they would wait for hours Even in these dark days the joy of that time charms me like a pleasant dream.

On that day.........that unforgettable day........a dance recital was arranged. The lights went out suddenly, the curtain swept back and the dance began. In the dim light he danced like the brilliance of lightning with magical rythm. In his eyes shone the light of full moon of autumn. On his lips twinkled a bewitching smile. I was caught in the sweep of his dance like a leaf in a whirl wind. All the while I felt as though I were borne on some viewless wings into a golden land of dreams. Amidst admiring shouts the performance ended. I woke from my trance. This was my first sight of him. Gradually my admiration grew into adoration. I attended his every performance and became convinced that he was the 'very god' of dance reincarnate. I requested him to take me as his disciple. To my great delight he consented. Time went on and he recognised my talent and aptitude.

The day of the dancer's departure to his native land was fast approaching. I implored my parents to allow me to tour with him. They blankly refused. What could I do? At last I requested him to let me accompany him. It was not difficult to obtain his consent without the knowledge of my parents, severing

all the sweet bonds of affection I set sail along with him to Rangoon. That night was dark. I had the last glimpse of my beloved native shore. Tears rushed forth in torrents. But the hopes of a dreamy future assuaged and consoled me. I cast a tearful glance at his beautiful face. At once I perceived that I had with me something dearer than that which I was deserting Dance was our all and all.

He took me home. The fragrant hospitality and the gentle care he bestowed on me made me feel convinced that it was the greatest fortune of my life to be his pupil. My dance took wonderful turns. I imbibed every detail of my master's. unique technique with the ever waxing dreams of future; days flew on happily. But..............

Austin Speaks ;

"Yes. Litas dexterity surprises me. Though I have devoted myself to the art for years altogether the felicitous ease of her movements is a marvel to me. She dances like an enchanted peacock with its outspread plumes of myriad colours before the floating rain cloud in the blue. Her beauty is that of a star' when only one is shining in the sky'. It is presumption to call her my disciple. The more I ponder over her talent the more I want to be her disciple. Yet my ego cries out "impossible."

Poor Lita, she knows nothing else than dance. She believes that all the world around is a pare white innocent flower like her. At times her innocence overwhelms me. No longer are we master and pupil.

Her dance grows more exquisite day by day. One day Lita will be hailed as the Very Goddess of Dance. At times my heart is tossed by many cross-currents. But my affection for her overcomes all other reactions of personal pride and envy. In my heart of hearts, lurks a holy desire. Will not Lita be mine? Then why did she keep silent with down cast looks and flushed countenance when I proposed it? I anticipate the happy day when she will ascend the throne of my heart and will ever reign supreme as my Eternal Queen.

Meanwhile the Governor has invited us to dance. Lita is in raptures We set out with our troupe. And then...........

The Old Poet speaks :

"Even when Austin was not so well known I was the poet of his troupe. He did not discard me even after he became famous; with my insight I am able to plumb the depths of his heart and of Lita's. For that auspicious day of union of these two dancers I was keenly waiting. But Listen !

At the Governor's court we were welcomed with music and garlands. The next day at dawn the trumpets pealed. The stage was well decorated. The Governor came and took his seat. The bugle echoed out. The curtain was drawn. Like dawn Lita came serene and beautiful making her obeisance to the spell bound audience. Then began her dance. In her rythmic movements the legendary heroine Radha came to life once more. Every heart was touched to tears, the yearning and the endless Vigil of Radha. The pitch of the music rose high. The dance became tempestuous. In that ecstatic frenzy Lita swooned. All thought that Radha herself swooned! From the balcony garlands and ornaments were showered down. But she never more danced.

Then Austin came as the ever-eluding Krishna and danced marvellously. Yet none heeded, none appreciated. The curtain fell of a sudden. Never have I seen before such fury in Austin's face ; nor will I ever see it again. His eyes grew fierce. Yet trembled with tears. His face was that of Reproach and Rage in human mask.

Lita regained her consciousness. She was puzzled, astonished and embarassed at the sight of the heaps of presents. But why did not Austin come and thank her ? First she became angry. After a while she went to him. But he did not even cast a glance upon her. Lita's pride was hurt. Yet she began to speak first. Yet Austin sat with his face away from her, like an idol of stone. Much wounded she ran to her chamber and wept like a child...........

The next morning we were returning home. Austin did not ask Lita to start. But she herself joined the troupe. Casting away all shame and pride she questioned him prostrating herself at his feet. "Why this cruel punishment, master ?" He did not speak but turned his face away. She described the furious, blood-red flames in his eyes. She could not understand. She rose up

in an uncontrollable fit of passion, ran to Austin and shrieked "What is my crime?" She wept aud wailed. But he sat pitiless like a petrified monster, his eyes alive with jealousy, hatred rancour and antagonism.

At home days crept on. Yet he never exchanged a word and began to spurn her very presence. I consoled her and sheltered this deserted soul under my roof. The torment and agony preyed upon her. In her sleep she used to cry out "For you, for you alone I left all.......where am I to go?".

O, the hissing of that venomous viper. Austin whither is fled your humanity? How did you turn into such a stone all of a sudden? Woe is me; How can I narrate the final? My heart trembles and my words falter..............

One day I received a wedding invitation. I was astonished on opening it! Seeing it in my hands. Lita stood unmoved like a monument of alabaster. In her face I saw the ruin of her castle of hope. I heard in her heart throbs the sob of a broken harp.

Today Austin is going to marry one of the ordinary dancers of his troupe. From a distance Lita beheld a couple with a face of calm dissembling the impending storm. In the wink of an eye, she vanished like a lightning flash, like a fleeting dream.

I sought everywhere for her in vain. I ran to the marriage altar and emotionally cried out to Austin "Man, did you completely forget the bliss of the old love in the flush of the new one? But he did not speak nor move. "Lita! Where have you gone? Where, O, Where."

x x x x x

I know you are anxious to question me "Where Lita gone? But who can say to what remoter, desolate strands, the wreck of storm-tossed Vessel is borne?

PLATO'S VIEW OF LIFE AFTER DEATH

BY

Flora A. G. Hilda, Class IV, Philosophy Section

Life after death is a problem that has engaged the serious attention of all thinkers of all ages, and divergent views have been promulgated by different schools of thought. Every religion, worth the name, pagan or otherwise, champions the cause of the immortality of soul, as well as that of the reality of the existence of life after death. Each school of thought has its own advocates, though want of uniformity in details, makes many sceptical. Nihilists, sceptics, and Sedducees, ever exist and it is not possible to argue them out. This subject of a visionary nature as it is, cannot be proved in a laboratory and the attempt of the modern occultists to demonstrate the existence of an after life, cannot be said to be successful. Clairvoyants and mystics are the apostles of the creed of immortality and not a few share their beliefs.

Research has proved beyond doubt that the earliest man with his 'human form divine' was a believer in a life after death. Tombs of the dead lying scattered wide over the world, in Egypt, Crete, Central Asia and elsewhere, bear witness to this. Ancient Greeks and Romans never doubted it and founded their systems of thought on this foundation. Though denied by a few pleasure-hunting superficial egoists, the belief in futurity is a moral deterrent factor and as such, is highly salutary. Absence of a healthy fear in the make up of the modern man, is a regrettable curse. Absence of this deterrent factor encourages some to perpetrate atrocities in cold blood. Fear of punishment prevents one, if he is sufficiently sane, from committing a forbidden act. To a normal man a healthy fear in proper proportions is indispensable and he who possesses it in the proper measure will function as a decent member of society.

Not that the modern fearless man should be held down by superstitious awe of the future, bu[...] proper study of the theme of life after death will ma[...]vice before

MUL
154816

committing an unworthy deed, is what I have in mind. To the Greeks as to the Hindus, the life is a continuous one, the past shaping the present and both the future. They argued and arrived at the conclusion, that the best was the good and just, and that no evil shall be-fall a man either in this, or in the world to come. Socrates did believe that a good man will get glorious rewards for his goodness in the life to come and he was fearless to face death in this conviction. His was not a death devoid of hope, the death of a beast, but a cheerful and hopeful death of a saint. The possibility of a future life makes a man know what is good and pursue it for the valuable reward set before them that win the race.

The Greek conception of the immortality of the soul and the existence after death is given by Plato in his Republic. The testimony of Erus, the Phamphilian, who in a battle, died and lay unburied for twelve days, is reproduced. He was on the thirteenth day placed on the funeral pile. Just then he revived and gave an account of what he saw during his short sojourn in the other world. Plato relies on this account, for the reason that the story of one who actually saw and knew what happened beyond, was more reliable than vague surmises. Many may not attach much importance to the story. Anyhow as the story embodies the Platonic conception of the afterlife, it is set forth for the curious to know.

According to Erus, the departed soul journeys to a region of spirits where there are two gulfs in the earth and two openings in the heavens. Judges sit in the middle of these. They have before them the account of the doings of the souls. They give judgment commanding the just to the right upwards through heaven. The unjust descend through the hole in the left side. Through the other hole in the earth souls full of squalor and dust come out and through the other, in the heaven, souls descend pure from heaven. They seem to come from a long journey. The outgoing souls rest in the meadow below and exchange salutations and converse with one another, of the things in each place. The souls of the just journey for a period of thousand years in heavenly regions and of the unjust for the same period underneath the earth. The wicked, weeping and wailing, recall and narrate

their sad experiences during the thousand years and the just in bliss, their joyful experiences. Each person's life is considered as hundred years and each suffers or enjoys ten fold, that is for a period of thousand years So if any one had put any to death either by betraying cities or armies, for each of all these, they reaped tenfold sufferings. But for impiety towards gods and parents and for suicide, the punishments are great. When these persons are near the mouth of the opening and are about to come up, the mouth of the opening does not admit, but bellows. Then fierce men understanding the bellowing take them and lead them apart, binding their hands and feet and thrusting down their head and pulling off their skin, drag them to an outer road, tearing them on thorns and throw them into Tartarus. When the mouth of the opening is silent, every one gladly ascends. The rewards are the reverse of these.

Every one after spending seven days in the meadow depart on the eighth day and after four day's travel they arrive at another place. They see a light resembling the rain-bow stretching through the whole heaven and earth and they arrive there after one day's journey. This light is the belt of heaven and from its extremities hang the distaff of Necessity. There are eight whirls and each is fitted within the other like casks fitted one within another. Of these, the eighth has the swiftest motion. The fourth in swiftness is the third and the fifth is the second and it is turned on the knees of Necessity.

On each of the circles on the upper side is seated a Syren uttering her voice in one monotone, but the whole of them being eight, composed one harmony. There are other three sitting round at equal distance one from another each on a throne, the daughters of Necessity, the Fates, in white vestments and having crowns on their heads. They are Lachesis, Clotho, and Atropos and they are singing to the harmony of the Syrens; Lachesis singing the past, Clotho, the present and Atropos, the future. Clotho at certain intervals with her right hand laid hold of the spindle and along with her mother turned about the outer circle and Atropos turned the inner ones with her left hand and Lachesis touched both these severally with either hand. Here we can note the interdependent nature of one's whole life.

The spirits go directly to Lachesis. Then a prophet first of all ranges them in order. Then taking the lots and the models of lives he ascends on a lofty tribunal and says. 'The speech of virgin Lachesis the daughter of Necessity ; Souls of a day ! The beginning of another period of men of mortal race. The daemon shall not receive you as his lot, but you shall choose the daemon: he who draws the first, let him first make choice of a life ; to which he must of necessity adhere ; virtue is independent which every one shall partake of, more or less according as he honours, or dishonours her ; the cause is in himself, who makes the choice and God is blameless.' So saying he throws on all of them the lots and each takes up the one which falls beside him and he is allowed to take no other than that. When he takes it he knows what number he has drawn. He places on the ground the models of lives many more than those we see at present. There are lives of all sorts of animals and human lives of every kind. But there is no disposition of soul among these models, because of necessity on choosing a different life it becomes different itself. The prophet says 'Even to him who comes last, choosing with judgment and living consistently there is prepared a desirable life, no way bad. Let neither him who is first be heedless in his choice, nor let him who is last despair.

It would be very interesting to note how God is free from blame. Solomon the Wise said, 'the lot is cast into the lap ; but the whole disposing thereof is of the Lord'. Then one may ask, 'Is not God to be blamed for disposing of the lot as He liked ?' The truth according to Plato, is otherwise. God has so created man that he is given a free will capable of discerning right from wrong, virtue from vice and choosing whatever way of life-honoring or dishonoring virtue, according to his own choice. So when the lot is cast, only that which is in justice due to him falls on him. As you sow so you reap and you cannot expect to gather grapes of thorns or figs of thistles. So God is blameless as the lot that you deserve falls to you. You choose whatever you like according to your disposition. It is open to man to choose the way of life that he likes most and the choice of selection depends upon the disposition that one has acquired in his past life. Happy

the man who chooses the best with judgment. This is the burden of song of Plato.

Now we can consider how foolishly mortals behave in these circumstances. Erus gives the account of how different souls chose different types of life. The first man who drew a lot, chose the greatest tyranny. The soul of Orpheus, through hatred of women, chose the life of a swan ; the soul of Ajax chose the life of a lion. Agamemnon's choice fell on the life of an eagle. Atlante remembering the honors conferred on atheletic men chose that. Ulyssess, remembering his formal trials, chose the life of a private man of no business. The souls of wild beasts went into men and men again into beasts. The unjust changed into wild beasts and the just into tame. So the choice is with man.

After all the souls have chosen their lives, they go to Lachesis and she gives to every one the daemon (the spirit that holds the middle place between gods and men) who chooses to be with him as his guardian, Then they are sent to Clotho to ratify under her hand and by the whirl of the vortex of her spindle, the destiny he chooses by lot and then they are taken to Atropos. who makes the destinies irreversible. Then they proceed directly under the throne of Necessity. They march on into the plain of Lethe amidst dreadful heat and scorching. At night they encamp beside the river Amelete, whose water no vessel contains and all of them must of necessity drink some water and those who drink forget every thing. When they are fast asleep at midnight there is thunder and an earthquake and they are carried upwards some one way and some another approaching to generation like stars, and mortals in millions are born into this world.

Plato has given us in a nutshell what goes on behind the veil from the time of disapperance of the human soul to its reappearance on the earth. The soul being immortal is indestructible. What it enjoys during its sojourn in the regions beyond depends upon the nature of life that man lives during his life time. Plato emphasises that the study which enables a man to discern a good life from the bad is of utmost importance and it is the duty of every man to attach much importance to this study. What a fall in the ideal !! The modern man attaches much importance to the study of the matters mundane and pursues the mirage of

pleasure in its search after true happiness. That which destroys and corrupts everything is evil and that which preserves and profits is the good, says Plato. The three sisters, daughters of Necessity represent the Past, Present and Future. The enjoyments of the present are the fruits of the labours of the past and the future is conditioned on the present. The fool that sows the whirl-wind shall reap the hurricane', is the eternal law. So he who chooses a bad life is sure to suffer. As the period from birth to death is only a part of the whole life, which is eternal, one should attach more importance to the matters pertaining to the soul than to the fleeting, enervating pleasures of life.

To conclude then, non-existence of life after death has not been proved by any nor has its existence been proved to the satisfaction of all. But overwhelming evidence in the testimony of the greatest and noblest of men whose ideas and ideals still persist and operate to change the course of life of those that care to do so from bad to good, challenges those who doubt the possibility of life after death. Jesus of Nazareth, Socrates, Buddha, Mohammed, Sri Rama Krishna Parama Hamsa, Sri Ramana Maharshi and Gandhiji to name only a few who would never dare to utter a lie even to gain the whole world, all can be cited as witnesses. We believe the word of men of less merit and act on it. Then why not accept the conclusions arrived at and believed by the great sages and saints. The debris of the earth clouds our vision. Shake off the debris and see the vision. Turn like small children and know the truth and let the truth make us free-free to seek virtue and pursue the good and the just even as Plato taught, and run the race to receive the reward reserved for the victorious in the life to come.

A PROMISING CAREER

By

P. G. Rajagopal, Class IV.

"Ah" said Subbu, agreeably.

"Eh ?" I muttered, fidgetting. "Oh, ah. Yes. Er—What?'

Sunshine glimmered all over the road, but that day it seemed particularly brilliant, as it reflected on the sign board put up at the entrance of the Restaurant. Imagine my condition, held up by Subbu just in front of the Restaurant ! I glanced about desperately, for a way of escape.

"A spot of lunch............," began Subbu in the most good humoured way.

"Would a friendly meteorite arrive ? Would a convenient chasm open at my feet ?" I wondered. Even an atom-bomb, I wouldn't have minded at that desperate moment. I said, "a spot of lunch is just what we want at the moment," repeated Subbu with a winning smile.

"No, ho !", I exclaimed in terror. "Not lunch. It's too early. It's too hot. I never lunch. Besides, the clock in my room is slow and I have only just had Monday evening's dinner" Subbu only smiled.

I should explain that my first impulse, on seeing Subbu's buoyant, balloon-like face bobbing about among the crowd, had been to bolt, to run for dear life. Not that Subdu is revolting, or a bore. On the contrary he has a touching smile and taking ways. In fact, he's touched me for so many eight anna pieces and taken so many meals at my expense that at one time I used to write his name under the "Dependents" column of my income-tax form

"Now, don't be an ass," said Subbu, "I have been wanting to give you a nice little treat—a spot of lunch that you will remember all your life—"

"Me ! You want to give me ? I yelped in pure astonishment.

"Sure," said Subbu, "Come on old man".

154816
35069
5222: N42
H6
UNIVERSITY LIB...
13 AUG 1952

Dazed, I followed him to one of those discreet little Restaurants where even the prices are casefully screened from the vulgar gaze.

"Order away," said Subbu.

I ordered. "Order a lot more," said Subbu. "I want to tell you the story of my life; and the secret of my rise to a steady position with a regular income. Ice cream or fruit salad ?"

"Both," I replied, happily.

"Listen," said Subbu. "Mine has been a hard struggle ; but now I look back upon those years without bitterness. I see the incidents of the past in their true perspective".

"While you are looking back upon your past," I mentioned wistfully, do you remember my lending you ten bob in the spring of '43 or again last September or......"

Subbu coughed. "Don't interrupt. Where was I? Ah, Yes. My boyhood. Even at school I was misunderstood. They called me, "the lazy lizard" and my masters predicted that I would go far, most probably in a police van. The Head said my works showed great promise ; but that if my family took suitable precautions it might still be possible for the dreadful promise to be unfulfilled. And when the family asked my tutor to recommend a suitable position for me, he replied that he had often thought I might do well hanging head downwards from a coconut tree."

"Pretty tough," I observed.

"Now though I started life under a cloud, I was determined to face reality in the raw and earn my own living. Quite a number of people do, you know. In this I was strongly encouraged by my uncle, who is a highly respectable citizen of Madras. Did you ever meet the old toad, ?" asked Subbu.

I reminded Subbu that I knew none of his family. Up to now, one had been more than enough.

"Have some more "chatni" ?" asked Subbu. "Well," he proceeded, "Uncle Sam—we call him Sam, though his name is Samba Moorthy—possesses a heart of gold. About nine carats and that makes a pretty tough alloy. Having paid my bills for about 10 years, he suddenly wrote declaring that unless I embarked on a career of usefulness within six months, he would send me

his portrait as a parting gift and devote his declining years (and rapidly declining fortune) to breeding tame rats. His letter was somewhat offensively worded; and suggested that the tame rats would be a welcome change."

"Pooh!"

"Hang it, had not I provided the old man with a sort of unpaid charity organizer, by taking charge of his spare money. And that sentence about his declining fortune was a barefaced lie. I know for a fact the bank manager takes his boots off and bows three times before even looking at Uncle Sam's Account.

Distasteful though it was to a fellow like myself—with a wild and picturesque nature—I forced myself to contemplate work.

Now you will agree that work is not a thing to be undertaken lightly. I first made enquiries about it, I knew one or two blokes who knew blokes who worked, and in the library I found that chaps had actually written books about it. "Secrets of success," and "How to carve out a career" and all that. But no doubt you have read them all."

"I have," I sighed with the bitterness of experience.

"And you will understand," Subbu argued, "that they simply don't provide for a case like mine. I was a youngman with large ideas, grand vision, and romantic spirit. I can't tell you how disappointed I was in those books. As each new one came out, I scanned the index, for some guide to a suitablc profession such as gun-running, lion-taming, arctic exploration, stratosphere-flying, snake-charming or whale-catching. Such obvious openings for a bright young man were never mentioned. Instead, I was urged to become an apprentice or to cram myself with silly statistics to pass futile examinations to get sordid certificates to qualify for piffling positions in——in——"

"Horrible offices?" I suggested.

"Exactly," said Subbu. "Tchah!"

"Tchah! I agreed, politely and helped myself to some more "Halva".

The waiter grovelled before us. "Coffee? Sir or is it tea?"

"Both," said Subbu, "and cigarettes of various shapes and sizes, please."

He turned to me. "Naturally, after three or four months I went to Madras and appealed to Uncle, Sam. Most occupations, I pointed out, were crushing to a spirited young man and would lead to nothing but old age. Where else did I want to get, he asked. I told him I would be prepared to become a poet, a lawyer, a painter or a radio repairer, given time. Pooh, said Uncle Sam, they aren't jobs; they are diseases. So I touched him for a meal and my fare and went into the town. Thus, one morning, I walked down the 'Strand' with but a rupee in my hand!"

Subbu pauses, dramatically.

"Ah!" I quessed, "You bought a stock of bootlaces; or may be a hammer and some nails, and...."

"Don't drivel," said Subbu. "Didn't I need a break, after all this trouble? I bought a cheap thriller——one of those sixpenny things that you get in stalls—and went and lay down in the Park. And as I lay partly reading and partly dozing, I saw it all!"

"All what?" I muttered. The coffee was before us by now.

"Why, my career, said Subbu. "The Thriller gave me the idea. Intrigue, adventure, hair breadth escapes deep plots, these rarely come the way of the quill driving clerk, the shop-keeper or the school master. Yet for me it was that kind of work, or nothing. And at last I had hit upon it!"

"Oh?"

"I could become a detective," said Subbu, simply.

"You?" I gasped, for with all his highly coloured visions, Subbu is a most mild-looking individual.

"Not Scotland yard of course," explained Subbu, airily, "They always make appalling blunders, and have to call in a Baker Street man to solve things. No. 1 decided to set up as a private consultant, and form a nice connection among the jewel-thieves and the crowned heads.

"Unfortunately there was no hope of interesting my wicked Uncle Sam in this Scheme. He would have laughed himself sick at the idea of my detecting anything, and he had made it clear that I must find what he called a proper job or never darken

his door again. Yes, those were his very words. The rest of my relations and friends would have scoffed pretty openly, too. People seem to think I haven't much brain. But I was determined to show them. So, I just disappeared."

"Disappeared?"

"I left a brief note, stating that after their lack of sympathy and encouragement I refused to be a burden on the family any longer; and that I'd return when I'd made good. Then I took a tiny office just around a corner in one of the busiest streets I could find in Madras and spent my last few bobs advertising myself as "A Mystery Man" and a private Detective. And—well, there I am!" "Congratulations!" I exclaimed, "Plenty of clients?" Subbu smiled oddly. "Ah! Only one. But he pays well.

"A day or two after I had opened up, I heard a heavy person wheezing up the stairs. A client! The steps looked suspicious, though. On an impulse, I whipped on a false beard and spectacles. A minute or so later, my uncle Sam lumbered in. Poor old lad, he had come walking all the way from"——pet." "Mr. Smith—that was the pseudo-name I gave myself — Mr. Smith," says he, "I am in great trouble. By my hard-heartedness, I have driven my dear nephew, Subbu from the bosom of the family; and I want the boy found. What will it cost, Mr. Smith?"

"Eh! Then—."

"Exactly," chuckled my host, lighting another cigarrette. "Uncle Sam is now paying me ten quid a week to search for myself; and he is so repentant he has vowed to keep on paying me, till I find myself. Laddie, why should I work? I have a job for life. Just once a week—as Mr. Smith, the Detective—I toddle along to my little office to pick up uncle's cheque. Today is the day, in fact. So if you will excuse me while I skip round for my salary—"

I sat quite amazed at Subbu's good luck and felt not a little jealous of him. But soon I began to feel uneasy about his sudden departure. And I was myself just about to leave the place when I heard a voice behind me, "You haven't paid your bill, please."

I swore to myself that I will find that swindler, Subbu if it takes me years. The Rascal had cheated me with his story. In fact I would even hire a detective if I could get one.

COSMIC RAYS

BY

P. HARIHARAN,

Junior M. Sc. Class.

Suspended in total darkness between the pole faces of a giant electro-magnet, in a field ten thousand times more powerful than that due to the earth, a cloud chamber awaits the onslaught of a charged particle from interstellar space. Suddenly, an atomic fragment, far too small for the most powerful microscope to render it visible, flashes through the chamber, tearing earthwards at over nine million miles a minute, with an energy, weight for weight, ninety billion times greater than a rifle bullet. Valve operated relays trip, and the flash of a discharge tube illuminates the chamber for a split second, as automatic cameras record the trail left in the wake of the cosmic projectile. One more step has been taken towards solving the riddle of the ultimate constitution of matter.

How do scientists photograph invisible cosmic ray particles moving at incredible speeds ? Where do cosmic rays come from and what are they ? What is going to emerge from all the patient labour lavished on cosmic ray research ? Physicists can answer these questions only in part. From these studies will come, eventually information which will advance our knowledge in meteorology, astrophysics and nuclear Physics.

Cosmic rays, charged particles streaming down ceaselessly from outer space, and hitting every square foot on this earth, almost at the rate of one every minute, are still one of the unsolved problems of science. They are the most powerful projectiles known, a million times more energetic than the fastest particles created in the laboratory, and capable of penetrating a metre of lead with the same ease with which a bullet goes through a matchbox. Their energy, measured in electron volts, is of the order of billions. When you remember that the voltage of a lightning flash is a million volts, you get an idea of the collossal forces at

work. Owing to this terrific energy, cosmic ray particles react with the fundamental sub-atomic particles constituting matter, resulting in the conversion of mass into energy, and the creation of new particles from electromagnetic energy. The study of these interactions has already led to the discovery of two new building blocks of nature — the positron or positive electron, and the meson— as important as the proton, the electron and the neutron.

The discovery of cosmic rays was, in part, a consequence of studies on the conductivity of air produced by radium and other radio-active minerals. These drew attention to the small residual conductivity always possessed by air, and further research soon showed that, contrary to all expectations, this inexplicable leakage of electricity was very much greater at extremely high altitudes, necessitating the assumption that it was due to radiation coming from outside the earth. Since the leakage was unaffected by solar and stellar phenomena, it was plain that the radiation causing it originated somewhere else in space, and so the rays were named 'cosmic rays', or rays from interstellar space. It does not follow from this that all the cosmic rays recorded at sea level originate in outer space. In fact, many of them are secondary rays, produced by the impact of a single powerful primary ray on the upper atmosphere.

As already mentioned, cosmic ray particles are electrically charged—some positively, some negatively—and so, as they approach the earth from space, they are acted on by the earth's magnetic field. This gives rise to some interesting effects. One of these is the so-called latitude effect, which is caused by particles having lower energies being deflected away from the equator and towards the poles. This results in an abrupt increase in cosmic ray intensity at a latitude of about 45°, as one proceeds towards the poles. Another interesting discovery was that more cosmic ray particles come from the West than from the East. This fact shows that cosmic radiation contains more positively charged particles than negatively charged particles, and even suggests that the primary cosmic radiation is composed essentially of positively charged particlcs.

In the study of the energy and charge of cosmic ray particles, the most powerful tools devised so far, are the Geiger counter and the Wilson cloud chamber. The Geiger counter is simply a gas-filled metal tube, with an insulated wire charged to a high potential stretched across it. When a cosmic ray particle passes through the counter, it sets off a short, sharp discharge of electricity between the wire and the cylinder. This can be amplified and made to actuate relays and counting mechanisms, and thus provide an index of the passage of cosmic ray particles By connecting together two or more counters separated by any convenient distance, we get a 'cosmic ray telescope', which will respond only to particles passing through all the counters in a particular direction. This device has played a valuable part in investigating the east-west variation of cosmic ray intensity.

Even more useful is the Wilson cloud chamber, which provides a direct method of seeing cosmic rays in action. As the cosmic ray particle traverses the glass-fronted cloud chamber, sets off a pair of Geiger counters, which actuate relays operating the mechanism of the chamber, as well as flashlights and cameras turned on the path of the particle. During its incredibly rapid passage through the chamber, the particle tears off electrical charges from the gas atoms with which it collides on the way, turning them into electrically charged ions. This process goes on all the time in the atmosphere, quite unseen, but in the chamber the stage is set for further developments. The space within it is saturated with water vapour and as the counters trigger off the apparatus, the back is pulled out a little, so that the gas within expands and cools suddenly. Part of the water vapour immediately settles in tiny droplets of dew on the ions, in the track of the cosmic ray, rendering it visible as a thin streak of cloud. Almost instantaneously, the lights flash and the trail is photographed. Due to the tremendous magnetic field in which the chamber is placed, the track is curved and the charge and energy of the particle can be calculated from measurements of the curvature.

In spite of its extreme simplicity, the cloud chamber has already proved its value in cosmic ray work by bringing to light two new sub-atomic particles. In the course of researches with the cloud chamber, Professor Anderson observed tracks of parti-

cles which curved in the opposite direction to electrons, (which are negatively charged) yet had the same mass as electrous. This led to the discovery of one more fundamental particle, the positron or positive electron. This new addition to the family of Nature's building bricks had been independently predicted by theory, but it was left to cosmic ray workers to study it in detail and demonstrate its actual existence, thus marking one more step in the elucidation of the mystery of the atom.

Early cosmic ray research workers were puzzled by the great penetrating power of cosmic rays, which could not be ascribed to any of the particles then known. The enigma was solved in 1936, by the discovery of the meson or heavy electron, with a mass nearly a hundred times that of the electron. Most of the penetrating cosmic-ray particles are now known to be mesons, produced in the upper layers of the atmosphere. How exactly they are created is still a mystery, yet a few facts have been obtained about their extremely brief life. Positive, negative and neutral mesons exist, the charge of the meson being the same as the charge of the electron in magnitude. The meson is born, flashes through the atmosphere, and dies in less than a millionth of a second, the disintegration product being a positron or an electron.

Mesons form the penetrating component of the bursts of cosmic radiation which take place periodically. Cosmic ray showers, as these are sometimes called, comprise all three types of cosmic ray particles—electrons, positrons and mesons, and have been explained on the basis of the cascade theory of Bhabha and Heitler as due to the successive multiplication of secondary cosmic ray particles in the atmosphere, all tracing their origin back to a single particle of extremely high energy arriving from space. Such showers contain many thousands of particles and extend over quite large areas.

More than ever, with the atomic age in sight, cosmic rays occupy a place of the greatest importance in the field of modern research work since, they give us valuable information on the processes involved in the building of atoms. What exactly is the nature of the primary cosmic radiation, whether it is produced by

the annihilation of matter or by the creation of matter in inter-stellar space, all these have not yet been explained. The problem is certainly fascinating, and as ever, the chief hope lies in more and more extended observations at still higher altitudes. With the advent of rocket propulsion, these are already in sight and a decade may suffice to unlock these secrets. Until then, cosmic rays will continue to be, as they have been so far, one of the unsolved mysteries of science.

WHEN FORTUNE SMILES...

By

R. Viswanathan, Senior B. Sc. Class.

Doctor Ramnath occupied a unique position in social circles. A full-fledged physician, he knew his profession. Rich and poor alike thronged his bungalow at all times and he on his part, took extreme pains to treat his patients to everyone's satisfaction. Nature had been prodigal to him of her rarest gifts. In spite of all these, he was a bachelor and hoped to remain as such for ever. Immense wealth and unlimited honours from the people only made him a complete ascetic.

Barely seven years had passed since his advent to Poona as a practising physician. But within this short period, he had virtually and insensibly gained the respect and admiration of all the people by his nice behavionr and bed-side manners. A stately stature, an exquisite form and an expressive face only added to his other various good qualities. The doctor Sahib was unostentatious and his family consisted of his aged mother, and his sister's son, Satish.

It was a Sunday morning. Doctor Ramnath disengaged from all his work, was reading the day's newspaper. He was dead tired and was calmly perusing the columns, when a girl of fourteen years appeared at the door-step. She was in rags,

and big tears rolled down her pale, yet rosy cheeks. Her guileless face instantly attracted the doctor. Her swollen eyes and hishevelled hair were a clear indication that she was surrounded by some impending calamity. Throwing away the paper, the doctor asked :—

"Dear, what is the matter ? Why are you weeping ?"

It was a minute or two before she was able to compose herself and address the doctor.

"Doctor Saheb, my mother is running high temperature. She asked me to take you over there. She is now conscious. Pray come and see her without delay".

Ramnath was moved by her earnest appeal and immediately prepared himself to start for the home. Notwithstanding the girl's remonstrances, Ramnath walked on without taking a car.

"Your house is not far off. I will rather walk," he said.

Ramnath traversed through narrow and circuitous paths and reached a small house, the very picture of poverty and suffering. He gently pushed the door open and went in. For a while, the doctor was confused, and stood aghast, motionless, taking stock of his surroundings. It was stark dark, the front door and the holes on the roof alone admitting streaks of light into that ill-ventilated room. As he went further in, he perceived a human form reclining on a mat completely covered by a shawl, which was conspicuous by the numerous patches on it.

At first, Ramnath could not distinctly make out the features of the old woman and he, stooping forward, enquired of his patient. There was in her face an inherent lively radiance, a pervading influence of peace and tranquility.

Dr. Ramnath, then in his characteristic endearing tone, asked the old lady,

"What is it that is ailing you ? Tell me all."

The old woman, after coughing profusely, replied.

"Doctor, you are a friend of the poor. I do hardly wish to tell you any of my previous history, but for my daughter, Sarla. I have no one in this world, on whom, I can depend and entrust my............", and her voice suddenly failed her for a moment.

Perceiving that her condition had extremely worsened, the doctor began to examine her pulse.

She continued, "I am not grieved by the state of my health But before my departure, I wish to give my only daughter, my sole possession in this world, to you. Protect her and when she attains age, give her to a youth, worthy of her. I leave this letter also with you; you should read it only after a year of my death."

Ramnath promised her all.

The dying lady, again said with great emphasis, I know not how to thank you sufficiently for the care you have bestowed on our poor persons."

In the evening, she breathed her last."

Sarla began her new life at the doctor's. Ramnath look especial care to soothe and comfort her. Slowly she made herself quite at home in the new environments. The doctor's mother, in her fifties, deemed it wise to leave all domestic affairs in the expert hands of Sarla. And Sarla, on her part, willingly attended to her duties in the kitchen, at the same time, striving her utmost to keep the doctor quite comfortable.

Days rolled by. Sarla was now one of the recognised members of the family, a sweet little darling.

During the holidays, Satish came to his uncle's house, and was at first surprised to find a beautiful stranger. Sarla was dressed with marked simplicity, yet with a studied neatness. Her fair flaxen hair was neatly done. To this was added a light complexion, fine, mellow eyes; beautifully white and small teeth.

Satish enquired the doctor of Sarla but was abashed to talk to her. Time advanced and slowly the seeds of acquaintance were sown between Satish and Sarla.

Satish invariably found his study spick and span. One day, he found Sarla in his room tidying up his table, books and clothes. Hearing foot-steps approaching, she looked up and there found her Satish. Their eyes met, and Satish looked on for full five minutes. Her whole face was refined and discreet, a face, the expression of which seemed to be full, without being used up or faded by the fatigues and great emotions of life. The close, yet simple dress of this young maiden served to display her small

figure in its true proportions. Her tresses, which rivalled the hue and gloss of the raven, had burst forth from their confinement at Satish's sight, and dropping over her shoulders, fell about her neck in rich profusion, finally flowing behind her back, in dark folds, like silk. Her fore-head was spotless. The fallen lids and long silken eye-lashes concealed the eyes that rested on the floor, as if their mistress mused in melancholy.

Satish ecstatically expressed:—

"What a dainty face, and such pretty looks" !

The holidays came to an end. Satish had to go to continue his studies at Bombay. He made all preparations to which Sarla lent a helping hand. Satish was to leave by the evening train. In front of Sarla, he was mute. The exquisite pathos of her voice as she uttered placidly when they parted, and which was blended with sweet and calm dignity, touched his heart. Then he left with many tears rolling down his youthful cheeks. The severe earnestness of her eyes and the emphasis of her speech prevented the discourse from proceeding further.

They separated like two reluctant lovers.

Satish was a student of the Medical College, Bombay, in the final year of the M. B. B. S. course. He was very amiable and a true friend.

Kamalnath was one of his class-mates and an ardent lover of learning. Of very refined habits and manners, he and Satish were of the same temperament, and no wonder, they became the closest chums in the whole College. Kamalnath had lost his father recently, thus inheriting a very large sum of money and master of himself. Yet he continued his studies.

One fine morning Satish and Kamal were seated before the break-fast table, when the latter put forth his plans for the ensuing vacation and requested Satish to help him. And Satish, with his characteristic generosity and amiability, promised him all his means, his body and his soul.

The next morning, Ramnath got a letter from Satish, informing about his intention and requesting for money. Though

inwardly grieved at this, the doctor sent the money duly, and hoped that Satish would return with his friend safely at the earliest opportunity.

x x x x x

A year had passed since the death of Sarla's mother. Sarla looked after the doctor's comforts and she earned the love and regard of both Dr. Ramnath and his mother. They regarded her as their own child.

One night, Doctor Ramnath was thinking of the last moments of Sarla's mother. He remembered a letter and drew it out from the drawer. He threw open the envelope and began to read.

The letter ran as follows :—

"I have a husband, by name Ramanand. We were very much attached to each other. We had a son and a daughter. We were living happily, till he began to drink. Soon he fell into evil ways and sometimes scolded me. I entreated him not to drink; but by entreaties were of no avail. One night, while he was in one of his drunken moods, he got angry and asked me to clear out of the house. Sarla was then only four years old. I took her and pleaded with him to let me take my son Kamalnath, also with me. But he did not consent. And I had to go away the very same night. I came to Poona and never heard about my husband or my son, afterwards".

When Doctor Ramnath finished reading, his eyes were full. He was still wiping the tears from his face with a kerchief when the Postman called.

"Sir, a letter".

Ramnath opened the letter and ran his eyes thro' it. His joy knew no bounds. Satish and his friend were coming by the evening train.

The sun was just disappearing behind the far-off crowded trees, but still shed its rays, though faint, obliquely on the tree-tops thus showing a huge expanse of luminous green. The evening train sped past the platform, with its powerful head-light, yet like a glowing splinter eclipsed by the twilight glare of the

setting sun. From a second class compartment, Satish and Kamalnath alighted, and hailing a taxi, soon reached home.

Doctor Ramnath was awaiting their arrival, and seeing them, he eagerly welcomed and ushered them in.

Satish introduced his friend to Ramanath.

" This is my friend and class-mate, Kamalnath," he said.

" Sarla's brother!" mildly whispered Ramnath, but soon suppressed it, and said with great love to Kamalnath :

" I wish you have succeeded in your ventures."

" My future is still as dark as it can be," replied Kamalnath, with a deep sigh.

x x x x x

Meanwhile, Satish had retired to the kitchen-side of the house. Sarla was all the while, waiting for his approach. Now she was overwhelmed with joy. She gracefully rose and received her Satish with sweet complacency. She wore a beaming smile and asked shyly,

" You have spent your holidays outside ? "

" I had to be abroad for my friend's sake," Satish replied.

Sarla had finished the preparations for dinner and summoned every one to the dining-room. Ramnath came in followed by Kamalnath and Satish. Sarala stood at the entrance of the room with a vessel in her hand. She was dressed in a neat blue sari; a small "kumkum" spot adorned her fore-head. Kamal saw her and a wave of acquaintanc e mingled with doubts, passed through him.

" Who is this girl ? Can this be my sister, Sarla ? " he thought.

Satish saw this and suspicion about his friend began to grow in his mind.

All of them sat down before the meals. Satish and Kamal were very happy ; for they had had only very bad food at the stations and restaurants.

" Uncle, Kamal became very angry at the kind of milk he got at a station," Satish put in.

During the meals, Kamalnath looked at Sarla a number of times. Even while leaaving the dining room, he deliberately turned back to get a glimpse of her. Again, Satish noticed this and went scarlet with anger and jealousy. The thought that Kamal may deprive him of his dear Sarla, pricked him like a thorny shrub. Then they went straight to the doctor's study.

The very first question of Kamal to Ramnath astounded Satish.

" Who is this girl ? Kamalnath asked, and began the following narration:

" Doctor Ramnath, Satish and I spent our holidays at many distant places just to find out my mother and my only sister, by name Sarla. Ramanand was my father. He was addicted to drink. When his end neared, he called me to his bed-side and asked me to take the following oath.

" My father said, " I was very cruel to your mother. One night, I had drunk too much and in a petty quarrel, I ordered her to get out of the house. And she left with Sarla, my four-year old daughter, while I forcibly kept you with me. Since then, I regretted my hasty action and searched for her and Sarla. But all my efforts proved in vain. Now I ask you to find them out at all costs and give them half of my wealth. If you fail, I forbid you from marrying or plunging in pleasures, during your whole life-time."

" I took the oath, and my father died.

" I searched far and wide, but till now I was not able to find my Sarla. But when I saw the girl in the dining-room, I perceived a strong resemblance to my own sister, Sarla.

I wish to solve this enigma."

Hearing Kamal's story, Ramnath took out a letter from his drawer and gave it to him. Kamalnath read it and he was much pleased. At last he had accomplished his task and fulfilled the pledge he had taken before his dying father.

Presently Sarla herself came into the room to see the doctor. She moved lightly in the house-hold due to the presence

of guests. Kamalnath was eager to talk to his sister, and overwhelmed with joy and unable to withstand his passion for his newly-found sister, ran to her and embraced her.

As Kamalnath embraced Sarla, her heart beat violently, and the color came into her face, with the impetuosity of sensitive alarm. Then followed the triumph of innocence, the purity of her mind and the quiet of her conscience reassuring her, when the doctor informed her that Kamalnath was her own brother.

All were jubilant. Yet, one more important task remained undone. Doctor Ramnath had to fulfil the promise he had given to Sarla's mother, whereby he consented to give Sarla in marriage to a youth, worthy of her. Now he had found the suitable person in Satish. With the permission of Kamalnath, Ramnath decided to solemnise the marriage between Satish and Sarla the coming week itself.

A few days later, many people got invitation cards, richly adorned to attend the marriage of Satish Chandra, M. B. B. S., nephew of Dr. Ramnath with Sarla, daughter of the late Ramanand and sister of Kamalnath, M. B. B. S.

THE ART OF CROW-CATCHING

By

V. N. Raghavendra

Mathamatics Honours Class.

[The words 'crow', 'crowing' and 'crow–catching' are used in the following article in a sense not to be found in the English Dictionary. They are literal translations of certain Tamil words. A correct English rendering of Tamil " Crow-catching " would be 'toad–eating.']

"There is no good in this World, but crowing makes it so."

By crow, fair reader, I do not mean that musically inclined, Ethiop-complexioned being of the airy regions, familiar even to those most blissfully ignorant of ornithology, but a sort of two-legged specimen of creation, whose activities are mostly confined to earth, and between whom and a genuine crow there is not only

a difference of degree but also of kind. The only similarity that exists between the two species of crows is that the heavenly crows always, and the earthly crows often, carry tails (tales)! And, of course, both are very, very provoking creatures. But here ends all resemblance. It follows therefore, that crow-catching (the theme of the present essay) does not mean the ingenious process of setting traps for amiable fowls.

Crow-catching is an art. It has to be cultivated by conscious efforts; for though " some are born crows," I contend that a crow, like a poet, is made as well as born. To such as doubt my statement, I can only say that I write with the authority of observation, though I cannot boast that I write with the authority of actual experience.

Having thus made my ground clear, I will now proceed to explain how the art is to be practised with discrimination and success. Let intending crows take note that there are some people who are by their nature uncrowable. Such people if they happen to be teachers or professors, are the bane of student life. If they are heads of offices, they are the bane of quill-driver life. If captains of vessels or commanders of regiments, they are respectively bane of sailor and soldier life. These are painful facts, but none the less, they are facts; and we have to make allowance for such people. I do admit life would be far better, far nobler, if such people did not exist. I myself know several cynics who would be the most cherry of optimists, if only their superior officers were a little crowable. Imagine an official who gives appointments and promotions purely on considerations of merit! Imagine a professor who actually looks through what a student has written, and gives him marks for that and that alone! I at once denounce such as inhuman, monstrous. May God in His infinite mercy, grant that we get only a small proportion of such men as heads of institutions!

Having dispensed with these ultra-honest men who are uncomfortably burdened with a conscience, we come to that amiable sort of people who are amenable to crowing. Such people, I declare, have themselves been crows, or more accurately *are* themselves crows, though in a far higher plane; for one of the immutable laws of crowing is, "once a crow, always a crow."

I know the vulgar word "crowing" is not to be applied in such cases. The unpardonable blunders in grammar and syntax which our vedic authors commit, we courteously and reverentially designate as *arsha* forms in Sanskrit. Similarly crows in the higher planes are ephumistically called tactful persons. Such people, conscious that they are crows, are generous enough not to take account of a sin in others which they themselves have been, and are always practising. All honour to such reasonable men! I think all students will agree with me when I say that such persons make ideal professors, though they may have rather a hard time of it. For, all will crow them, day in and day out—"mugs" to get a first class, and "muffs" to get a pass-mark! Indeed, wheresoever they go they will be crowed; for they themselves are crows!

I come to the next important point in the practise of this art. Crows are to take care that they go about their business with discrimination. Crowing not well conducted, oft ruins both the crow and the person crowed. It is always essential that you study the person on whom you are going to bestow your crowish attentions. Much also depends upon your plan of action. There may be some weaklings who do not object to being crowed, but who must satisfy their conscience that they are not thus victimised. Such people however, are easily dealt with by the initiated, who know when to crow, how to crow, and where to crow. Crowing for instance, can be done with word and with deed. Crowing again, can be done directly as well as indirectly. For, in the practice of this art, a medium can very often be used with advantage. A son, a dog, a literay effort—flattering attention shown to any of these cannot but take effect, since the formula, in crowing also is—"crow me, crow my dog." Here (my benevolent self-disposition getting better of me) I must pause to give a word to the objects of crowing attention, who render themselves, though unconsciously, accessible to crows through their offsprings. In such a transaction, beware the future of the young hopeful is endangered. A headmaster once wisely remarked to me that sons of headmasters are always almost spoilt children. This is because they allow crows to perch on them.

It is said that crows are generally looked upon with contempt. But by whom? Ah! there you get the secret of it—only by those who are unsuccessful in the realm of crow-catching, since they lack the four cardinal virtues required for this art, namely, perseverance, good humour, discrimination, and tact. Such people very virtuously sermonize upon probity and justice and conscious nobility of a conscientious mind. But let me strike a blow on behalf of the much-abused crows. Why do people crow, after all! From selfish motives, no doubt. But when was selfishness considered culpable? So, people need not wear any expression of conscious guilt when they crow. They need not do the business in a sneaky sort of way. I know many a would-be crow has been obliged to assume a self-conscious attitude on seeing the trade practised in a covert manner, as though it were dishonourable. My advice therefore is, "do it openly, do it honourably, and most important of all, do it successfully."

There are some who, to my knowledge, practise crowing as a hobby. They crow whomsoever they see, even though that might be their first and last meeting in this life and they crow without any object. All honour to them!

Before concluding, I should like to touch upon the universality of crowing. Wherever man is, there crowing also is. Nay, even in heaven this art is not unknown. For, why did Satan fall? Because he was not a crow. Why do angels flourish? Because they are crows. And what is prayer after all? It is a sublime piece of crowing. The world goes on because of crowing. It is the grease without which this machinery of universe would clog. There have been notable crows in history. There was William, the conqueror, who crowed the Confessor; there was Wolsey, who in his dying groans confessed that he had crowed his earthly master more than the heavenly one; and then there are the courtiers of Queen Bess—finished crows, all of them.

Such is the art of crow-catching. It is the divinest of all attainments! There is no barrier, which systematic, scientific crowing cannot break! Whenever I hear the story of a brilliant man who did not succeed in life, I always conclude he had not cultivated the art of crow-catching.

VAGARIES.

By

Vaikom N. Ramarrishnan, Class II.

The golden light of the evening sun filtered through the slim branches of the trimmed shrubbery. The day was giving way to its successor, the night, and the whole atmosphere was calm and serene but for the sweet strains of the fluttering birds homeward bound. The cool breeze distributed the fragrance it had collected from various gardens equally among the people who sat in the park absorbed in various sights and thoughts. My eyes too, wandered here and there. At last they fell upon a particular shrub. It had some fascination for me; it appealed to me. It seemed to feel suffocated and obsessed with a feeling of discomfort and uneasiness. Each part of it proclaimed its remonstrance against man's interference with its life. It disapproved of man's intrusion in its growth. All its branches were trimmed and a particular shape was forced upon it, which it apparently disliked. It was not allowed to grow in the way it liked, and all the silent protests against the trimming of its branches, which it displayed by growing in the prohibited direction again and again were of no avail. It shed streams of blood but even that could not move man's heart. Non-violence is the creed of this plant also, though at times, under great provocation, unable to tolerate the impersonal injustice meted out to it, it had swerved a bit from the path of non-violence by pricking the hands of the man who cut it. But this pricking brought only more rude and merciless measures upon it, like the unarmed crowd of Indian passive resisters, getting back lathi blows and bullets in return for shouting slogans, which produce nothing but vague waves in the ether. After the rains, when, with a great deal of effort, the plant manages to put forth a fresh slender shoot, which occupies a higher position than the other parts of the plant, man immediately interferes and deprives this mute champion of freedom of his much-loved flagstaff which the slender shoot had been with the two rosy leaves at the top. Man never pauses a moment to think over

the sentiments of these shrubs and he finds pleasure and pastime in mutilating and torturing these humble but brave and true soldiers of liberty.

But look there is another shrub there. It has taken the shape of the elephant; it has grown in the directions in which its master had asked it to grow by blissfully twining round the wooden frame set up for it to climb without sending any side growth which may be trimmed off. It takes delight in servitude and slavery. Ah! What a strange paradox! These slave plants are made to take the shape of odions creatures and meaningless writings. They do not have the least hesitation to obey their master whatever the depth of degradation, they may be pushed into by doing so.

Or, why should we blame these mute plants. They may be copying human beings Do we not see such servile and slavish minded pests of nation, who are a positive impediment in the way of our independence. There are people who are bent on getting freedom at any cost, while there are others who are satisfied with the existing state of affairs and they take delight and pride in their immorally acquired high positions. They do not stop to shed a ray of light in the obscure path that led them to their present position. They just want to get on with what they have. They are deadly sincere to the blood-sucking imperialists, and it is this pro-British attitude that has lifted them up to the present positions. Without the least hesitation, they have blissfully reduced the nation to perpetual slavery and degradation. So also these plants that obey the dictates of their Churchillian master, the gardener, and grow in the direction he desires them to. If all these plants unite together and put up a combined and strong front and fight for their liberation, they will achieve their freedom very soon. And it is only after they have achieved their freedom from oppression they will be able to present their original form. They will then present a beauty which though wild, will be majestic in its pristine turbulance. There we will be able to perceive nature in its original, undisturbed and instructive form. That nature will have a lesson for us; it will be consistant and perfect. Such nature alone will be able to give us everything we

want, we can see philosophy, mysticism, and life in such a Nature! Nature which is undisturbed and not monkeyed with by the mischievous hands of man, will be able to give us solace and comfort in our times of worries; it will give us an answer to many a puzzling question. Such nature will always give us enough mental food, more than what one's intellect can consume.

Same is the case with our own mother land. However much she may try to grow and prosper under foreign domination, she will not succeed. It is only after she has become free that she will be able to grow in the direction she desires. Once India is free, she will acquire such forms and bearings which will be instructive to the rest of the world. Her growth and progress will not be detrimental to the wellbeing of human society, like that of Japan or Germany; but on the other hand, she will lead the world to that much-coveted heaven of freedom and plenty. She will help the world to achieve the four freedoms enunciated by Roosevelt; freedom from domination, freedom from want, freedom of worship, and freedom of expression. Neither Roosevelt nor his companions could help the world to achieve real freedom.

But it is India that is going to help the world to achieve freedom in the true sense of the word. Her culture and traditions of five thousand years will stand her in good stead in her onerous duty towards her fellow nations. She will never resort to the torpedo or atom bomb. These will fall flat before her. An Independent India will have a message of her own for the world—a message of universal brotherhood, Ahimsa and self-sacrifice, which alone will save the world.

O! The clock strikes eight, and I must leave the park.

PASSION IN THE WHIRLPOOL.

By

P. Padmanabhan, Math. (Hons) class.

A substantial farmer of forty—a staid man of steady habits—fine frame, stern, but comely looks—that's Mister William Boldwood of Little Weatherbury, with a dignity quite his own. He has shown no eccentricity, has little, or no power of imagination and of communicating to others his own thoughts and feelings, and has been remarkably indifferent to women, all along; —he has more sense than to waste his time upon maids whose charms are thin air to him. He cannot even look askance at a lass—that art [and nowadays an art developed on scientific lines!] has to be taught to him! "They cost Farmer Ives's daughters nightsof tears and twenty pounds worth of new clothes."* Verily, he may say with Sir Galahad,

"I never felt the kiss of love,
Nor maiden's hand in mine"!

Miss Bathsheba Everdene—the farmer at Upper Weatherbury—the Weatherbury Cleopatra as one would be tempted to style her—is justly piqued, though not seriously concerned about, the indifference and non-conformity of this confirmed bachelor. At the instigation of Liddy Smalbury, she sends him a valentine. She is really insensible to the possibly great issues of small beginnings. Well!—"Mischief, thou art afoot,
Take thou what course thou wilt!" †

At first, no more than a jest, the affair takes a very serious complexion. It awakens Boldwood's passion and places him in a situation which is at once tragic and ridiculous. This passion springs up to the skies in a single day, like Jack's bean stalk, and eventually drives him to his doom—and a very hard one, that. It seems as though the silent, pent-up man must also be a man of sudden ebullition of passions and of dogged obstinacy. Yesterday, before he knew Bathsheba, seems ever so long ago; a revolution

---

* Page 84 of C. Aldred's edition of "Far from the Madding Crowd."

† Julius Caesar, III, 2.

has taken place and he has begun his life anew in a Bathshaba-centric universe—pardon the horrible pleasantry! His intensely passionate nature has been described, briefly but beautifully, in the sentence, "His equilibrium disturbed, he was in extremity at once,"*

Pressed, again and again, by Boldwood, Bathsheba asks for time—being quite at a loss how to put him off – and promises to be engaged. Indeed, they are all but engaged when Troy is brought into the picture. And God never made the lass that could resist temptation—it is the original curse of Eve! Bathsheba, dazzled by scarlet and brass, has recourse to "woman's privileges in tergiversation"—as Hardy puts it—to decide the matter.

Boldwood is now come to the lowest stage—of asking a woman for pity. Yet, that woman is Bathsheba! They meet on the Yalbury Road. We find the bronzed Roman face of Boldwood flaming with fury. It is the climax of his life! The self-disparaging Boldwood appears to be the most pathetic figure in this part of the novel. If the anger of Boldwood is reasonable, so are the answers of Bathsheba! We are unable to decide whose side we are to take. Boldwood loses his self-mastery, once for all, and when he warns Bathsheba to keep Troy away from him, it is as a monomaniac groaning under the violence of a lately-awakened passion.

Why is it that Bathsheba cannot bring herself to marry Boldwood? and what exactly does he deserve at her hands, if he be not the right man for her? It will not be out of place to recollect that when Alexander asked a gymnosophist, "What are the best means for a man to make himself loved?" The latter replied, "If possessed of power, not to make himself feared". There is the desire for possession in Boldwood's love and he overrates Bathsheba's capacity for love—hence her instinctive dread of the man. Moreover, "It was a fatal omission of Boldwood's that he had never once told her she was very beautiful." May be that Bathsheba needs a strong man to tame her. Boldwood will serve her purpose, but, there is such egregious incompatibility of temperament between them, that the force of his love, though very

* P. 137, "Far from the Madding Crowd."
† P. 191. I bid.

large in magnitude, has very little moment about Bathsheba—at least for the time being. So it is no wonder that she does not allow herself to be engulfed in the whirlpool of his love. She respects him as a man of character and dignity—and that is all that Boldwood seems to deserve at her hands!

Returning to the story, we can say that the scene in which Troy is seen pettifogging Boldwood is quite plausible. Boldwood is short-sighted in his advances and is just the man to be jeered at and tricked by such a black-hearted philanderer as the Sergeant. Boldwood's financial overtures are spurned by the latter with the scorn they at least partially, deserve. The dialogue marks the close of the second period of Boldwood's life, as his receipt of the valentine, that of the first. Providence has lost her charm for him, as she has set herself to frown on him. He say to Gabriel Oak, "God prepared a gourd to shade me, and I was glad. But the next day, he prepared a worm to smite the gourd and wither *it". God has disposed in His own inscrutable way what the man proposed!

Boldwood's desires seem to approach fruition a second time after Troy's exit. Bathsheba perceives that Boldwood's love is still undiminished. Although it has never been much upon her fashion and has grown something stale with her, she is desirous of making some reparation for her irreparable wrong to him. On the night of Boldwood's Christmasing, signs of a prospective marriage are discernible in the horizon. But we may also descry that nimbus clouds are gathering fast; and we should not think Boldwood is not conscious of this; for, does he not say to Oak, "When I am excessively hopeful and blithe, trouble is looming in the distance"†. Troy turns up at the crucial moment. Bathsheba is dazed by, what appears to her, her husband's eidolon; but Boldwood recognizes ‡ "the impersonator of Heaven's persistent irony towards him" and renounces his claims if any, to Bathsheba. The cup of bliss that he has raised to his lips is thus dashed to pieces. On a sudden impulse, Boldwood fulfils his threat to Sergeant Troy, "You juggler of Satan! I'll punish you yet!"ǂ

Like that of every other character in Hardy, Boldwood's destiny is determined by a spin of the wheels of chance—only, the

* P. 302, Ibid. † P. 425, ibid. ‡ P. 445, ibid. ǂ P. 275, ibid.

direction of their motion seems to be consistently unfavourable to the subject. Again and again, Boldwood is given hope—In its wake, comes frustration, and great havoc is wrought to his mental balance. Boldwood's final insanity is inevitable; for, it is the case of a passion turning upon itself.

Comparing Oak and Boldwood, we find that once the lamp of love is lit in their hearts, it is never put out. Then, how is it that Boldwood fails so miserably while Oak succeeds? This is, to a large extent, due to the fact that Boldwood, as we have already pointed out, allows himself to be drifted away by the gulf-stream of passion. Nor has he even a fraction of Oak's Cartonian[1] altruism and Jobian[2] fortitude. He does not and cannot reach that ideal. Consequently, Boldwood sinks in our estimation as compared with Oak. Quite natural that the boiler of egoistic love bursts! After all, "As all is mortal in Nature, so is all Nature in love, mortal in folly" [As You like it].

Nevertheless, we have to admit that Boldwood commends our reverence and we congratulate him that he, at least loved and lost—for, that is the next best thing to loving and winning. If he had never entangled himself in the suckered tentacles of the love-octopus, he would have been set down as beyond the pale of life itself. May I be permitted to conclude with the following lines from Lord Tennyson's "In Memoriam":—

Ah, Sweeter to be drunk with loss,
To dance with death, to beat the ground,
Than that the victor hours should scorn
The long result of love, and boast,
'Behold the man that loved and lost!'

———

1. Sydney Carton in Dickens' "A Tale of two cities". 2. The prophet, Job.

TESTS FOR DIVISIBILITY

By

K. Boothalingom, Senior B. Sc. Class.

The tests for divisibility by 2, 4, 3, 8, 5, 9 & 11 are found in almost all text books in Arithmetic. Tests for divisibility by 7, 11, 13 and 37 are also known[1]. Tests for divisibility by other numbers are not as yet known. In this note I discuss a method to test the divisibility of any number by a number p ending in 9.

Let p denote a number whose digit in the units place is 9 eg. 19, 29, 39, 49, 59......etc.

To see whether a number N is divisible by p,

multiply the digit in the units place in N by $\left(\frac{p+1}{10}\right)$ and add the product to $\left[\frac{N}{10}\right]$. If this sum is divisible by p, the original number is also divisible by p.

Proof.

Let $N = 1000\,a + 100\,b + 10\,c + d$.

$$\text{Then, } \left[\frac{N}{10}\right] = 100\,a + 10\,b + c.$$

$$\text{Now, } \frac{p+1}{10}\,d + \left[\frac{N}{10}\right] = \frac{p+1}{10}\,d + 100\,a + 10\,b + c.$$

$$\text{ie. } \frac{p+1}{10}\,d + \left[\frac{N}{10}\right] = \frac{(p+1)d + 1000\,a + 100\,b + 10\,c}{10}$$

$$= \frac{p\,d + N}{10}$$

$$\text{If } \frac{p+1}{10}\,d + \left[\frac{N}{10}\right] = k.p, \text{ then}$$

$$\frac{p\,d + N}{10} = k\,p, \text{ ie. } p\,d + N = 10\,k\,p.$$

$$\text{ie. } N = (10\,k - d)\,p.$$

$\text{ie. } \frac{N}{p} = (10\,k - d)$ which is a +ve integer since 10 k is a multiple of 10 and d is any number from o to 9.

Thus N is divisible by p, if $\frac{p+1}{10}\,d + \left[\frac{N}{10}\right]$ is divisible by p.

Examples.

1. $p=19$, N=988

$8\times2 + 98 = 114$; 114 is divisible by 19, since $4\times2+11=19$. Hence 988 is divisible by 19.

2. $p=19$, N = 128991.

$1\times2 + 12899 = 12901$ $\quad$ $1\times2+1290 = 1292$.

$2\times2 + 129 = 133$, $\quad$ $3\times2 + 13 = 19$.

Hence 128991 is divisible by 19.

3. $p=29$, N = 348.

$8\times3 + 34 = 58$

$8\times3 + 5 = 29$

Hence 348 *is* divisible by 29. (Q. E. D.)

(1) ie. "An introduction to the Theory of numbers. By Hardy and Wright.

and "Ten cuts in Calculation" By D. R. Kaprekar.

FUN AND FROLIC

BY

A. G. Thomas, Class III.

I. The ardent suitor was very grateful to his prospective father-in-law for giving his consent. "If ever I make your angelic daughter unhappy, may I suffer tortures—". "She will see to that," was the grim response.

x x x x x

II. Poet: "So you think I should put fire into my verse?" Editor: "My dear sir, quite the reverse !"

x x x x x

III. There was a timid knock at the door. "If you please, kind lady," said the beggar; "I've lost my right leg"

"Well, it ain't here," retorted the lady of the house, as she slammed the door.

IV. Advertisement : "Wanted, a servent to cook and dress children".

x x x x x

V. Cuthburt ; "You are the sun-shine of my life. Without you, life is but a dreary cloud. You alone reign in my heart."

Gladys: "Is this a proposal or a weather report ?"

x x x x x

VI. Visitor : "Are you the little girl who was born in India."

Little Gladys: "Yes,"

Visitor : "Oh, what part ?"

Little Gladys : "Why, all of me !"

x x x x x

VII. "Did your friend completely recover from his accident?" "No, complications set in." "Really ! How ?" "He married the nurse".

x x x x x

VIII. Do right, and fear no woman.
Don't write, and fear no man.

x x x x x

IX. Why is the bread like the sun ? Because it rises in the yeast, and sets in the vest.

x x x x

X. Most men do not wake up to find themselves famous. They usually dream they are famous, and then wake up.

XI. Father : "Baby, say dad". Now, d—d—d—"

Mother : "Baby, say mam! Now, mam—mam—mam—"

Baby ; "D—d—dam !"

x x x x

XII. Nurse: "The doctor told me to take your temperature"

Patient ; "All right; you can tell him it is all he will get."

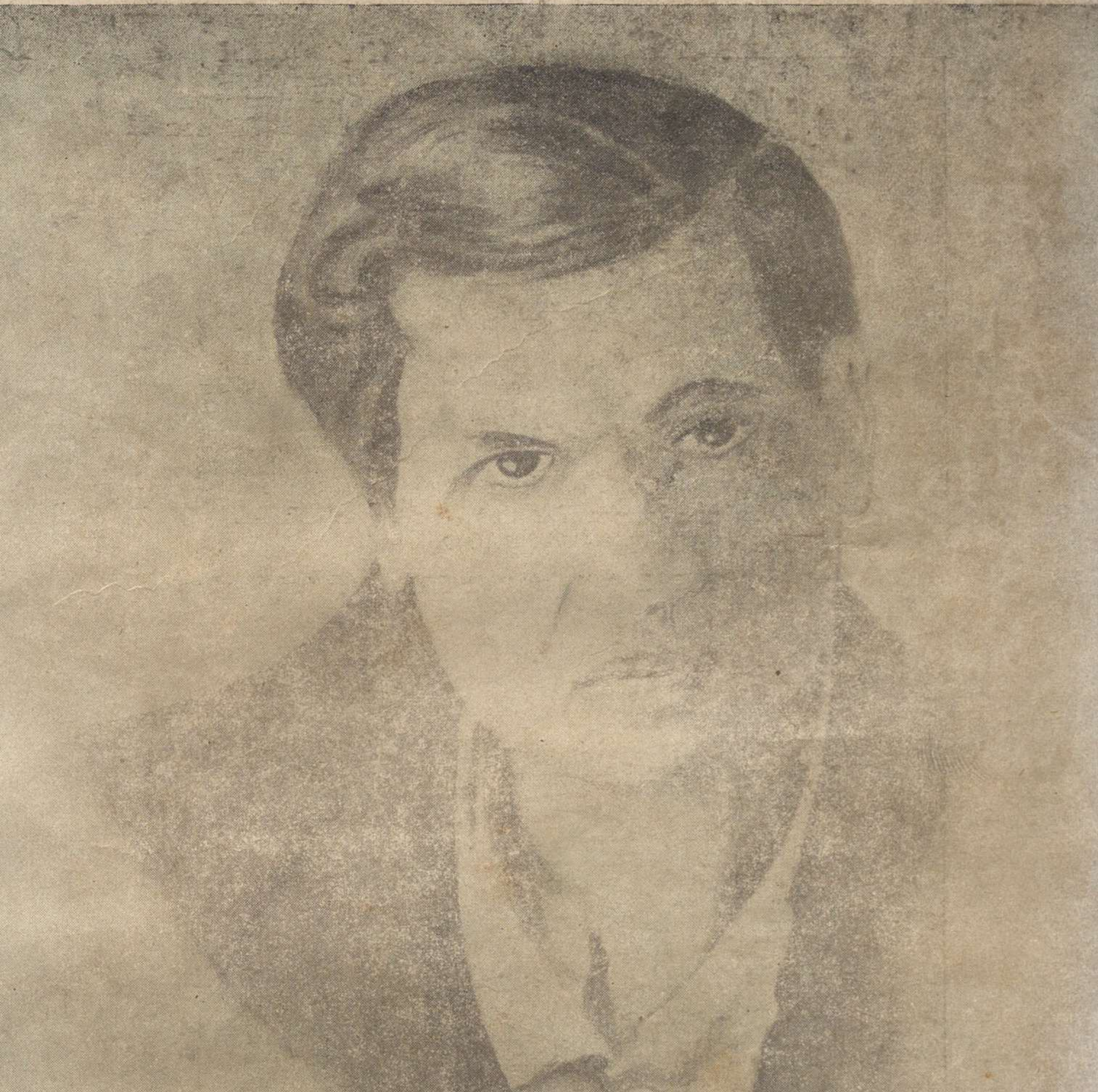

SRINIVASA RAMANUJAM

PENCIL SKETCH BY K HARIHARAN, CLASS I.

UNIVERSITY LIBRARY
18 MAR 1947
MADRAS.

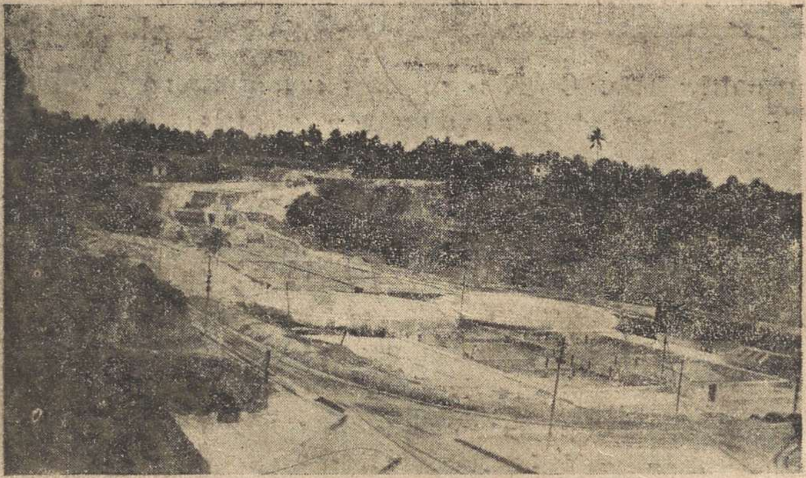

THE CRADLE OF CERAMICS

A VIEW AT KUNDARA CERAMIC WORKS — SNAP BY R. V.

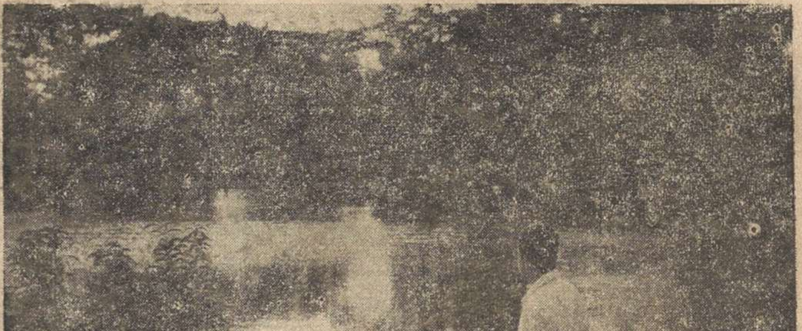

SERENE REFLECTIONS

A VIEW IN TRIVANDRUM PARK — SNAP BY R. V.

COLLEGE NOTES

THE UNIVERSITY COLLEGE DAY

The first University College Day was celebrated with great eclat and enthusiasm on the 8th and 9th of February 1946. More than the usual interest was evinced by the students and staff in this great social event of the year, as, for various reasons, it was not held for the past seven years. At a meeting of the office-bearers of the several Associations of the College convened by the Principal in the third week of January, an influential committee was constituted, consisting of the staff and students, to prepare for and conduct the celebrations in a fitting manner.

On 8th February, the college sports were held. The sports for women were fixed for the morning and those for men in the evening. The events were watched with great interest by a large enthusiastic crowd of students. After sports, refreshments were served in the college quadrangle which was tastefully arranged and decorated for the occasion. It was a grand spectacle to witness more than 1500 of us—Professors, and students mixing freely and enjoying the 'Tea' amidst aimless talk and gay merriments. The tea was followed by a fancy dress competition and a few other items of entertainments. Several students took part and the performance of the actors was of a high standard

At 6 P. M. on 9th February, a public meeting was held under the Presidentship of Rajyasevadhurandhara Dewan Bahadur V. S. Subramonia Iyer, retired Dewan of Travancore. The meeting was very largely attended by the present and past students, distinguished citizen of Trivandrum, and others. The meeting commenced with a Welcome Address by the Principal. This was followed by the Toast to His Highness the Maharaja proposed by Mr. T. Sankaranarayanan of Class IV. The Toast to the College was proposed by Mr. Taikad N. Subramonia Iyer, B. A. B. L, an Old Boy of the College. The president there–

after distributed the prizes and made his concluding remarks. The meeting terminated at 7. 30. P. M. with a vote of thanks by the secretary, Mr. Syed Khan.

The entertainments began at 7. 30. P. M. with a tableaux on 'Jai Hind' tastefully got up by the lady students. This was followed by an interesting drama by them entitled Rama Raja Bahadur, which won the warm appreciation of the audience. The Arts Club of the College staged a Malayalam drama entitled 'Second front' written by Mr. M. A. Badruddin, Junior B. A. Class. The theme was excellent and the actors displayed first-rate histrionic talents. Special mention should be made of Mr. Ramakrishnan, Senior B. Sc. class, who was the wit and the soul of the play and whose actions elicited peals of laughter from the swell audience. There was also a mono-act by Mr. K. G. Viswanath and a magic performance by Mr. F. S. Mitra of the Senior B. A. Class.

Judged by all standards, the first University College Day was a splendid success. The credit goes to the organizing capacity, discipline and co-operative spirit of the students and the unstinted support and encouragement of the college authorities. A noble precedent has thus been set up and it is fervently hoped that this social function so well conducted this year will become a regular annual feature of our College life.

P. Vasudevan
S. Syed khan } Secretaries

WELCOME SPEECH

By the Principal.

Mr. President, my young friends, Ladies and Gentlemen,

On behalf of the staff and Students of the University College, it is my privilege to welcome you, Sir, on this happy occasion of the meeting of its past and present students, and to express our gratitude to you for your readily agreeing to preside over to-day's function, You entered this college, 53 years ago, and left it four years later with a unique record of distinction; and your career has been one of progressively brilliant services to the State for which you were initially equipped by her. You have been in our midst all these years, first as a Lecturer in the Women's College, then as an Advocate and Professor of Law, later as Advocate-General and Judge of the High Court, and finally as the Head of the administration itself. And even after you entered retired life, you have been devoting yourself to active social service. You have been to us all a model of what a Student of this College ought to be, of what he can aspire to and what devotion he should be capable of in rendering services to the state, services like yours, which have been so fully and deservedly appreciated by the Sovereigns whom you have so loyally and faithfully served.

We also welcome Mr. Taikad N. Subramonia Aiyar, a distinguished Old Boy of this College, and thank him for his readiness to speak on this occasion. He would, of course, see with pride to what enormous dimensions, his Alma Mater has grown in recent years.

It is also a genuine pleasure to me to welcome other Old Boys and retired Teachers of this college, who after leaving it, have been keeping themselves in touch with it and evincing interest in its welfare in some way or other. We are indeed very proud of the fact that so many of its students, who have risen to positions of dignity and responsibility, have now gathered together here today so as to remind themselves of what they owe to their Alma Mater, and the Teachers, who worked therein.

From the 1st of November 1937, this College has been part of the Travancore University established by the benevolent act of His Highness the Maharaja, to promote the gradual development of technological education, applied research, and progress in all cultural lines peculiar to this part of India. We, who form a good portion of the beneficiaries of this great act of wisdom and statesmanship, are trying our utmost, to live up to the ideals for which the University stands, not unmindful of the necessity to develop our faculties in harmony with the background of the traditions and culture of this land.

This College has not only been training students for the Graduate and Post-graduate Degrees in the faculties of Science, Arts, Oriental languages and Engineering and Textile Technology, but also co-operating with the Department of Research in the pursuit of knowledge and the study of the fundamental and applied sciences so necessary for the promotion of research in industries and agriculture. In respect of humanities too, the College is expanding in its activities and doing useful work.

I do not wish to narrate in detail all that have happened since the last celebration of the College Day, seven years ago. For various reasons, we have not been able to hold the annual festivities for a long time, but a change in conditions has enabled us to come together and afforded the opportunity to take stock of the progress of this institution. I should like to assure you that the students and the staff of this college, are constantly endeavouring to uphold the high traditions established by their predecessors, traditions which have been responsible for the growth of His Highness the Raja's Free School started more than a hundred years ago, to the immense institution that she is at present. His Highness the Chancellor of our University, whose abiding interest in the welfare of his subjects is evident from the many epoch-making reforms such as the removal of untouchability, abolition of capital punishment, the Temple-Entry Proclamation, and progressive constitutional reforms, is watching with keen interest the growth of this premier institution of the State to which is entrusted the task of preparing her future politicians and citizens, needed for various nation building activities. It is our chief aim to see that the maximum benefit is given to the students during the period

of their study here, so that they can go out as men and womene, fitted to shoulder the responsibilities of life in all its aspects. I would like to utilize this opportunity to express on behalf of the students and staff of this College, our most loyal and respectful felicitations to His Gracions Highness the Maharaja on the conferment upon His Highness of the exalted title of G. C. S. I. by His Majesty the King Emperor, an honour which is but fit for the Sovereign of a model State, who regards the welfare of his people as the ehief concern of his life.

In the year 1869 this College was affiliated to the Madras University. In the year 1893, when our President joined this institution, the number of fresh admissions to the College was 64. In 1894 the total strength of the College was 113. As years rolled on, the College expanded more and more, and now for the last four years, its strength has risen to the average number of 1400. Of these, about 200 are ladies reading in the B. Sc., B, A., and higher classes. The teaching staff numbers about 100, and the number of departments in both the Science and Arts faculties engaged in teaching work, is 14; and in the various departments there are teachers and post graduate students engaged in research work also.

With the amalgamation of the two Colleges, the buildings occupied by the Old Girls' High School were also handed over to us. Yet, there has been difficulty in accommodation, and only a small part of the Library of the Old Arts College could be removed to the Arts Section of the University College. With the completion of the Zoology and Botany Blocks, the construction of which has already been started. the College will be housed in buildings with ample space for all the teaching and research activities. The inadequacy of play-grounds for all the boys and girls of this big institution however still remains to be solved. I am sure that our far-sighted Vice-Chancellor, will give us enough play-grounds for our students; for, physical education forms a very important programme in the activities of our University.

We are on the eve of the reform of our educational system, so as to serve the needs of the country In the course of a few years, we are to have an Entrance Examination for candidates to be admitted to the University, and thereafter, the under-graduates

will have a minimum period of three years of instruction in various faculties. One feature of this reform is that emphasis will be given only to those faculties for which the candidate has particular aptitude and use, either as means of employment, or for the earning of livelihood. English and the other languages will become subjects of option, like any of the subjects in the different Faculties. This scheme will give ample scope for training students in the shortest time to take part in various industrial and scientific activities, which will be opened on a large scale in our country, in the near future.

In considering educational problems, we have to go beyond the technique of the School or the Collegiate education as it has been hitherto regarded, and enquire into the spirit that should prevail in the educational planning for the future. Education must be both for social reconstruction and personal enlightenment. It should not be merely to produce a minority of people separate from the masses and fit only for administrative tasks or the liberal professions. Each country should have an educational system distinctive of itself, and should be built on a foundation for national growth and progress in all directions.

The following brief analysis of the results of the University Examinations for the past seven years will show that our students have fared well in the University Examinations. The percentage of success in the University Examination has been steadily on the increase from 45 % in 1939 to 53·3 % in 1945, though the successful working of an educational institution of this size cannot be judged from mere Examination results.

In athletic activities, the students of this College have been keeping a fairly good standard in all games. In Cricket, Basket-ball, Volley-ball, Football and Tennis, our teams have been winners on several occasions since the starting of the Inter-Collegiate tournaments, and this year which is not among the best, the Tennis Trophies for Men's Singles and Doubles and also for Women's Singles and Doubles, and those for Badminton and Net-ball, have been won by our teams.

To the Travancore University Officers' Training Corps this College has been yearly contributing on an average 130 Cadets and there are now five Officers in it from this College.

There are 52 students of this College who are interested in the Indigenous Games and 36 in the Yogic exercises which form a special feature of the activities of the Physical Education Department of this University.

Coming to the extra-curricular activities amongst the students, I am glad to mention that there are 18 Associations in the College, where students are given plenty of opportunities to develop their various faculties, intellectual and aesthetic. Numerous meetings, excursions and proficiency tests held during the current year will amply testify to the varied character of the interests served by these Associations.

A Visual Education Scheme was inaugurated on the 9th February 1944 for the benefit of the students of the University and Secondary Schools; and these shows are being attended largely by the students of this College, with interest and profit. Critical remarks about the shows are sent to me by various supervising teachers, and I have put forward suggestions for bringing about improvement of the scheme in certain aspects.

The University Co-operative Stores, of which I happen to be the President, and whose head-quarters is situated in our premises, has been serving a great need amongst the students of this University, especially during the war-years when paper, books and other stationery articles, were not easily procurable. The Society has now 568 subscribed shares and is doing sound business with a sale transaction which amounted to Rs. 73,000 this year, and having good business relations with many publishers and booksellers in India and abroad. This Department has grown to its present dimensions from a humble beginning in 1932, when there were six members only. There are now branches of the Stores in the Engineering and Women's Colleges, with their represetatives in the Board of Directors. The system of current-account-transactions opened 5 years ago is very popular, and the institution has been placed during all these years, in Class "A" of the Co-operative Department.

The pure sciences and the humanities, which are taught in this institution are alike important for the full growth of all the faculties of its alumni, and their being taught side by side in the same institution, makes us realise that each is a part of a whole.

It is often argued that our future progress depends on the growth of agriculture, industries and commerce and for this, considerable work in scientific and technical researches alone has to be stressed. The scientist has learnt the process of splitting the atom and has helped in the exploration of the destructive possibilities of such an investigation. It is more worthwhile to investigate the useful and constructive manner in which the atomic energy can be diverted. For this, a group of scientists ethically-minded and deserving of Nature's bounty, when she gives out her secrets to her votaries, are essential. The atmosphere for the rise of such eminent men is exactly one we possess here, and we have all the necessary gifts and environments handed down to us by a long line of distinguished workers and thinkers. We have to keep as our guides the great reformers, scientists and wise men, whose work is imprinted on our minds, and who, by the inspiration that could be drawn from their writings, cause the rise of similar outstanding persons from among the youth of the land. It is essential for us to recognise the value of the classics and the humanities, and realise that their exclusion will only lead to intellectuals, ethically impoverished. May this College be the nursery for the growth of such high-souled men and women is my prayer to God, on this memorable occasion.

TOAST TO HIS HIGHNESS THE MAHARAJA

Proposed by T. Sankaranarayanan, Senior B Sc. Class.

Mr. President, Professors and Friends,

I rise to propose a toast which people in all parts of Travancore will receive with enthusiasm—the toast to our Gracious Maharaja.

After a lapse of nearly seven years we are once again celebrating our College Day which stands apart from all others in that it is the first University College Day. For the first time in the history of the University more than sixteen hundreds of us have gathered together for this grand occasion.

Under the royal patronage of the Chancellor and the Pro-Chancellor, our University has made considerable progress within the short period since its inception. The constant care and attention bestowed by the Vice-Chancellor and the untiring zeal of the authorities vouchsafe a very bright future for the University.

The present year has been an epoch-making one for our institution. The various and diversified activities which make life at college such a memorable part of a man's life and which had of necessity to be dropped due towar-time economy, have once again been resumed to the immense satisfaction and delight of the alumni of the Alma Mater. The College Magazine which had been unheard of in the past year, has been revived. And today when we are celebrating our College Day, it is our primary duty to pay our homage to our Chancellor Maharaja.

Years of beneficial legislation and successful administration have increased and strengthened the inherent loyalty and deep devotion we have always cherished for our beloved Sovereign. Thanks, to the unceasing care and unflagging interest of our benign ruler, Travancore now occupies the foremost rank among the many States of India.

The attention of all the world was arrested by the Temple Entry Proclamation which demolished at one bold stroke the age-long injustice against the so-called untouchables.

The greatest asset of any State is an educated population and Travancore stands first in this respect among the States and Provinces of India. The largest precentage of the revenues of the State is consumed by the Department of Education and this is responsible for the marvellous progress in that direction. Even before the contemplation of compulsory primary education, the percentage of literacy in the State was exceptionally high.

Her Highness the Maharani, Pro-Chancellor of the University, herself an eminent and distinguished scholar, has set a noble example for the women population not only of Travancore but of the whole of India. Under her able guidance and stimulating leadership the education of women in the State has made rapid and unprecedented progress. Keenly interested in the welfare of the State Her Highness gives invaluable guidance and assistance to her illustrious son, in the discharge of his royal duties.

Combining in himself all that is best in the culture of the East and the West, His Highness the Maharaja sets an example at once noble and inspiring to his subjects. Aristocratic by birth, yet democratic in outlook and sympathies, he conserves the essence of his ancient and hereditary culture and incorporates the best elements of modern democratic Government into the administrative machinery of his kingdom. The religious toleration prevailing in the State is as unique as it is ancient. Thus politically, socially, economically and edudationally Travancore finds a place in the front rank of all Nations, thanks to the selfless devotion and unceasing care of her great Ruler.

Keenly alive to the honour placed in me, I propose this toast to our Chancellor–His Gracious Highness the Maharaja.

COLLEGE NOTES

1. New Admissions

There was unprecedented rush for admissions to the junior classes this year. This led to an increase in the number of seats in the Arts and Science Subjects. An additional batch of 70 students was admitted to groups I and II of the Junior Intermediate, while the third group has been filled to its maximum capacity. The strength in the junior B. Sc. (Mathematics) is 63 and the number of seats in B. Sc. (Physics) is increased from 48 to 62, in B. Sc.(Chemistry) from 40 to 64, in Zoology from 27 to 35 and in Botany from 27 to 54. The Junior B. A. Classes in History and Philosophy are very full. These additions to the strength of each Department have made it necessary for the Science Sections to work on Saturdays as well.

The strength of the College at the end of 1121 M. E. was 1678 as against 1334 in the previous year. Of these 290 are Lady-Students. We give below the distribution of students according to Classes.

INTERMEDIATE

Class	Part I.	Part II.			(Second Language)		
		Mal.	Tamil	Skt.	French	Hindi	Arabic
Junior	501	261	20	61	58	97	4
Senior	303	156	17	56	14	55	5

Part III, Optionals.

Gr. I.	Gr. II.	III (a)	III (b)	III (c)	III (d)
242	109	99	15	31	5
194	73	21	3	12	0

B. Sc. (Pass)

Class	Part I.	Part II. Mal.	Tamil	Skt.	(Second Language) French	Hindi	Arabic
Junior	271	165	24	24	16	40	2
Senior	214	121	11	38	23	20	1

Part III (Optionals)

Mathematics I a.	I b.	Physics II a.	II b.	Chemistry III a.	III b.	III c.	Botany IV a.	IV b.	Zoology V a.	V b.
52	11	56	6	49	9	7	31	23	20	15
19	10	40	7	61	3	14	12	14	11	16

B. Sc. Hons. & M. Sc.

Math. (Hons.) 1st	2nd	3rd	Post Grad.	Physics (M. Sc.) I	II	Chem. (M. Sc.) I	II
16	9	15	5	6	5	6	4

B. A. (Pass)

Class.	Part I. English	Part II (2nd Language) Mal.	Tamil.	Skt.	French.	Hindi.	Arabic
Junior	172	113	8	23	9	19	...
Senior	101	16	8	7	9	14	3

Part III (Optionals.)

Philosophy I a.	History II a.	II c.	III a.	III b.	III c.
39	116	12	1	3	1
15	82	—	—	2	2

B. A. Hons.

English I	II	III	Post grad.	History I.	II	III	Post grad.	Sanskrit I	II	III	Post grad.
5	—	2	3	12	4	1	14	—	1	2	—

Malayalam I	II	III	Post graduate
1	—	2	2

2. New Courses of Study

New courses of study under Part III of the Intermediate viz. III. d Ancient History, Indian History and Outlines of Islamic History and under Part III of the B. A., viz. III c. History, Economics and Islamic History and Culture have been started in the College with effect from the beginning of the academic year 1946—'47.

3. Congresses and Conferences

The following members of the staff represented the University in all-India Congresses and conferences mentioned against each.

		Names
1.	Indian History and Economics and Indian Political Science Congress, held at Annamalai Nagar in Dec. '45.	Prof. V. Rangacharya and Prof. V. Narayana Pillai
2.	Annual Meeting of the Indian Academy of Sciences, held at Udaipur in Dec. '45.	Dr. H. Subramonia Iyer and Dr. C. S. Venkateswaran
3.	Indian Economic Conference held at Lahore in Dec. '45	Mr. V. R. Pillai
4.	Indian Science Congress held at Bangalore in Jan. '46.	Dr. A. N. Potti „ U. Sivaraman Nair Mr. N. Subramonia Warrier „ K. Karunakaran Nair
5.	Dhakshina Bharat Hindi Prachar Sabha-Silver Jubilee at Madras. (Jan. '46)	Mr. K. N. Parameswara Panikkar

The 20th Session of the Indian Philisophical Congress was held at Trivandrum on the 19th, 20th and 21st Dec. 1945 under the Presidency of Prof. M. M. Sharif of Muslim University, Aligarh. Prof. V. Sundararaju Naidu was the local Secretary. Mr. K. Seshadri was the Asst. Secretary and Mr. A. S. Narayana Pillai was the Captain of the Volunteers. Several members of the College Staff were on the Reception committee and on the Executive Committee. The Sectional meetings were held in the University College.

The University College Day was celebrated on 8th and 9th February. An account of the celebrations is given elsewhere.

The Department of Languages

I. ENGLISH.

Miss K. Easwari Amma has been on leave ever since the re-opening of the College this year, and she has applied for furlough preparatory to retirement from service. Mr. G. Sankaranarayana Iyer, M. A., who had acted as Lecturer in English on several occasions previously was appointed in her place.

In view of the abnormal increase in the number of students admitted to the College at the beginning of the current academic year, Government have been pleased to sanction the places of two Junior Lecturers in English · Mr. N. Krishna Kaimal, M. A. (of the Devaswom Department) and Mr. P. K. Govindaswamy, M. A. L. T., both of them former students of the College, have been appointed as Junior Lecturers.

Prof. G. Mahadeva Iyer M. A. who was on sick leave for two months has rejoined duty on the expiry of his leave.

Examination Results—March '46.

B. A. (Hons) Degree	No. Presented		10
& M. A.	No. of passes.	1st class	1
		II „	1
		III „	6
B. Sc. Degree Part I Eng.	No. Presented		190
	No. of passes.	1st class	1
		2nd „	5
		3rd „	146
		%	80%
B. A. Degree Part I Eng.	No. presented		82
	No. passed	2nd class	2
		3rd „	61
		%	76·8 %

		Gp. I	Gp. II	Gp. III
Intermediate				
No. presented		153	67	46
No. of full passes	1st class	55	6	2
	2nd „	46	20	23
	%	66	39	48
Distinctions in English				5

English Literary and Debating Society

1945–47.

The Principal was the Ex-Officio President and Prof. E. T. Thomas was the Vice-President.

1945—'46 Four debates and four meetings were held during the year

The inaugural address was delivered by Mr. Malloor K. Govinda Pillai and in January 1946, Prof. V. N. Subramonia Iyer of the Law College spoke on the "Attainments of Oratory."

Mr. P. G. Sahasranama Iyer delivered the valedictory address on 16-2-1946. He spoke on "The place of Romance in Shakespeare's plays"

1946 –47. The inaugural address of the Society was delivered by Rajyakaryapraveena N. Krishnamurthy on 19th October 1946.

University College Arts Club 1945—46.

The Principal was the President and Mr. M. R. Balakrishna Warrier, the Vice-President.

The inaugural meeting was held on 1-10-'45 when Rajyakaryapravina N. Krishnamurthy, delivered the inaugural address. There were dance, music and drama in connection with the meeting.

Under the auspices of the club a music competition was held on 7-2-'46 and three prizes were awarded.

1946—47. The inaugural address of the Club was delivered by Mr. Krishna Hathee Singh in September 1946.

ISLAMIC LITERARY ASSOCIATION 1945—'46

On 15-3-'21 a meeting was held in connection with the demise of Prof. R. A. Nicholson, Prof. of Arabic in the Cambridge University, Mr. N. Gopala Pillai, Principal, Sanskrit College, presided. Mr. K. Muhammed, Lecturer, spoke on the occasion.

On 10-7-'21 a discussion was held on the "Internationalism of Islam."

MALAYALA SAMAJAM 1120—'21 M. E.

Ex-Officio President: Dr. H. Subramony Iyer, M. A., Ph. D.,
Vice-President: Dr. K. Godavarma, M. A., Ph. D. (London)
Secretary: K. K. Rama Kurup. (Class iii)

1. Inaugural Meeting 22-12-120.

Sri P. Ananthan Pillai Avl., M. A. (Retired Supt. of Studies in Malayalam) presided. Sri Soorinad P. N. Kunjan Pillai Avl. M. A. (English), M. A. (Sanskrit), M. A. (Malayalam), delivered the inaugural address.

2. Ordinary Meeting 29-1-'21.

Sri C. Narayana Pillai Avl., M. A. preseded. Sri T. N. Gopinathan Nayar Avl. B. A. Spoke on "കവി, നിരൂപകൻ, പ്രസംഗകൻ"

3. Debate 10-2-121.

With a view to select candidates for participating in the Inter-Collegiate Debate for the award of the 'Sachivothama Shashtyabdapoorthi Memorial Medal' a debate was conducted. The subject was "അഹിംസകൊണ്ടു മാത്രമേ ലോകസമാധാനം സാധിക്കുകയുള്ളൂ." Six candidates were chosen and it may be said to our credit that Mr. George Chacko who won the prize was one of our candidates.

4. Debate 23-2-1121.

Sri T. M. Divakaran, Student, Third Year Honours (History) moved the proposition that :

"ഹിന്ദി ഭാരതത്തിന്റെ പൊതുഭാഷയായിരിക്കണം." Sri G. Krishna Warrier (Class iii) led the opposition and held that 'English' is best fitted to be the Indian lingua franca. Several students spoke on either side. When put to vote the motion carried the day. Sri N. Krishna Pillai, M. A. acted as the speaker.

5. Extra-Ordinary Meating 9-3-1121.

Sri C. I. Gopala Pillai Avl., M, A. (Curator) Sri Chitra Hindu Religious Library, Trivandrum) delivered a very interesting lecture on "സാഹിത്യത്തിന്റെ പരമോത്കൃഷ്ടഭാവം".

6. Ordinary Meeting 25-5-1121.

Professor Sri K. Bhaskaran Nair Avl., M. Sc. (Professor of Zoology, University College) delivered a lecture on മലയാളസാഹിത്യം ഇസ (isms) ങ്ങളുടെ ഇരുളിൽ."

7. Ordinary Meeting 16-6-1121.

Sri N. Krishna Pillai Avl., M. A. (Lecturer in Malayalam) spoke on "ആധുനിക മലയാള കവിത"

8. Debate 25-6-1121.

In order to select the the best speaker in Malayalam for awarding a prize in connection with the College Day Celebrations. a debate was conducted. The subject was "വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സാഹിത്യത്തിനുള്ള സ്ഥാനം." Mr. M. A. Koshy (Class iii) stood first among the competitors and was awarded the prize.

III. SANSKRIT

Sanskrit Association 1946—'47.

President—Dr. H. Subramonia Iyer, M. A., Ph. D.
Vice-President—Mimamsakaratna Prof. V. A. Ramaswami Sastri, M. A. & Siromani.
Secretary—R. Krishnan.

The Inaugural meeting of the above Association was held on 11-1-22 when Dewan Bahadur K. S. Ramaswami Sastri, Retd. Judge, delivered the inaugural address.

Examination Results—March '46.

B. A. (Hons). R. Sitalakshmi Ammal passed in the first class in the B. A. (Hons) Examination in Sanskrit.

			I	II	III	%
B. A. (Pass) Part II	No. appeared	4	Nil.	1	3	100
B. Sc. (Pass) Part II	No Passed	28	5	5	18	100

Research Activities of the Staff.

Prof. V. A Ramaswami Sastri, in his capacity as the Honorary Director of the University Manuscripts Library is editing many rare works in Sanskrit and Malayalam and in the year 1121 (1945—46) the Ayurveda work Yogaratnasamuchaya Part III in Sanskrit and Tantra Samuchaya Part III with Malayalam commentary were published. Besides these, the Journal of the University Manuscripts Library (Vols. I & II) has been published. In addition to this, he has contributed the following papers during the year.

1. Sumanoramani—A new commentary on Meghasandesa published in Dr. C K Raja Commemoration Volume 1946.

2. 'Further light on Samkarsakande' contributed to Dr. Siddeswara Sarma commemoration Volume, Lahore.

3. Agama as a pramana—contributed to the All India Philosophical Congress held at Trivandrum.

4. Mimamsa Suthra Sangraha a new commentary on Purvamimamsa (Published in Mahakavi Sundaresa Sarma Commemoration Vol. Tanjore 1945).

Mr. V. Sankara Iyer, M. A. is continuing his critical study of Maharaja Sri Swati Thirunal's works. Mr. V. Venkatarama Sarma, Mahopadhyaya, is editing Janassaya chandoviciti, a rare work in Sanskrit metre, under the auspices of Travancore University. Dr. P. K. Narayana Pillai M. A., Ph. D., continued his researches in Vedic literature and ancient Malayalam campus. Mr. A. C. Krishna Warrier continues his research work on 'Buddhism and Vedanta.'

IV. TAMIL.

Examination Results.

14 Students were sent up for the B. A./B. Sc. degree Examination of March 46 under part II Tamil and all of them passed with 3 in the first class and nine in the second class. Under Gp. III c., Tamil and Early South Indian History, 4 students were sent up for the B. A. degree Examination of March '46. All of them passed with one first class and 2 second classes.

Tamil Sangam 1945—46.

Besides 6 meetings already reported in the last issue of the Magazine, Mr. P. Chidambaram Pillai B. A., B. L., delivered a lecture on 24-1-1946. The Valedictory meeting was held on 24-2-46 under the presidency of Mr. S. Parthasarathy Iyengar, Inspector General of Police' when Mr. Bhaskara Thondaiman, M. A. Special First Class Magistrate Tinnevelly delivered an address on the "Beauties of Kamban's Poetry."

V. HINDI

Results of the B. A./B. Sc. Degree Examinations March 1946.

	No. Presented	I Cl.	II Cl.	III Cl.	Percentage
B. A.	6	Nil	1	5	100%
B. Sc.	32	4	9	19	100%

Hindi Vagvardhini Sabha

The present strength of students is 252 as against 160 last year. Five meetings of the College Hindi Vagvardhini Sabha were held in 1121. Sri E. G. Thrivikraman Pillai delivered the inaugural address. A resolution of condolence on the demise of Dr. Syamsundar Dass, an eminent Hindi Scholar and educationist was passed at a special meeting convened for the purpose.

VI. FRENCH

Staff:—Mr. C. C. Chalgal left the College. Mr. N. K. Padmanabhan. French Lecturer, H. H. the Maharaja's College for Women, Trivandrum was appointed in his place.

French Association 1946—'47

A French Association has been formed this year in the College.
President: Mr. T. P. Tampy, Head of the French Department.
Vice-President: Mr. N. K. Padmanabhan, French Lecturer.
Hon. Secretary: Mr. T. Zacharia IV Class Student.
Asst. Hon. Secretary: Miss Anandasaradamani IV Class Student.

The inaugural address of the Union was delivered by Mr. H. C. Papworth, The Pro-Vice-Chancellor, University of Travancore.

Examination Results—March 1946.

	Inter	B. A.	B. Sc.
Appeared	48	7	35
Passed	40 (84%)	7 (100%)	30 (86%)
Distinctions	10		
First Class		4	6
Second Class		2	5
Third Class		1	19

THE PHILOSOPHY DEPARTMENT.

Staff. Mr. A. S. Narayana Pillai rejoined the Department in October 1945 after completing a course of research as a Fellow of the Department of Experimental Psychology, University of Madras.

Prof. V. Sundararaja Naidu went on leave for four months from June 1946 and Mr. K. Sreedharan Nair was acting in his vacancy as lecturer.

Examination Results—March 1946—B. A.

No. Presented	No. Passed	I	II	III	Total	Percentage
20		2	6	12	20	100%

RESEARCH

Mr. A. S. Narayana Pillai: The Psychology of Educational Measurements. Mr. K. Seshadri — The Philosophy of Ramanuja with special reference to the Sri Bhasyam.

Publications

Mr. A. S. Narayana Pillai :

1. Normative Gestalt : Proceedings of the 18th Indian Philosophical Congress 1943.
2. The Faith of a Fanatic Proceedings of the 19th Indian Philosophical Congress 1944. (in the Press)

The Philosophy Association—1945-46.

In August, 1945, the inaugural meeting was held. The Principal presided and Dr. H. C. Lefever delivered the inaugural address.

3-.0-1945. Extra-ordinary meeting and send-off party to Mr. K. Sree-dharan Nair..

27-2-1946. Aunual Socials of the Philosophy Association and send-off fo Senior B. A. students.

The Philosophical Congress

The 20th. Session of the Indian Philosophical Congress was held in Trivandrum from the 19th to the 23rd of December, 1945. The members of the Philosophy Association took part in the congress. The following papers were read at the Conterence sectional meetings by the members of the Staff:—

1. "A Study of Binet's technique"—Mr. A. S. Narayana Pillai.
2. "Ramanuja's Exposition of the Iksatyadhikaranam of the Vedanta Sutras"—K. Seshadri.

The Philosophy Association 1946-'47

President: Prof. V. Sundaraja Naidu.
Vice-President: Mr. A. S. Narayana Pillai.
Secratary: A. C. Markose.

12-7-1946. Business meeting of the members to elect the Office-bearers for the academic year.

7-8-1946. Inaugural meeting. The Vice-President presided. Mr. N. Gopala pillai, Principal, Sanskrit College, delivered the inaugural address.

3-9-1946. Ordinary meeting. The Vice-President presided. G. Sukumaran Nair, Class III, read a paper on "How does a child become delinquent ?"

12-10-1946. Excursion to Aruvikara (8 30 A. M.). The party returned at 7 P. M.

18-10-1946. Extra-ordinary meeting and send-off party to Mr; K. Sreedharan Nair.

III. Department of History and Economics.

Staff: Prof. V. Rangacharya was granted sick leave for 2 months from 29-10-1121 and extra-ordinary leave in continuation thereof.

Sry. K. Saradamma, Lecturer in History, has gone on leave preparatory to retirement.

Mr. N. V. Rajkumar, Lecturer in History, resigned his post with effect from 5-11-1121.

Dr. D. Bright Singh was appointed as Additional Lecturer and joined duty in Septembr 1946.

Mr. Mahommed Hussain Sahib Bahadur was appointed as Reader in Islamic History and Culture in the College and joined duty on 5-11-1121.

EXAMINATION RESULTS IN HISTORY

Year	M. A. No appeared	M. A. No passed			B. A. Hons. No appeared	B. A. Hons. No passed			B. A. No appeared	B. A. No passed			Intermediate. No appeared	Intermediate. No passed	
		I	II	III		I	II	III		I	II	III		I	II
March 1945.	3	-	2	1	5	-	3	2	59	-	2	48	104	2	46
March 1946.	4	1	2	1	9	2	2	5	59	-	4	39	47	2	23

Research. Mr. D. Bright Singh who was doing research in the Department was awarded the Ph. D. degree for his thesis on Travancore Finance.

HISTORY HONOURS ASSOCIATION 1945-'46

President: Prof V. Rangacharya.
Secratary: Mr. Venkitanarayanan.

Four meetings were held. The Association also conducted its annual Social.

HISTORY ASSOCIATION 1945-'46

President: Prof. V. Narayana Pillai.
Secretary: Mr. N. Kunjukrishnan.

Five meetings were held. There was a social gathering at the end of the year.

HISTORY HONOURS ASSOCIATION 1946-'47

President: Prof. V. Narayana Pillai.
Secretary: Mr. Abdul Kadir (II H.)

A meeting was held on 7-11-1946. Mr. Venkitasubramonia Iyer spoke on "Student Life Through the Ages."

HISTORY ASSOCIATION 1946-'47

President: Prof. V. Narayana Pillai.
Secretary: Mr. Rajagopala Nadar. (Cl. IV).

The inaugural meeting was held on 1st August 1946. Mr. A. Gopala Menon, M. A, B. Com, presided. Prof. V. N. Subramony Iyer M. A., M. L., delivered the inaugural address. An ordinary meeting of the Association was held on 12th November when Mr. P. Ravindranathan Nair spoke on "Repercussions of the Republican Victory in American election on International relations"

IV. THE MATHEMATICS DEPARTMENT

1. **Staff.** Dr. U. Sivaraman Nair left the Department on 11-4-1121 to join as Professor of Statistics in the Research Department.

Mr. M. G. Koshy was appointed Temperory Lecturer in Mathematics.

2. EXAMINATION RESULTS—March 1946.

		B. Sc. (Hons) and M. Sc.	B. Sc.	Intermediate.
No. appeared		10	47	153
Number passed	I	2	5	56
in Mathematics	II	2	9	63
	III	6	24	—
Percentage		100	80·1	79·3

MATHEMATICS ASSOCIATION

Diary of Meetings—1945-46 (Since November 1945)

Date.	Subject.	Speaker.
4-12-45.	Higher dimension.	Mr. K. S. V. Shenoi, B. Sc. (Hons)
12-12-46.	Partitions.	Mr. N. Narayanan Pillai, 2nd Hons.
8-1-46.	Analytic Continuation.	Dr. V. Ganapathi, M. A., D. Sc.
2-1 46.	The Expanding Universe.	Mr. Bashir, 2nd Hons.
30-1-46.	The Origin of Math.	Miss. Thankamma Mathew, 2nd Hons.
11-2-46.	Projective Transformation.	Mr P. Padmanabhan, 1st Hons.
14-2-46.	Mortality Tables.	Mr. P. Harihara Iyer. B. A. (Hons)
20-2-46.	Valedictory Meeting and Socials.	
26-1-46.	Excursion to Varkalai and Sivagiri.	

1946—'47 President Prof: C. V. Subbarama Iyer, M. A.
Vice-President: Mr. S. Thanu Iyer, M. A.
Secretaries: Mr. P. Padmanabh, (2nd year Hons).
Mr. K. G. Purushotham, (class iv).

Date	Subject	Speaker
26—7—'46	Inaugural address on Ganitha as Yoga.	Prof: R Srinivasan, M. A.
27—8—'46	The Mathamatician in ordinary intercourse	Mr. S. Ramachandran (1st year Hons).
17—10—'46	Studentship - then and now.	Rao Sahib N. N. Iyengar.

Papers and Notes Published

Mr. K. Sankara Pillai.

1. "An Asymptotic Expansion" Mathematics Student, Sept. 1945

Mr. S. Parameswaran.

1. A peculiar gap-filling process for powers of $(9)_n$ — Current Science Jan 1946
2. Diagonal Summation of Numbers in Arithmetical Progression — Bombay University Journal March 1946
3. On the end digits of Numbers. Lond. Math. Gazette 1946.

V. PHYSICS DEPARTMENT

1. Staff. Mr. P. K. Krishna Pillai, Second Grade Professor, was appointed as Special Officer for Educational Reforms and was relieved of his duties in the Department on 8th Nov. 1946. Mr. P. Mahadevan, M. Sc. and Mr. V. Ramasubramony, B. Sc. joined the Staff of the Department.

2. Examination Results — March 1946.

	M. Sc.	B. Sc.	Intermediate. gp I.	Intermediate. gp II.
No. presented	5.	41	153	67.
No. appeared	5.	39	150	67.
No. passed Cl. I	2.	14	46	4.
Class II	3.	5		
Class III		7	92	40.
Percentage	100.	67	92	65.

3. The Physical Society—1945—46

Besides 12 meetings already noticed for the year, 9 more meetings were held under the presidency of Dr. C. S. Venkateswaran.

Date	Speaker	Subject
5-12-45.	Mrs N. Padmavathi	Cyclotron.
12-12-45.	Mr. E. J. Jacob	Physics-a Progresive Scence
11-1-46.	P. M. Mathai.	Nature of Light.
10-1-46.	V. Subramoney	Atmospheric Electricity.
24-1-46.	Dewan Bahadur Dr. K. R. Ramanathan.	Modern Meteorology.
5, 6&7-2-46.	Mr. P. K. Krishna Pillai.	A. C. Generators & Motors.
18-2-46	Prof. V. Sivaramakrishna Iyer.	Physical Bases .

The annual social was celebrated in a very grand way. The entertainments, characterised by good taste and general restraint, were appreciated well. Prizes were awarded to the following:

Essay Compitition: 1st Prize (1) P. Hariharan (2) R. Srinivasan.
" " 2nd " (1) A. Muhammad Haneefa.
Best speaker ... ... Thomas Philip.

The Physics staff Association was at home to the outgoing students on 23-2-46.

1946—47

Dr. C. S. Venkateswaran, the Ex-officio President of the Society, nominated Mr. A. O. Mathai, M. Sc. as the Vice-President of the Society. Messrs V. Baladevan Nair and M. A. Koshy were elected Secretaries from the M. Sc. and the B. Sc. Classes respectively.

Sir C. V. Raman, Kt, F. R. S., N. L. delivered the inaugural address of the Society on 22-6-46.

DIARY OF MEETINGS

Date.	Speaker.	Subject.
18-7-46.	Mr. A. O. Mathai., M. Sc.	Ultrasonics.
1-8-46.	„ S. Gopala Menon M. A.	Teaching of Science in Mother tongue.
14-8 46.	„ M. C. Mathai Sr. M. Sc.	Thermionic valves
9-9 46.	„ E. J. Jacob. Cl. IV.	Wireless Transmission and Reception.
17-10-46.	„ Thomas Zacheria Cl. IV.	Low Temperatures.
6-11-46.	V. Baladevan Nair Jr. M. Sc.	Isotopes.

Condolence. On the 2nd July, the society met to condole the untimely death of Mr. V. K. Syed Muhammad, Class IV.

Excursions 1. In February 1946, the senior students of the Society led by the President and Vice-President went on a one-day excursion to Punalur Paper Mills, Ply-wood factory, Kundara Ceramics and A. D. Cotton Mills, Quilon.

2. On 24-8-46 a party of 30 students led by Mr. P. V. Ramaswamy Iyer, Lecturer, visited Pechipara dam, Perinchani scheme Salt-pans at Tha marakulam and the Cape.

3. The M. Sc. students led by Mr. A. O. Mathai had an intensive tour to Kodaikanal, Madras, Bangalore, Alwaye and other places.

PHYSICS COLLOQUIM

To encourage discussions at a high level on modern topics a Colloquium has been started from the beginning of this year. Six discussions are so far held. They are,

	Subject.	Initiator.
1.	Conduction of Electricity through gases	Mr. M. C. Mathai.
2.	Quantum Theory.	„ M. A. Ganapathi.
3.	Mass spectrographs.	„ C. S. Padmanabhan.
4.	Broad-Casting Studio.	„ Abraham Muthalali.
5.	Thermionics.	„ K. Sreedharan Nair.
6.	Crystal Structure.	„ K. Krishnan Nair.

A Farewell. The Physical Society was 'At Home' to Mr. P. K. Krishna Pillai. on 12th Nov. 1946 and congratulated him on his appointment as Special Officer for Educational Reforms in the State.

Research. Mrs. Aleyamma George, M. Sc. and Mr. S. Harihara Iyer M. Sc. (Fisheries Scheme) joined the Department as research workers. Mrs. George is investigating the scattering of light by water kept in metallic vessels and has already obtained interesting results Mr. Harihara Iyer is engaged in the determination of the conductivity of different poor conductors. All the junior members of the Staff are continuing their researches in their spare time.

VI. CHEMISTRY DEPARTMENT

Staff. Professor K R. Krishna Iyer, Head of the department, retired from the college on 26-7-46 after a distinguished service of about 34 years. Dr. A. N. Poti assumed charge as the Head of the Department. The Service of Dr P. P. Pillai, lecturer, were lent to the Govt. of India as Pharmacologist under the Board of Scientific and Industrial research Dr. K. M. Pandalai extended his leave for one more year to work on Antebiotics at the Indian Institute of Science. Mr. N. S. Varier left the department to take up service ss senior Chemist in the joint Fisheries scheme of the Govts. of India and Travancore. Mr. R. Ramachandra Iyer has been deputed for higher technical training (Chemical Engineering) in the U. S. A. In the four vacancies, four of our M. Scs. Messers K. Velappan Nair, S. Narayana Iyer, S. Ananthakrishnan and P. Gopalaraman have been appointed.

Examination Results - 1945-46

Examination	No. appeared	No. passed I class	II	III	percentage
M. Sc.	3	1	2	—	100
B. Sc. III a. b. c	40	12	13	8	82·5

Examination	No. appeared	passed in chem.	percentage	distinction
Intermediate	217	172	79·3%	31

Research:—The projected Govt. Model Salt Factory has materialised and Professor K. R. Krishna Iyer has taken charge of it as Chief Officer. Mr. K. K. Sankunni Nair who was working in this laboratory under the guidance of Dr. A. N. Poti has been awarded the M. Sc. degree by research and has proceeded for higher technical training (Fuel technology) in the U. S. A. Mr. K. Ramachandran Nair another research student working under Dr. Poti has completed four papers, two on fixed oils from new plant sources and two on their glyceride structure. He is continuing work on a bitter principle and a sterol. Mr. K. G. Parameswaran Pillai, a third research student was making very good progress when he was snatched away by typhoid. Mr. A. Venkitachalam has conducted a study of the percentage of lead (Thorium lead) from monozite and its atomic weight. Due to fall of demand for the product, the manufacture of Agar from seaweeds by Mr. Ittyerah Joseph has been discontinued.

CHEMISTRY ASSOCIATION 1946—'47

President: Dr. A. Narayanan Poti.
Vice-President: Mr. K. S. Madhavan Pillai, M. Sc.
Secretary: R. Subramonia Iyer.

Diary of Meetings

Date	Speaker	Subject
28 6-'46	Dr. C. O. Karunakaran	Applications of Chemistry in 'Medicine' (Inaugural address)

26-7-'46	Dr. M. S. Patel, Consulting Chemical Engineer.	Basic Chemicals.
6-8-'46	Dr. M. Quereshi, Director of Research, Osmania University.	Research in India & abroad.

On 7-8-'46 the association gave a farewell to Mr. R. Ramachandra Iyer on the eve of his departure for America. On 9-8-'46 the association arranged a garden party and meeting to bid farewell to Professor K. R. Krishna Iyer on his retirement from service. He was presented with an address and a casket. On 27-9-'46 and 9-10-'46 the association met and passed condolence resolutions on the untimely demise of Sry. T. Parukutty Amma (student of III class) and Sri. K. G. Parameswaran Pillai, B. Sc. (research student) respectively.

VII. THE BOTANY DEPARTMENT

Staff:—Dr. T. K. Koshy, Professor, has been put in additional charge of the technical programme of work in the Tapioca farm.

Mr. K. Narayana Iyer was appointed as Special Officer for the publication of a Pharmacognosy in Ayurveda from 18-5-1121.

Mr. Russel Solomon rejoined duty on 18-5-1121. Mr. K. T. George who was acting in the place of Mr. Solomon was appointed in the place of Mr. Narayana Iyer. Mr. A. I. Iyppu joined duty as Demonstrator on 11-4-1121.

B. Sc. Examination Results—March 1946.

IV a & b Botany main	Number appeared		40
	Number passed	1st class	3
		2nd „	20
		3rd „	17
	Percentage		100%

THE BOTANY ASSOCIATION 1945—'46

President: Dr. T. K. Koshy, M. A., Ph. D., F. L. S.
Vice-President: Mr. K. T. George, M. A.
Secretary: Mr. K. Vasudevan.

The Second ordinary meeting of the association was held on Wednesday 12th Dec. 1945, with Prof: J. Srinivasan in the chair. Mr. E. M. Joseph, Cl. III spoke on "INSECTIVOROUS PLANTS".

On Tuesday 15th January 1946 an extra-ordinary meeting of the association was held with Rajyaseva Pravina Dr. K. L. Moudgill presiding. Dr. Pal, the Imperial Economic Botanist addressed the audience on the various methods of improving our crops.

On 17th Jan. Mr. A. I. Iyppu, B. Sc. (Hons.) spoke on "Plant Viruses".

The students of the Senior B. Sc. Class went on an excursion to Thenmalai, on 27th Aug. 1945, led by the President and Mr. K. Narayana

Iyer. After spending three days in the Thenmalai forests, the party proceeded to Courtallam. After a weeks programme, they returned to Trivandrum on the 2nd Sept. 1945.

The Senior B. Sc. Students visited the local tapioca farm on 11th Jan. 1945 led by the Professor and other staff members.

Mr. K. Narayana Iyer was "at home" to the Senior B. Sc. Students on 24th Feb. 1946.

The Annual social gathering of the association was celebrated on the 28th Feb. 1946.

1946—47

A business meeting was held on 2-7-1946 and elected the following as office bearers.

Ex. officio. President: Dr. T. K. Koshy, M. A., Ph. D., F. L. S.
Vice-President: A. I., Iyppu, B. Sc. (Hons.)
Secretary: Mr. E. M. Joseph.

The inaugural meeting was held on Wednesday 3rd July 1946 with Dr. T. K. Koshy in the chair. Rao Bahadur K. Ramayya, Paddy Specialist in the Government of India gave the inaugural address on Plant Breeding with special reference to Indian crop plants.

An Extra-ordinary meeting of the Association was held on 25th July, 1946 with the President of the association in the chair. Rao Bahadur, T. V. Venkiteswara Iyer, Conservator of the Forests, Travancore, was the speaker of the evening. He dwelt at length on the "Regeneration of forests of Travancore". The meeting was preceded by refreshments.

The students of the Senior B. Sc. Class went on an excursion to Ponmudi on 12th Oct., 1946, led by Mr. Russel Solomon and Mr. K. T. George.

VIII. ZOOLOGY DEPARTMENT.

1. *Staff.* Mr. Eapen Ittyerah, First Grade Lecturer in the Dept. passed away after a short illness on 6-1-1946. In the place of Mr. Ittyerah, Mr. V. Ananthanarayanan, M. A. of the Madras Christian College, Tambaram, has been appointed. He took charge on 17-10-1946.

2. *Results.* B. Sc. (March 1946) No. presented......25

No. passed First Class............ 1 (First rank)
Second Class 11
Third Class 9
Percentage pass 84%

Intermediate (March 1946). Out of a total of 67 students who appeared for Group II, 26 secured complete passes of which 6 were placed in the First Class and the rest in the Second Class.

3. THE ZOOLOGY ASSOCIATION

An Extra-ordinary meeting was heldin January 1946 to give expression to the sense of sorrow at the sad and untimely death of Mr. Eapen Ittyerah, Vice-President of the Association. The Members of the Botany Association also took part in the meeting.

Another Extra-ordinary meeting was held in February 1946 at which a portrait of the late Mr. Ittyerah, presented to the Dept. by the members of the Association, was unveiled. Dr. H. Subramony Iyer performed the unveiling. Dr. K. S. Padmanabha Aiyer, Retired Professor of Zoology, and a number of students spoke on the occasion.

The valedictory address was delivered by Dr. C. C. John, Professor of Marine Biology and Fisheries.

A number of ordinary meetings was also held during the academic year 1945-46.

The inaugural meeting of the association this year (1946-47) was held in August. Prof E. T. Thomas presided. Dr. C. C. John spoke on the Contribution of Zoology to the history of Kerala

4. *Excursion*. The students of class IV went out on a study tour to Kovalam in February 1946. The senior batch of students under-took a four-day study tour to Cape Comorin and Pechippara in October this year.

5. *Research Activities*. All the members of the staff of the dept. made considerable progress in the research work they have been pursuing Messrs K. Bhaskaran Nair (D. Sc. Madras), K. Karunakaran Nayar (Ph. D. Travancore) and R. Paramaswara Aiyar (M. Sc. Travancore) have submitted theses embodying the results of their investigations for the degrees noted against their names in August and May this year.

Four papers have been communicated to the Zoology section of the Indian Science Congress which will be held in January '47.

(1) Cleavage in *Caridina laevis* by K. Bhaskaran Nair.

(2) Feeding mechanism in the advanced embryos of the scorpion, *Palaemnaeus scaber* by A. P. Mathew.

(3) Thysanopterocecidia and Lepidopterocecidia from Travancore by K. Karunakaran Nayar.

(4) Secondary sexual characters of *Palaemon idae* by R. Parameswara Aiyar.

116

IX. DEPARTMENT OF PHYSICAL EDUCATION 1945—46.

Working: Compulsory Physical Instruction classes were conducted on four working days in the week, Mondays being utilised for Visual Education. Strength of the Class coming up for participation has swelled up considerably. On the other hand a major portion of the existing play-fields were taken away for erecting new buildings. Consequently the progress of the activities was severely handicapped for want of adequate facilities and received the severest check.

This year we were unfortunate throughout, having lost Foot Ball, Basket Ball and Cricket in the Interzone finals. We had good hopes in Cricket and Basket Ball. The only explanation for our defeat in the Basket Ball finals was the overwhelming advantages of the opposite side. With regard to cricket, we played under protest as the conditions of the playing pitch and ground were not in conformity with the rules and regulations of the same. We regret that timely enquiry had not been conducted into the matter.

Though there was lack of good athletic talent we won many first places and second places both at the Sri. Chitra and Inter-Collegiate sports.

In Tennis we won both the singles and doubles Championships.

In the Athletic events for women we won Badminton, Tennikoit and Tennis Chmpionships.

Inter-class Tournaments were conducted in all the major games and sports both for Juniors and Seniors. Trophies and Certificates of merit were given to the winners and runners-up. Messers. O. C. Koshy and Koshy Abraham won the Senior Champion-ship prizes and O. A. John won the Junior Champion-ship prize. Miss Thomas won the Ladies Championship prize.

Winners of Medals and Prizes—1946

Name of Medal or Prize	Name of Winner
Boyle Memorial Prize	Miss Annama Mathew
Harvey Memorial Prize	P. Hariharan, B. Sc.
Ganapathi Pillai Memorial Prize	Vincent E. Murthi Pillai
Sulapani Warrier Prize	S. Madhavan Pillai
Labouchardiere Memorial Prize	Miss. V. I. Annamma
K. V. Natesa Iyer Medal	S. Krishnan kutty Nair, B. Sc. (Hons)
Ross Gold Medal	T. M. Divakaran, B. A. (Hons.)
Ammukutty Rajagopalachari Medal	Sry. K Janakikutty Amma, M. A.
Mahadeva Iyer Good Conduct Medal	P. Hariharan, B. Sc.
R. S. Lepper Memorial Gold Medal	T. M. Divakaran B. A. (Hons.)
Sankunni Menon Dewan Peishkar's Gold Medal	N. Gopalakrishnan Unnithan, B. A. (Hons.)
Ravi Varma Memorial Gold Medal	Austin Pereira
The Meenakshi Amma Medal	Sry D. Kasturi Bai
The Mankompu Aundy Iyer Gold Medal	Sry. R. Seetha LakshmiAmmal, B. A. (Hons)
Udrasiromoni T. Padmanabha Rao Gold Medal	T. M. Divakaran, B. A. (Hons)
N. Krishnaswami Iyer Memorial Medal	K. Ganesa Das, B. Sc.
Chandraseharan medal for Elocution	S. Venkataramanan, Senior Inter. class.

Distinctions in the University Examinations March of 1946.

The following Students secured the **First ranks** in the subjects mentioned against each.

Exam.	Subject	Name	Class
M. A.	History	Janakikutty Amma, K.	Ist
B. A. (Hons.)	,,	Divakaran, T. M.	do.
,,	English	Annamma, V. I.	do.
,,	Sanskrit	Sithalakshmi Ammal	do.
,,	Malayalam	Parameswara Nadar, P.	do.
B. A. Part II	French	Bala Louisa	do.
,,	Hindi	Sethukutti Amma, P.	II
,,	Tamil	Madhavan Pillai, A.	I
Part III	Philosophy	Austin Pereira	I
,,	Tamil	Madhavan Pillai, A.	I
M. Sc.	Physics	Mathai, P. M.	I
,,	Chemistry	Velappan Nair, K.	I
B. Sc. (Hons.)	Mathematics	Krishnankutty Nair, S.	I
B. Sc. Part I	English	P. Hariharan	I
Part II	Sanskrit	T. Sankaranarayana Ayyar	I
,,	French	P. Hariharan	I
,,	Hindi	P. Desika Ayyangar	I
,,	Tamil	Aiyyaswamy Nadar, A.	II
Part III	Mathematics	Cecil, C. S.	I
,,	Physics	P. Hariharan	I
,,	Chemistry	Ganesa Das	I
,,	IVa) Botany	Chandrasekhara Pillai, P. N.	I
,,	IVb) ,,	Prasanna Varma, R.	I
,,	Va) Zoology	Kochuraman, P. }	II
,,		Parukutti amma. }	II
,,	Vb) ,,	Dorothy Rebecca Joshua	I

Old Boys' Corner

1. Mr. P. Satagopan, B. A. (Hons.) has been selected for the Indian Audit and Accounts service (1945).

2. Mr. C. Subramoney, B. Sc. (Hons.) has been selected for the India Audit and Accounts service (1945).

3. RajyasevaPravina Dr. K. P. P. Menon has been awarded the degree of Doctor of science (Honry.) by the Travancore University.

4. Mr. R. Raghu Prasad, M. Sc. an Old Boy of the Zoology Dept. has been deputed to the Stanford University, California, by the Govt. of India for advanced training in Fisheries.

IN MEMORIUM

We record with great sorrow, the sad demise due to typhoid of Vidwan K. N. Parameswara Panickar, M. A., R. B. Visarod, Lecturer in Hindi and a member of the Editorial Board of the Magazine, on 2nd January 1947. Mr. Panickar was only thirty-two years old at the time of his death. He joined the staff of the University College on 18-2-1116 M. E. as a part-time Lecturer and was made full-time Lecturer on 26-10-1117 M. E. During the short period of his service he endeared himself to the staff and the students of the College by his gentle modesty and sweet simplicity. His premature death is indeed a great loss to the College and to the cause of Hindi in particular.

മുന്നോട്ടേയ്ക്കു്.

BY

K. RETNAMMA (SENIOR B. SC. CLASS)

യുദ്ധാനന്തരലോകത്തു് സാർവത്രികമായി ദൃശ്യമാകുന്ന ഉണർവും ദേശീയപ്രബുദ്ധതയും, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിലും പ്രകടമായി കാണ്മാൻ കഴിയും. സുഖലോലുപമായ ഒരു ജീവിതം സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടു്, ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി അപരിചിതനായി കഴിയുന്ന ഒരസാധാരണ വ്യക്തിയല്ല ഇന്നത്തെ വിദ്യാൎത്ഥി. ദേശീയങ്ങളും, സാർവദേശീയങ്ങളുമായ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പററി പഠിക്കുന്നതിനും, അവയെക്കുറിച്ചു് സ്വതന്ത്രമായി ചിന്തിച്ചു് അഭിപ്രായം രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനും, ഇന്നത്തെ വിദ്യാൎത്ഥികൾ ക്ലേശിക്കുന്നുണ്ടു്. കൎത്തവ്യതാബോധവും, കാര്യക്ഷമതയും, സംഘടനാശക്തിയും ഉള്ള വിദ്യാൎത്ഥിസഖാക്കളുടെ കീഴിൽ സംഘടിക്കുന്നതിനും, രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവിനന്മയും പുരോഗതിയും ലാക്കാക്കി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിനും ഇന്നു് അവൎക്കു കഴിവുണ്ടു്. തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവിശ്രേയസ്സും, പുരോഗതിയും, നാളത്തെ പൌരന്മാരായിത്തീരേണ്ട വിദ്യാൎത്ഥികളിലാണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നും, തങ്ങളുടെ ഭാവി പരിപാടികളുടെ വിജയകരമായ പ്രവൎത്തനത്തിനനുരൂപമായ പരിതഃസ്ഥിതികൾ സൃഷ്ടിക്കുക, വിദ്യാൎത്ഥിജീവിതത്തിലെ തങ്ങളുടെ കൎത്തവ്യമാണെന്നും, ഇന്നത്തെ വിദ്യാൎത്ഥികൾ അറിയുന്നുണ്ടു്.

ഇങ്ങനെ, വിദ്യാർത്ഥിലോകത്തിൽ പൊതുവേ ഇന്നു ദൃശ്യമാകുന്ന ഈ നവചൈതന്യത്തിനനുസരണമായ പല പ്രവൎത്തനങ്ങളും തിരുവിതാംകൂർ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് നമുക്കേററവും അഭിമാനകരമായ ഒരു സംഗതിയാണു്. സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിലെ ഉത്തമ പൌരന്മാരായിത്തീരുന്നതിനു് സ്വയം പരിശീലിതരാകുക എന്നുള്ളതാണു് ഇന്നത്തെ വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ചുമതല. കലാശാലയിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നു് സ്വതന്ത്രമായ പൌരജീവിതത്തിലേക്കു കാലുകുത്തുമ്പോൾ, സന്മാൎഗ്ഗിക നിയമങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ തങ്ങളുടെ ആദൎശങ്ങളുടേയും അഭിലാഷങ്ങളുടേയും പൂൎണ്ണഫലപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിനനുഗുണമായ പരിതഃസ്ഥിതികൾ സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതു് ഓരോ വിദ്യാൎത്ഥിയുടേയും കടമയാണു്.

വിദ്യാൎത്ഥികൾ രാഷ്ട്രീയപ്രവൎത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാമോ എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു് അഭിപ്രായഭിന്നതകൾ ഉണ്ടായെന്നുവരാം. വിദ്യാൎത്ഥി

കളുടെ സജീവമായ രാഷ്ട്രീയപ്രവത്തനങ്ങളെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുന്ന മഹാത്മജി, അവരുടെ സൃഷ്ടിപരമായ പരിപാടികളുടെ വിജയകരമായ പ്രവത്തനങ്ങൾക്ക് തന്റെ അകമഴിഞ്ഞ അനുഗ്രഹങ്ങൾ നല്കുന്നുണ്ട്.

ഇന്ന് നമ്മെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏററവും വിഷമമായ പ്രശ്നം ഏതാണ്? ഇന്നത്തെ ഭക്ഷണക്ഷാമവും, വസ്ത്രക്ഷാമവുമെല്ലാം—അവയുടെ ദുരന്തഫലങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നാലും—നാളെ അല്ലെങ്കിൽ അതിനടുത്ത ദിവസം പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ശതാബ്ദങ്ങളായി ഭാരതമാതാവിനെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും—ഇന്നും നിസ്സഹായരായ ഭാരതീയരെ തുറിച്ചുനോക്കുന്നതും—ഭാവിയിൽ അനേകം കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്ക് വഴിതെളിച്ചേക്കാവുന്നതുമായ ആ മഹാപ്രശ്നം, ഇൻഡ്യയെ അടിമത്തത്തിലാഴ്ത്തിയതും—ഇൻഡ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഇത്രകാലം വിളംബിപ്പിച്ചതും—ഇപ്പോഴും വിളംബിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ആ മഹാപ്രശ്നം തന്നെ—അതേ നമ്മുടെ വർഗ്ഗീയപ്രശ്നം—നമ്മുടെ സാമുദായികമായ അനൈക്യമാണ്. ഭാരതീയരുടെ സമുദായവിദ്വേഷം നിമിത്തം വന്ദ്യയായ ഭാരതമാതാവ് എന്തെന്തു ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചു! എത്രയെത്ര കഠിന യാതനകൾ അനുഭവിച്ചു! തന്റെ അരുമസന്താനങ്ങളുടെ ചോരപ്പുഴകൾകണ്ട് എത്ര അധികം വിലപിച്ചു! ഇത്രയധികം ദുരിതയാതനകൾക്കിട വരുത്തിയ ആ അനാചാരത്തെ—അഥവാ അനൈകമത്യത്തെ—ഇനിയും നാം പോററിപ്പുലത്തുന്നത് എത്ര ശോചനീയമാണ്. തെക്കെ ആഫ്രിക്കയിലെ ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ പ്രാഥമികപൌരാവകാശങ്ങൾപോലും നിഷേധിക്കുന്ന ഘെറോ നിയമവും, യൂറോപ്പിലെ യഹൂദമർദ്ദനവുമെല്ലാം—അവയെല്ലാം മനുഷ്യത്വത്തോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയാണെങ്കിലും—ഇൻഡ്യയിലെ വർഗ്ഗീയലഹളകളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ, കുറേക്കൂടി ഭേദം എന്നു തോന്നിപ്പോകും. "ഇൻഡ്യയിലെ ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ സ്ഥിതി ഇതിലും ശോചനീയ"മാണെന്നുള്ള ജനറൽ സ്മട്ട്സിന്റെ അഭിപ്രായം നമ്മെ ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നില്ലേ? ഈ സ്വാതന്ത്ര്യോദയവേളയിലും ഇൻഡ്യൻ ജനത ഇങ്ങനെ ചേരിതിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നത് എത്ര പരിതാപകരമാണ്. സാമുദായിക ചിന്തകളിൽനിന്നും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട ഒരു പിളർപ്പ് ഇൻഡ്യൻ ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ ഇല്ലാതിരുന്നു എങ്കിൽ ഇൻഡ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനം എത്ര സുസാദ്ധ്യമായിരുന്നേനെ. ഒരേ മണ്ണിൽ ജനിച്ചു വളന്ന ഭാരതീയ സഹോദരന്മാരുടെ രണ്ടുസംഘടനകളായ കാൺഗ്രസ്സും ലീഗും തമ്മിൽ സഹകരിക്കുക—അതും അവർ ഏവരും ആവേശപൂർവ്വം അഭിലഷിക്കുന്ന ഇൻഡ്യൻ സ്വാത

ന്ത്യത്തിനായാൽ പോലും—സാദ്ധ്യമല്ല. പക്ഷെ അവക്ക് ഇരുകൂട്ടക്കും, കായലും കടലും കടന്നുവന്നു് ഇൻഡ്യയെ ഇത്രകാലം തങ്ങളുടെ കാൽച്ചുവട്ടിൽ വച്ചിരുന്ന, വിദേശീയരായ ഇംഗ്ലീഷുകാരോടു 'ഒരൊത്തുതീപ്പിൽ' എത്തുന്നതിനു സാധിച്ചു. ഗാന്ധിജി പറയുംപോലെ 'ഇതെല്ലാം നമ്മുടെ വിധിയാണു''.

രാഷ്ട്രീയാധികാരങ്ങൾക്കു വേണ്ടി മതത്തിൻെറ പേരിൽ വെകിളി പിടിച്ചു് എത്ര എത്ര കൂട്ടക്കൊലകളാണു് ഇന്നു് ഭാരതത്തിൻെറ നാനാഭാഗത്തും നടക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള കടുത്ത വർഗ്ഗീയ ചിന്തകൾ നിലവിലിരിക്കുന്ന ഭാരതത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗമല്ലേ നമ്മുടെ കേരളം—ശ്രീവിവേകാനന്ദനിൽനിന്നും 'ഭ്രാന്താലയം' എന്ന കീത്തിമുദ്ര സമ്പാദിച്ച കേരളം? ലജ്ജാവഹമായ ഈ ബഹുമതിക്കു് അന്നും ഇന്നും നാം ഒരുപോലെ അഹ്ഹരാണെന്നുള്ള പരമാത്ഥം സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. കേരളത്തെപ്പോലെ നാനാജാതി മതസ്ഥർ ഇത്ര ഇടതിങ്ങിപ്പാക്കുന്ന മാറെറാരുഭാഗം ഇൻഡ്യയിലുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. ഇത്ര അധികം സാമുദായികാസമത്വങ്ങളും, അനാചാരങ്ങളും നിലവിലിരിക്കുന്ന ഭാഗവും കേരളം തന്നെ. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ, ക്ഷേത്രപ്രവേശന വിളംബരം, ഈ അനാചാരക്കോട്ടകളെ തട്ടിത്തകക്കുന്നതിനു് ഒട്ടുവളരെ സഹായകമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആ വിളംബരം കൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു മുഴുവൻ ഇനിയും നമുക്കു കൈവന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് ഒരിക്കലും അഭിമാനകരമല്ല. നമ്മുടെ അയൽരാജ്യമായ കൊച്ചിയിലും, മലബാറിലും, അധഃകൃതവഗ്ഗക്കാർ എന്നറിയപ്പെടുന്നവക്ക് ഇനിയും ക്ഷേത്രപ്രവേശനം ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതും നാം ഓക്കേണ്ടതാണു്. വേർതിരിച്ചു് നിവത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത രാഷ്ട്രീയ സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യപുരോഗതിയെ വിളംബിപ്പിക്കുന്ന ഒരു മുഖ്യകാരണവും ഈ ജാതിമതഭേദം തന്നെയാണു്.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൻെറ വിവിധ വശങ്ങളേയും സാരമായി സ്പശിക്കുന്ന ഈ ജാതിഭേദങ്ങളേയും, മതഭേദങ്ങളേയും നശിപ്പിക്കേണ്ടതല്ലേ? അവയെ ഇനിയും നാം പോററിപ്പുലത്തുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഭാവി തീച്ചയായും അന്ധകാരമയമായിരിക്കാനേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ജാതിമതചിന്തകളാൽ ദുഷിച്ച ഇന്നത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ, ജാതിമതാദികൾക്കതീതമായി ചിന്തിക്കുവാനും, പ്രവത്തിക്കുവാനും കഴിയാത്ത കാലത്തോളം, നമുക്കു യഥാത്ഥമായ യാതൊരു പുരോഗതിയും ഉണ്ടാകുക സാദ്ധ്യമല്ല. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനിൽനിന്നും അകററുന്ന—മനുഷ്യനിലുള്ള മനുഷ്യത്വത്തെത്തന്നെ ചവുട്ടിമെതിക്കുന്ന—നമ്മുടെ ദേശത്തിൻെറ സർവതോമുഖമായ പുരോഗതിക്കു് തടസ്സമായി നില്ക്കുന്ന, അനാചാരങ്ങളേയും അസമത്വങ്ങ

ളേയും നശിപ്പിച്ച്, ഒരേകസമുദായം സൃഷ്ടിക്കുക എന്നുള്ളത്, വിദ്യാസമ്പന്നരും സംസ്കൃതചിത്തരും ആയ എല്ലാ ദേശഭക്തന്മാരുടേയും കടമയല്ലേ ?

ജാതിമതഭേദമില്ലാത്ത ഒരൈക്യസമുദായ സൃഷ്ടിയിൽ വളരെ അധികം സ്വാധീന ശക്തി ചെലുത്തുവാൻ വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു കഴിയും. ഒരേ മണ്ണിൽ ജനിച്ച്, ഒരേ സംസ്കാരത്തിൽ വളൎന്ന്, ഒരേ തരത്തിലുള്ള വിദ്യാലയ നിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്ന വിദ്യാൎത്ഥികൾ, ജാതിയുടേയും മതത്തിൻെറയും പേരിൽ സംഘടിക്കുക നിമിത്തം പരിശുദ്ധമായ വിദ്യാലയാന്തരീക്ഷത്തിൽ മാലിന്യം കലൎത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൻെറ ഭാവിനന്മയും, ശ്രേയസ്സും പരിഗണിച്ച് ഈവിധമുള്ള ഇടുങ്ങിയ സാമുദായിക ചിന്തകൾക്ക് നാം ഒരിക്കലും വശംവദരാകരുത്. ജാതിമതവൈരങ്ങളും കലഹങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച് ഏകജനസമുദായമായിനിന്നു പ്രവൎത്തിച്ചാൽ മാത്രമേ വളരെവേഗം പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലോകത്തോടൊത്തു നില്ക്കുന്നതിന് നമുക്കു സാദ്ധ്യമാകയുള്ളൂ. ഇളംപ്രായത്തിലുള്ള വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽത്തന്നെ, വൎഗ്ഗീയ ചിന്തകൾ യഥേഷ്ടം വളൎന്ന് പുഷ്ടിപ്പെടാൻ അനുവദിച്ചാൽ ഭയങ്കരങ്ങളായ പല ഭവിഷ്യത്തുകൾക്കും അത് മാൎഗ്ഗം തെളിക്കുന്നതാണ്. ശ്രീബുദ്ധനും, ശ്രീയേശുവും, ശ്രീനബിയും, ശ്രീ ശങ്കരനുമെല്ലാം ലോകഗുരുക്കന്മാരാണ്. ലോകത്തിലെ കലങ്ങിമറിഞ്ഞ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ ജ്ഞാനപ്രകാശം വിതറിയ ഭാസുരനക്ഷത്രങ്ങളാണ്. അവർ ജാതിമതഭേദമെന്യേ നമുക്കെല്ലാം മാതൃകാപുരുഷന്മാരാണ്. അവരുടെ ഉപദേശങ്ങളും, ആദൎശങ്ങളും നമുക്കു സ്വീകരണീയങ്ങളാണ്. സ്നേഹമൂൎത്തികളും, സഹനശീലരും, വിജ്ഞാനസമ്പന്നരുമായ ആ പുണ്യചരിതന്മാരുടെ നാമധേയത്തിൽ സംഘടിച്ച്, സമുദായ വൈരവും, ജാതിവിദ്വേഷങ്ങളും ജനിപ്പിക്കുന്നത്, ആ മനുഷ്യസ്നേഹികളോടു കാണിക്കുന്ന ഏററവും വലിയ പാതകമത്രേ.

ഏകസമുദായസൃഷ്ടിയാണ് ഇന്നത്തെ അതിപ്രധാനമായ ആവശ്യം ജാതിമതഭേദമില്ലാത്ത ഒരൊററ സമുദായം—സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും അതിലെ രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ. ഈ ആദൎശത്തിൻെറ സാഫല്യമായിരിക്കണം ആദൎശ പ്രേമികളും പുരോഗമനേച്ഛുക്കളുമായ എല്ലാ വിദ്യാൎത്ഥികളുടേയും വിദ്യാൎത്ഥിനികളുടേയും ലക്ഷ്യം. ആ ലക്ഷ്യത്തിൻെറ പ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി വിദ്യാൎത്ഥികൾ ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കണം. കളങ്കമററ ആത്മാൎത്ഥതയോടെ അക്ഷീണയത്നം ചെയ്യണം. ഒരൊററസംഘടനയിൽക്കൂടി, വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ താല്പൎയ്യങ്ങളെ പരിരക്ഷിക്കുന്നതും, വിഭിന്നങ്ങളാണെങ്കിലുംമൌലികമായ തത്വങ്ങളിൽ ഐകരൂപ്യമുള്ള വിവിധവീക്ഷണഗതികളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഒരൊററ സംഘടയിൽക്കൂടി നാം പ്രവ

ത്തിക്കണം. അതിന്റെ നാമം എന്തും ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. അതിന്റെ ജനയിതാവ് ആരും ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. നമ്മുടെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി, അപൂർവ്വം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ഭാവനാസാമ്രാജ്യത്തിൽ രൂപമെടുക്കുന്ന 'മാനുഷരെല്ലാരും ഒന്നുപോലെ ആമോദത്തോടെ വസിക്കുന്ന' ആ മാവേലി കാലത്തിലേക്കുള്ള—അഥവാ സമത്വത്തിലും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും സാഹോദര്യത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സമുദായവ്യവസ്ഥിതിയിലേക്കുള്ള ആദ്യത്തെ പടിയായിരിക്കും. ജയ്ഹിന്ദ്.

വികാസം.

—ഓം ചേരി—

ജീവിതസ്വപ്നം ഹാ! ഹാ! മിഥ്യയല്ലവയെല്ലാ-
മീവിധം യാഥാർത്ഥ്യമായ് ത്തീർക്കട്ടെ ഞാനെൻ തോഴീ!
മന്ദഹാസത്തിൻമണി ക്കുമ്പാന്ന സൂനങ്ങൾതൻ
സൗന്ദര്യസാരത്താലെന്നംഗകം വിളങ്ങട്ടെ.
ആത്മാവിന്നുണർവേകുമസ്സുഗന്ധത്താലിന്നെ-
ന്നാകാരമാധുര്യത്തിൽ മഞ്ജിമ നിറയ്ക്കട്ടെ.
നക്ഷത്രഖണ്ഡങ്ങളെ സൂര്യകുണ്ഡത്തിൽച്ചേർത്തി-
ട്ടക്ഷയപാത്രം വെള്ളിക്കട്ടിയാൽ തീർക്കട്ടേ ഞാൻ.
പ്രാണവായുവാണെനിക്കാഹന്ത കാണുന്നോരീ
സ്ത്രൈണസൗന്ദര്യം വിശ്വമാധുര്യ സാക്ഷാത്കാരം.
ദിവ്യമാധ്വിയാമതുമുഴവൻ പകന്നു ഞാൻ
ഭവ്യമാകുമാവെള്ളിച്ചഷകം നിറയ്ക്കട്ടെ.
പൈങ്കിളിച്ചാർത്തും മന്ദവാതവും പറന്നെത്തി-
പ്പങ്കവീശട്ടെ ഹൃത്തിൽ സത്യസംഗീതങ്ങളാൽ.
മാദകാനന്ദത്താലാസ്സന്ധ്യയിപ്പകലിനെ-
സ്സാദരമധരത്തിൽ ച്ചേർത്തുകണ്ണടയ്ക്കും പോൽ.
ഒന്നുഞാനുയർത്തുമിപ്പാനപാത്രവു—മപ്പോ-
ളൊന്നുയർന്നടങ്ങുമെൻ മാനസകവാടങ്ങൾ.
ആനന്ദപൂർണ്ണോജ്ജ്വല ദീപ്തിയാന്നുയരും ഞാൻ
വാനിലേയ്ക്കുടൻ; ഞാനീവിശ്വമായ്ത്തീരുംവേഗം.
ജീവിതസ്വപ്നം ഹാ! ഹാ! മിഥ്യയല്ലവയെല്ലാ-
മീവിധം യാഥാർത്ഥ്യമായ്ത്തീർക്കട്ടെ ഞാനെൻതോഴീ!

ശവകുടീരത്തിൽ.

By

(എം. കെ. ഭാസി, I. U. C.)

'ലതിക'—മാമകഫുല്ല പ്രതീക്ഷതൻ
ലതിക പൂവിട്ട മോഹന കുട്മളം—
ഇവിടെ, യാണഹോ! നിത്യസുഷുപ്തിയി—
ലമരുമേകാന്ത ശാന്തി കുടീരകം.
അലയടിച്ചടിച്ചെത്തും വികാരമെൻ
ഹൃദയതീരം കരണ്ടുപിന്മാറവേ,
ഇവിടെ,യിച്ചെറു കല്ലറ മുന്നിലെൻ
കദനഭാരമിറക്കി വയ്ക്കട്ടെ ഞാൻ.
സുദൃഢരാഗവികാര വിവശമാം
ഹൃദയരക്തത്താലിന്നാദ്യ വേദിയിൽ
അവനതാസ്യനായ് നിന്നു ഞാനിങ്ങനെ
ലിഖിത മാക്കട്ടെന്നന്ത്യ സംഗീതകം.
മധുരമാകുമൊരായിരമാശകൾ
ജലകണികപോൽ പൊട്ടിത്തകന്നു ഹാ!
ഇവിടെയെൻ ചെറു'താജ്മഹാൾ'ക്കുള്ളിലാ—
യമരുന്നുണ്ടൊരു രാഗാർദ്രമാനസം.
അനഘമാകുമെൻ ബാഷ്പോപഹാരമി—
പ്രണയകോവിലിലർപ്പിപ്പൂ ഞാനിതാ.
ഇവിടമാണെൻെറ ശാന്തിനികേതനം
ഇവിടെയാണെൻെറ പ്രേമതീർത്ഥാടനം.

വിനോദവീഥി.

"നാലുപേരു്"

By

(ആർ. പ്രസന്നൻ. Cl. ii, Gr. ii.)

"സുമേ! നീ കാളേജിൽനിന്നു് വരുവാൻ ഇത്ര താമസിക്കുന്നതെന്താ? അവിടത്തെ വിക്രമങ്ങളെപ്പററി ഞാനുമല്പം അറിഞ്ഞു. ഇതൊന്നും നമ്മുടെ തറവാട്ടിനു് ചേന്നതല്ല. കേട്ടോ! അതെപ്പോഴും ഓമ്മവേണം. ഛേ! 'നാലുപേരു്' കേട്ടാൽതന്നെയെന്തുപറയും?"

വിദ്യാലയത്തിൽനിന്നും താമസിച്ചുവന്ന മകളോടു് മാതാവു് പറയുന്ന വാക്കുകളാണിതു്. തറവാടിത്തത്തെപ്പററിയെല്ലാം പ്രസംഗിച്ചിട്ടും അവസാനം വന്നുചാടിയതു കണ്ടോ? എല്ലായിടത്തുമുള്ളതുപോലെ ഇവിടെയും നമ്മുടെ 'നാലുപേൎക്കു്' സ്ഥാനമുണ്ടു്. ജനങ്ങൾ, മററെന്തിനേയും കാൾ കൂടുതൽ ഭയപ്പെടുന്നതു് ഇക്കൂട്ടരുടെ അഭിപ്രായത്തേയാണു്.

'നാട്ടുകാരു്', 'അഞ്ചാളുകൾ' എന്നൊക്കെ നമ്മുടെ സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ വന്നുപോകാറുണ്ടല്ലോ. അവരെല്ലാം ഈ നാലുപേരുടെ സഹോദരങ്ങൾ മാത്രമാണു്.

ഈ നാലാളുകളെ കാണ്മാൻ അത്ര പ്രയാസമൊന്നുമില്ല. നമ്മുടെ ചുററുമൊന്നു് കണ്ണോടിച്ചാൽ മാത്രം മതിയാകും. പ്രായേണ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലായിരിക്കും ഈ സംഘത്തിലെ പ്രബലാംഗങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്നതു്. ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു നെടുനെടുങ്കൻ ചരിത്രവും പേറിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന ആ വയസ്സൻ അരയാലുവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ കൂടിയിരുന്നു്, വെടിപറയുന്ന അഞ്ചാറാളുകളെ നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ! മുന്നോട്ടു തള്ളിനില്ക്കുന്ന ഭാരിച്ച കുടവയറുമായുള്ള സംഘട്ടനത്തിൽ തോൽവിയടഞ്ഞ, ആ കറുത്ത കരയൻമുണ്ടിന്റെ മുന്തിയങ്ങനെ അഴിഞ്ഞു തൂങ്ങുന്നുണ്ടാവും. ഈയക്കിൽകരയൻ തോത്താണു്, ഉത്തരീയമായി ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ചമ്രംപടഞ്ഞിട്ടു് വട്ടംകൂടിയിരുന്നു് നാട്ടുകാൎയ്യങ്ങൾ തട്ടിമൂളിക്കുന്ന ഇവരാണു് മേൽപ്പറയപ്പെട്ട സംഘത്തിലെ അംഗങ്ങൾ. പട്ടണവാസികൾ കൂടുമ്പോൾ ചെറിയ ഒരു കാപ്പികുടി, കൂടിയുണ്ടാകാറുള്ളതുപോലെ ഇവരുടെ മുമ്പിലും കാണും, ഒരുപൊതി മുറുക്കാൻ. ഒലിച്ചിറങ്ങുന്ന രക്തവൎണ്ണമായ ചാറിനെ ഒന്നുകൂടി ഊററിവലിച്ചെടുത്തും, കൈകൊണ്ടോ, ഉത്തരീയം കൊണ്ടോ അവശേഷിക്കുന്ന ഭാഗം തുടച്ചും അവർ അങ്ങിനെ ആ സരസസംഭാഷണത്തിനു് രസം കൂട്ടുന്നുണ്ടാവും.

"നമ്മുടെ കൃഷ്ണപിള്ളയെ ഇന്നു് കാണാനില്ലല്ലോ. എന്തുകൊണ്ടെന്നറിഞ്ഞില്ല" എന്നിങ്ങനെ കൃഷ്ണപിള്ളയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവം അയാളുടെ മുററത്തുനില്ക്കുന്ന പ്ലാവിനെപ്പററിയും, അതിന്റെ ഉയൎന്നുനില്ക്കുന്ന വേരിൽതട്ടി നിലത്തുവീണ ശങ്കരച്ചാരുടെ മകളുടെ ഭൎത്താവിന്റെ ഈയിടെയുള്ള രാത്രിസഞ്ചാരത്തിലേക്കുമായിരിക്കും ചെന്നുചാടുന്നതു്.

'സ്ത്രീമെമ്പറ'ന്മാരും ഈ സംഘത്തിൽ ഒട്ടുംകുറവല്ല. താരതമ്യേന ഇവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾക്കായിരിക്കും ഏറെ മൂൎച്ചയുണ്ടാവുക. അസ്തമനസൂൎയ്യന്റെ ചെങ്കതിരുകൾതട്ടി നദീജലം പുളകം കൊള്ളുമ്പോഴായിരിക്കും ഇവരുടെ അസംബ്ലി സാധാരണയായി കൂടാറുള്ളതു്. വീട്ടുജോലികളെല്ലാം തീൎത്തു്, എണ്ണ, സോപ്പു്, ഉമിക്കരി തുടങ്ങിയ ആയുധ

ങ്ങളുമേന്തിയായിരിക്കും ഇവരുടെ പുറപ്പാട്. ആററുകടവിൽ ഭംഗിയായി കെട്ടിയിട്ടുള്ള കല്പടകളായിരിക്കും ഇവരുടെ വിഹാര രംഗം. കറുത്തിരുണ്ട ഉമിക്കരിയാൽ ആവൃതമാക്കപ്പെട്ട ദന്തനിരയെ പുറത്തുകാട്ടിയും, മാരവില്ലിനെ നാണിപ്പിക്കുന്ന പുരികക്കൊടികളെ ഇടയ്ക്കിടെ ചഞ്ചലിപ്പിച്ചും, വളകളുടെ കിലുകിലാരവം പുറപ്പെടുവിച്ചും കൊണ്ടുള്ള ഇവരുടെ വിമർനവിഷബാംബുകൾ എത്രയെത്ര ദാമ്പത്യസൌധങ്ങളെയാണു് അടിയോടെ തകർക്കുന്നതു് ? മററാരാളെക്കൊണ്ടു നടത്തിക്കുന്ന മുതുകുതിരുമ്മലിൽ നിന്നനുഭവിക്കുന്ന ചെറിയസുഖം, ഇവരുടെ സംഭാഷണത്തിന് ഉന്മേഷമാണുണ്ടാക്കുക! പുതുതായി നിയമിക്കപ്പെട്ട നേഴ്സിൻെറ പഴയ പ്രണയകഥയും, ശാന്തിക്കാരൻ പോററിയും, തൂപ്പുകാരിയമ്മുവുമായി ഈയിടെ തുടങ്ങിയ അനാശാസ്യ ബന്ധവുമൊക്കെയായിരിക്കും ഇക്കൂട്ടരുടെ സംഭാഷണവിഷയം.

ഈ വിപുലസംഘത്തിൻെറ ശാഖകൾ പ്രാധാനപ്പെട്ട പട്ടണങ്ങളിലും സംസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. കാളേജ്‌വിദ്യാർത്ഥികളുടെയിടയിലും, ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥഗൃഹങ്ങളിൽ തൊഴിലില്ലാതിരിക്കുന്ന 'കൊച്ചമ്മ'മാരുടെയിടയിലുമാണു് ഈ സംഘത്തിൻെറ പ്രവർത്തനം ഊർജ്ജിതമായി നടന്നുവരുന്നതു്.

തിരുവനന്തപുരം പാർക്കിൽ പോയാൽമതി ഇക്കൂട്ടരെ ഡസൻ കണക്കിനു് കണ്ടെത്തുവാൻ! സിഗററിൻെറ ധൂമഗന്ധത്തിനിടയിൽക്കൂടി പ്രവഹിക്കുന്ന പൌഡറിന്റെ നേരിയ പരിമളം ആസ്വദിച്ചു്, ഇടയ്ക്കിടെ എതിരെയിരിക്കുന്ന തരുണീമണികളെ കടാക്ഷശരങ്ങൾകൊണ്ടു മുറിവേല്പിച്ചും, കൊണ്ടായിരിക്കും ഇക്കൂട്ടരുടെ സംഭാഷണചക്രം മുന്നോട്ടു പോകുന്നതു്.

ഈ സംഘത്തെ' വളമിട്ടു വളർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതു് രണ്ടാമത്തെക്കൂട്ടരാണ്. ഇതരജോലികൾ ഒന്നുംതന്നെയില്ലാത്തതിനാൽ തങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധമുഴുവൻ ഈ സംഘത്തിൻെറ അഭിവൃദ്ധിക്കായി വിനിയോഗിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതാണു് ഇക്കൂട്ടർക്കുള്ള മേന്മ!

ഈ സംഘാംഗങ്ങൾ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന വിനകളോ ? അതേപ്പററിയൊന്നും പറവാനില്ല. ഇവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ കാററാടിപോലെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. "അഭിപ്രായങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഇരുമ്പുലക്കകളായിരിക്കരുതു്" എന്നാണു് ഇവരുടെ മുദ്രാവാക്യം. ഈ സംഘത്തിൻെറ വിമർശന ഖഡ്ഗപാതമേററു് മുറിവേററ ഒരു സാധുസ്നേഹിതനെ എനിക്കറിയാം. സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഒരു നായർ തറവാട്ടിലെയംഗമാണയാൾ. കൊല്ലൻെറ' മിടുക്കുകൊണ്ടോ, കുടുംബവേദനയുടെ കാർണ്ണ്യം കൊണ്ടോ

അയാരം B. A. ക്ലാസ്സ്‌വരെയെത്തി B. A. യ്ക്കും ആ വഷംതന്നെ ജയം നേടി. തുടങ്ങിയല്ലോ; നമ്മുടെ നാലുപേർ!

"കൊച്ചൻ ബഹുമിടുക്കനാണു്. ചെറുപ്പത്തിലേതന്നെ എനിക്കവനെയറിയാം" എന്നുതുടങ്ങുന്നതു് ഒരു പൂർവ്വകഥാപ്രസംഗത്തിന്നു് നാന്ദിയായിട്ടാണു്.

"ഓ! ഞാനോക്കുന്നു! ഈ പയ്യന്നു് അന്നു് ഏഴോ, എട്ടോ വയസ്സുകാണും. മൂപ്പരെക്കാണാനായി എനിക്കത്രെടം ഒന്നു പോകേണ്ടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങരം പലതും സംസാരിച്ച കൂട്ടത്തിൽ മൂപ്പർ ഇവനെപ്പററിയും പറവാനിടയായി. മൂപ്പർ ഉടനെ പയ്യനെ വിളിച്ചു് അവൻെറ അഗാധപാണ്ഡിത്യം അതിഥിക്കു് കാട്ടിക്കൊടുക്കുവാൻ ആജ്ഞയും നല്കി. തുടങ്ങിയല്ലോ! ഇടവപ്പാതിപോലെ" ഞാൻതന്നെയിരുന്നു മിഴിച്ചുപോയി. കൊച്ചുപയ്യനെ! രാമായണഗ്രന്ഥം വായിച്ചു് ഒരു തടസ്സവും കൂടാതങ്ങ അത്ഥം പറകയാണു്. വാക്കുകരംക്കോ? ഒരു വിഷമവുമില്ല, അന്നേ ഇതെല്ലാം ഞാൻ നിരൂപിച്ചതാണു്. അവനിതാ ഇതിൻറപ്പുറത്തും കൈവരുത്തും."

ഇങ്ങിനെ ഒരു പ്രവചനത്തോടതു് അവസാനിക്കയായി. ഏഴെട്ടു പെൺമക്കളുള്ള ചില ദുർഭാഗ്യവാന്മാർ ചിലചില്ലറ വിവാഹാലോചനകളുമായി മൂപ്പരെ സമീപിക്കാതിരുന്നതുമില്ല. പക്ഷേ ഈ അസൂയാജനകമായ അവസ്ഥ അധികനാരം നീണ്ടുനിന്നില്ല. വീട്ടുകാരുടെ നിർബന്ധം കൊണ്ടോ, അതേ, വിദ്യാത്ഥിജീവിതത്തിലുള്ള ആശ പിന്നേയും അവശേഷിച്ചതിനാലോ, കഷ്ടകാലത്തിനയാരം F. L. നു് ചേന്നു. ആ പരീക്ഷയുമായുണ്ടായ ഏററുമുട്ടലിൽ ഇഷ്ടൻ പരാജയപ്പെട്ടു. അപ്പോഴാണു് ഈ നാലുപേർ സംഘാംഗങ്ങളുടെ തനിനിറം വെളിപ്പെട്ടതു്. ഫണവും വിടുർത്തിക്കൊണ്ടിറങ്ങിയല്ലോ അവർ!

"ഹേ! ചെറുക്കൻ ശുദ്ധമഠയനാ! കാണാപ്പാഠം പഠിച്ചു് ഇതുവരെയെത്തിയെന്നേയുള്ളു. വക്കീൽപരീക്ഷക്കു കള്ളസൂത്രം വല്ലതുമെടുത്താൽ പററുമോ? നാലുകയ്യു് ഉഴപ്പുമിട്ടുകൊണ്ടു് 'ചാചറാ' പറയാനുള്ളതല്ലേ-എന്നു് തീരെ അലക്ഷ്യമായി ചിലരും; കുറേക്കൂടി മയംവരുത്തി.

"ഹേ! അവൻ വെറും ശപ്പനാണു്. പട്ടണമല്ലയോ! അവിടെയും ഇവിടേയും നടന്നു് പഠിക്കാതെ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. അതുതന്നെ കാരണം" എന്നു മററുചിലരും!

ഒററഃത്താൽവി വരുത്തിവച്ച മാററങ്ങളാണിതു്. അടുത്തകൊല്ലം അയാം ജയിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇവയെല്ലാം പാടേ മാറുമെന്നുള്ളതിന്നു് സംശയമില്ലല്ലോ!

ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ലോകചക്രത്തിൻെറ ശരിയായ തിരിച്ചിലിന്നു് ഇവർ അത്യാവശ്യമാണു്. ഇവൎക്കു് പ്രത്യേകിച്ചാരോടും ഒരു ദ്വേഷവും കാണുകില്ല; പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കനുഗുണമായ വിധത്തിലായിരിക്കും ഇവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾ. നിങ്ങൾ ഒന്നതിരക്കി നോക്കണം! അല്ലെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ കാൎയ്യംതന്നേ നോക്കിക്കൊണ്ടാൽമതി. വാസ്തവത്തിൽ, ഇവരുടെയഭിപ്രായത്തെ ഭയന്നാണു് മിക്കവാറും മാനമായിക്കഴിയുന്നതു്. ഇവരില്ലാത്ത ലോകമൊന്നു ഭാവനചെയ്തുനോക്കുക! വസ്ത്രം മാറുന്നപോലെയായിരിക്കും ഭാൎയ്യയേയും ഭൎത്താവിനേയും അന്നുമാറുക! വേശ്യാലയങ്ങളിലും, മദ്യഷാപ്പുകളിലും, തിങ്ങിക്കൂട്ടുവാൻ ആളുകൾ അന്നു മടിക്കയില്ല! അതിൻെറ അനന്തരഫലങ്ങൾ എത്ര ഭയങ്കരങ്ങളായിരിക്കും! സമുദായം തന്നെയന്ന് ഉലഞ്ഞു് താഴെവീഴും. പുരോഗമനക്കാർ എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞാലും നമുക്കു് ഇവരെ തീററിപ്പോററിക്കൊണ്ടു തന്നെ പോകണം. സമുദായസൌധത്തിൻെറ നട്ടെല്ലുതൂണുകളാണവർ നാട്ടാചാരങ്ങളുടെ നാരായവേരുകളും!

അതുകൊണ്ടു്,

"നാലുപേർ" സംഘത്തിന്നു് "കീജേ!"

ചിത്രകലയിൽ നമുക്കുള്ള അഭിരുചി.

By

പി. കെ. രാമകൃഷ്ണൻ. ക്ലാസ് I

ചിത്രങ്ങളും ചിത്രകാരന്മാരും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കുറവല്ല. പൂൎവ്വകാലം മുതല്ക്കു തന്നെ കേരളീയൎക്കു് വിഗ്രഹനിൎമ്മാണത്തിലും ചിത്രമെഴുത്തിലും അതിരററ കൗതുകവും പാണ്ഡിത്യവുമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൻെറ പരിണതഫലങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇന്നും മലയാളക്കരയിൽ അങ്ങുമിങ്ങും കാണ്മാനുണ്ടു്.

രംഗവിലാസം കൊട്ടാരവും ശ്രീചിത്രാലയവും തിരുവിതാംകൂറുകാർക്ക് പ്രത്യേകിച്ചു് അഭിമാനം ജനിപ്പിക്കുന്ന രണ്ടു കലാലയങ്ങളാണു്. ശാന്തഗാംഭീര്യം തുളുമ്പുന്ന ബുദ്ധവിഗ്രഹങ്ങളും, പുരാണകഥകളെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ശിലാപ്രതിമകളും ഇവിടെ ഒട്ടനവധിയുണ്ടു്. ഏതൊരു കലാകാരൻെറയും ഹൃദയത്തെ ആനന്ദനിമഗ്നമാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായതും, അവൻെറ കലാപ്രകടനത്തിനു പ്രചോദനം നല്കുന്നതുമായ പ്രകൃതിരാമണീയകം ഇന്നാട്ടിനുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യം തന്നെ.

എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ചിത്രകാരന്മാരുടെ നില, തികച്ചും പരിതാപകരമാണു്. ജന്മസിദ്ധമായ വാസനയുള്ളവർപോലും തൂലികയും ചായവുമായി പരിചയിക്കുവാനോ, നൈപുണ്യം സമ്പാദിക്കുവാനോ ശ്രമിക്കാത്തതിൻെറ രഹസ്യം എന്തായിരിക്കും? കലാകുതുകികൾ കുറഞ്ഞുവരുന്നതുകൊണ്ടോ, ഉദരപൂരണത്തിനു് ചിത്രമെഴുത്തു് പര്യാപ്തമല്ലാത്തതുകൊണ്ടോ ആയിരിക്കാം അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നതു്. ഉത്തേജകമായ പ്രോത്സാഹനമില്ലാതെ മുമ്പോട്ടു പോകുവാൻ കഴിയാത്തതിൽ പാവപ്പെട്ട ചിത്രകാരനെ പഴിപറയേണ്ട കാര്യമില്ല

സ്വയം പര്യാപ്തതയുള്ള ചിത്രകാരന്മാർ ഇന്നു് തുലോം കുറവാണു്. ക്യാമറായുടെ സഹായത്താൽ ലഭിക്കുന്ന ഒരു ചിത്രത്തെ തുണ്ടുതുണ്ടുകളായി അളന്നു വിഭജിച്ചു് കേവലം ഒരു ഭൂപടം വരയ്ക്കുന്നപോലെ വലുതാക്കിയെഴുതി, പണം സമ്പാദിക്കുന്ന കലാകാരന്മാരാണു് ഇന്നധികവും കാണപ്പെടുന്നതു്. ഹൃദയസ്പൃക്കുകളായ രംഗങ്ങളെ വിഭാവനം ചെയ്തു് വർണ്ണസങ്കലനം കൊണ്ടു് തുണിയിലോ കടലാസിലോ അതിനെ പ്രതിബിംബിക്കുവാൻ അവൻ ശ്രമിക്കുന്നുമില്ല; അവനു് കഴിയുന്നുമില്ല. വിവിധവികാരങ്ങളെയും സൗന്ദര്യവൈരൂപ്യാദികളേയും തന്മയത്വമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനോ അനുരൂപമായ പശ്ചാത്തലം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനോ വെളിച്ചവും നിഴലും തെററുകൂടാതെ ചിത്രത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനോ ഇന്നത്തെ കലാകാരന്മാർക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരു "സ്വഭാവോക്തി"യുടെ രീതിയിലാണു് ഇന്നത്തെ ചിത്രങ്ങളെന്നു് വേണമെങ്കിൽ പറയാം. പക്ഷേ അത്തരത്തിലെങ്കിലും സ്വന്തമായി ഒരു ചിത്രം ശരിയായി വരയ്ക്കുവാൻ അയാൾക്കു കഴിയാത്തതു കഷ്ടം തന്നെ.

കലാസ്വാദകന്മാരുടെ കുറവാണു് മറെറാരുവൈഷമ്യം. വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർപോലും മനോഹരങ്ങളായ ആലേഖ്യങ്ങളിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന രമണീയതയാൽ ആകൎഷിക്കപ്പെടാത്തതു്, അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തിൽ ചിത്രകലയുമായി യാതൊരു ചേർച്ചയുമുണ്ടാകാത്തതുകൊ

ണ്ടായിരിക്കാം. ഏതായാലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ, ചിത്രകലക്കു് കുറച്ചു കൂടി പ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനം നല്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

ഇന്നു് തിരുവിതാംകൂറിലെ കലാകാരന്മാർക്കു് മുമ്പുപറഞ്ഞപോലെ, കേവലം സ്വഭാവോക്തി നിറഞ്ഞ ചിത്രങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാനേ കഴിയൂ. അതു തന്നെയും അനുകരണമാണു്. യൂറോപ്യൻ ചിത്രകലയുടെ തണലിൽനിന്നുകൊണ്ടാണു് നമ്മുടെ കലാകാരന്മാർ ചിത്രമെഴുതുന്നതു്. എന്നാൽ ബംഗാളി ചിത്രങ്ങളെക്കാളും സ്ഫുടതരമായി അന്തഃസൗന്ദര്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവർ ഒരു കാലത്തു് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നു് ആ രീതി, നമുക്കു് അത്ര രസിച്ചില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. എങ്കിലും ബാഹ്യമായ സൗന്ദര്യത്തെക്കാളും ആന്തരമായ സൗന്ദര്യത്തിനു് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു് എഴുതുന്ന ചിത്രങ്ങൾക്കു് മേന്മകൂടും. വികാരങ്ങളെയും വിചാരങ്ങളെയും കഴിയുന്നത്ര ചിത്രത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ നാം അഭ്യസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശ്രീചിത്രാലയത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, പ്രസിദ്ധറഷ്യൻ ചിത്രകാരനായ റോറിച്ചിൻെറ "ദൂതനും," കൊടുങ്കാററിൽ കൂടിപ്പോകുന്ന യാത്രക്കാരും," മററും കാണേണ്ടതാണു്. ചിത്രകലയിൽ ഒരു നൂതന രീതിയാണു് അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഉചിതമായ പശ്ചാത്തലവും, പ്രേക്ഷകൻെറ ഹൃദയം കൈവരുവാൻ തക്കകഴിവും, സർവ്വപരിശുദ്ധിയും, അതിനുണ്ടു്. പക്ഷേ അത്തരത്തിലുള്ള ചിത്രങ്ങൾ, തിരുവിതാംകൂറിലെ പട്ടിണിക്കാരനായ കലാകാരൻ എഴുതാത്തതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു് നിങ്ങൾ തന്നെ ചിന്തിച്ചുകൊള്ളുക.

ചിത്രകലയിൽ നമുക്കുള്ള അഭിരുചി ദൈനംദിനം കുറഞ്ഞുവരികയാണു്. അഭിനന്ദനത്തിനു് പാത്രമാകേണ്ട ചിത്രങ്ങളെയും, കലാകാരന്മാരേയും, കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട കാലം കഴിഞ്ഞു. അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ നാം അമാന്തിക്കുന്നതു് വളരെ കഷ്ടംതന്നെ. വിശുദ്ധമായ ഒരു ഹൃദയത്തോടെ, മാനസിക വ്യാപാരങ്ങളെ ഒരു യമിയെപ്പോലെ ഒതുക്കിക്കൊണ്ടു്, ആനന്ദപൂർണ്ണനായി, തൂലിക പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്ന കലാകാരൻ ധന്യൻ തന്നെ. പക്ഷേ അയാൾക്കും ജഠരവും ജഠരാഗ്നിയുമുണ്ടു്. അതു നാം വിസ്മരിക്കരുതു്.

കണ്ണഞ്ചിപ്പിക്കുന്ന നിറപ്പകിട്ടു്, നമ്മെ വഞ്ചിക്കുവാൻ ഇനിയും അനുവദിക്കരുതു്. അനുഗുണങ്ങളായ വർണ്ണങ്ങളും, അളവും തോതും തെററാതെയുള്ള ഉള്ളടക്കവും, ഇല്ലാത്ത ഒരു ചിത്രവും ചിത്രമല്ല. പാലൊളിപരത്തികൊണ്ടു് അമ്പിളിയുദിക്കുന്ന രാത്രിയെ, മദ്ധ്യാഹ്നസൂര്യൻെറ

ഘോരാതപമേററു തപിക്കുന്ന പകലിനെപ്പോലെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ചിത്രകാരനെ മര്യാദയായി ഗുണദോഷിക്കണം. കാലാനുസൃതങ്ങളായ പരിഷ്കാരങ്ങളോടുകൂടി, ശോകാത്മകമായാലും ശരി; തോഷാത്മകമായാലും ശരി; സമൃദ്ധിയേയും സൗന്ദര്യത്തേയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായാലും വേണ്ടതില്ല; പട്ടിണിയേയും വൈരൂപ്യത്തെയും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതായാലും വേണ്ടതില്ല; പ്രേക്ഷകനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ തക്കവസ്തുത, അനുരൂപമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ലേഖനം ചെയ്താൽ മാത്രമേ നാം അതിനെ വാഴ്ത്താവൂ അത്തരം ചിത്രങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അത്തരം കലാസൃഷ്ടികളെ ആരാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മാത്രമേ, നമ്മുടെ നാശോന്മുഖമായ ചിത്രകലാഭിരുചിയെ വീണ്ടെടുക്കാൻ കഴികയുള്ളു.

വിദ്യാൎത്ഥികളായ നമ്മൾ.

പി. ഗംഗാധരൻ, ജൂനിയർ ബി. ഏ.

വിദ്യാൎത്ഥി പത്രാധിപർ.

സന്തോഷവും സന്താപവും നിറഞ്ഞ സാഹചര്യങ്ങളുടെ പടിവാതിലിലാണു് ലോകമിന്നെത്തിച്ചേൎന്നിരിക്കുന്നതു്. വിദ്യാൎത്ഥിലോകത്തിനെന്നല്ല, യാതൊരു ഘടകത്തിനും ആ മഹാ പ്രവാഹത്തിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞുമാറി നിൽക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല. മഹായുദ്ധമവസാനിച്ചതോടെ വിജയികൾ ന്യായാസനത്തിലേക്കും, പരാജിതർ പ്രതിക്കൂട്ടിലേക്കും കയറുകയെന്ന അന്തർദേശീയനിയമവും പതിവുപോലെ പരിപാലിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. മർദ്ദിത വിഭാഗത്തിൻെറ അവകാശസംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി സമരംചെയ്തുവെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന ബ്രിട്ടീഷുകാർ, കഴിഞ്ഞ പലശതവൎഷങ്ങളായി പാരതന്ത്ര്യമനുഭവിച്ചു വരുന്ന ഭാരതത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ കണ്ണടച്ചു കളയുന്ന നയം തുടരുവാൻ വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷെ സഹനവിദഗ്ദ്ധരായ നമ്മുടെ ദേശീയ നേതാക്കന്മാരുടെ നിരന്തര സമരത്തിൻെറ ഫലമായി വിദേശികളുടെ കൈയ്യിൽ നിന്നു് സ്വാതന്ത്ര്യം പിടിച്ചുവാങ്ങുവാനുള്ള കരുത്തു നാം സംഭരിച്ചു. അങ്ങനെ വളരെ പ്രതീക്ഷകൾക്കും അവസരം നല്കിക്കൊണ്ടു് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം കൈയ്യേററ ലേബർ ഗവണ്മെൻറിൻെറ മുന്നിൽ 'അലക്കുകാരൻെറ കഴുത'യെപ്പോലെ പുതിയ

യജമാനത്വം വകവച്ചുകൊടുത്തു കൊണ്ടു നില്ക്കുവാൻ പരതന്ത്രഭാരതം തയ്യാറില്ലെന്നു തെളിയിച്ചു. വർഗ്ഗീയഭിന്നതകളുടെ മൽപിടുത്തത്തിൽ നിന്നുകൂടി രക്ഷപ്പെട്ടാൽ, നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ സുന്ദരവിഹായസ്സിലേക്കുയരുവാൻ കഴിയും. അതിനിനിയും താമസമുണ്ടാകാനിടയില്ലെന്നു് നമുക്കാശിക്കാം.

അനിരുദ്ധമായ പുരോഗതിയിൽകൂടി അനുനിമിഷം പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലോകത്തേക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കുകയെന്നതാണു് യഥാൎത്ഥമായ വിദ്യാഭ്യാസം. അങ്കഗണിതത്തിലെ സൂക്ഷ്മമായ അക്കങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള ചെപ്പടിവിദ്യയോ, ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളുടെ ജാലവിദ്യയോ, കലാവിഭാഗത്തിൻെറ കൺകെട്ടോ മാത്രം കണ്ടുകൊണ്ട് ബാഹ്യലോകവുമായി വേർപെട്ടു നില്ക്കുന്നതല്ല, കലാലയ ജീവിതത്തിൻെറ ഉദ്ദേശ്യം. വളൎന്നു വരുന്ന ലോകത്തോടൊത്തു് നമ്മുടെ ഹൃദയവും വികസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിൽ മാത്രമേ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ആവശ്യം വേണ്ടതുപോലെ ഫലപ്രദമാകുന്നുവെന്നു് നമുക്കഭിമാനിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. ആ പ്രവാഹത്തിൻെറ മുന്നിൽ അണകെട്ടുവാനുള്ള ഏതു സംരംഭവും പ്രോത്സാഹനാൎഹങ്ങളല്ലെന്നു തന്നെയല്ല, പ്രതിഷേധാൎഹങ്ങളുമാണു്. സ്വതന്ത്ര പ്രവൎത്തനങ്ങളെ സാമുദായികനന്മയ്ക്കും, സൗകൎയ്യത്തിനും വേണ്ടി അടക്കി നിറുത്തേണ്ട അവസരങ്ങളുണ്ടു്. സ്വതന്ത്ര ചിന്തയെ കണക്കററു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു് ദോഷജനകങ്ങളാകുന്ന സന്ദൎഭങ്ങളുമില്ലാതില്ല. പക്ഷേ വിജ്ഞാന പരിപോഷണത്തിനു് വേണ്ടിയുള്ള ശ്രമങ്ങളെ തടയുന്നതു് ഒരിക്കലും ശരിയല്ല. പ്രതിനിമിഷം മാറിമറിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലോകവ്യവസ്ഥിതിയെന്തന്നറിയുവാൻ ഒരു വിദ്യാൎത്ഥിക്കവകാശമുണ്ടു്. അതിനെപ്പററി ചിന്തിക്കുവാനവനൎഹതയുണ്ടു്; ചൎച്ചചെയ്യുവാനവനവകാശമുണ്ടു്. അവൻെറ സാംസ്കാരികാദൎശങ്ങളുടെ സമുപലബ്ധിക്കുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ അതു് ഉൾപ്പെടുന്നു. അതു് അവൻെറ മൌലികമായ അവകാശമാണു്. അത്തരത്തിലുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾക്കു പ്രോത്സാഹനം നല്കുന്ന ഘടകങ്ങളായിട്ടാണു് കലാലയമാസികകളും വാദപ്രതിവാദ സംഘങ്ങളും മററും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ചിന്താഗതികൾ ആ മഹനീയ ലക്ഷ്യത്തെ സമാദരിച്ചു രൂപം കൊള്ളേണ്ടതത്രേ. ബാഹ്യലോകത്തിലേക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിനു മുൻപു് വിദ്യാൎത്ഥി വൃന്ദത്തിൻെറ സാഹിത്യപരമായുള്ള കഴിവുകൾക്കു അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുവാനുള്ള അണിയറയാണവ. പക്ഷേ ഇന്നത്തെ ലോകപരിതഃസ്ഥിതിയിൽ നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യം നാംഎത്രത്തോളം സഫലമാക്കുന്നുവെന്നുള്ള

ത്തു് ഗൗരവാവഹമായ പരിചിന്തനയ്ക്കു് അർഹമാണു്. നമ്മുടെ ചുററുപാടുകളെ തീരെ വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതം സാദ്ധ്യമല്ല. കലയും ജീവിതവുമായി പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടുകഴിയുന്നതുകൊണ്ടു് പരിശുദ്ധമായ സാഹിത്യത്തിൽപോലും നമ്മുടെ പരിസരചിന്തകൾ പ്രതിഫലിച്ചു പോകും. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ആശയവിനിമയത്തോടു് ഒട്ടിച്ചേരാതിരിക്കുകയുമില്ല. ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ നാം ഏറെക്കുറെ സാഹിത്യവും രാഷ്ട്രീയതയുമെല്ലാം കൈവെടിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ മൗലികമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടു പ്രകടമായി ചെയ്യുന്ന ഒരു വെല്ലുവിളിയാണിതെന്ന് പറയാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ബാഹ്യലോകവുമായി യാതൊരു സമ്പക്ക്ത്തിനും അവസരം ലഭിക്കാതെ ചില 'കള്ളച്ചരക്കുകൾ' തലയിൽ കയററിയ പൊണ്ണതടികളായിട്ടാണ് കലാലയത്തിൽ നിന്നും ബിരുദം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് നാം പുറത്തിറങ്ങേണ്ടി വരുന്നതെങ്കിൽ, അതു വിദ്യാഭ്യാസം രാഷ്ട്രത്തോടു ചെയ്യുന്ന ഒരപരാധമെന്നേ പറയുവാനുള്ളു. ഈ അവസരത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ന്യായമായ അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ച് അധികൃതർ അനുകമ്പ പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. വ്യവസ്ഥാപിതമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി, സമാധാനപരമായും, സഹഭാവസമാർജ്ജനക്ഷമമായും പ്രവത്തിക്കേണ്ടതു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കടമയാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ വെളിച്ചത്തിൽ, രാഷ്ട്രത്തിൻെറ നന്മയെ ലാക്കാക്കി സദാ ചുമതലാബോധത്തോടുകൂടി, മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ ഭാവിലോകവിധാതാക്കളായ വിദ്യാത്ഥികൾ കൈകോത്തു് സജ്ജരാകട്ടെ.

ചെറുകഥ

മായാത്തചിത്രം!

കെ. എസ്സ്. നാരായണപിള്ള. ക്ലാസ്സ് 1

അന്നേദിവസവും പുലന്നു. ആ പ്രഭാതം ഒരുണർവുള്ളതായിരുന്നില്ല. പ്രാചി നവ്യകാന്തിപ്രസരത്താൽ മിന്നിത്തിളങ്ങിയില്ല. അവിടെ ഒരു മരവിച്ച രക്തവണ്ണം മാത്രം പരന്നിരുന്നു. ദുഃഖാചരണം നിർവഹിക്കുന്ന ഒരു തരുണിയെപ്പോലെ വാനം നേരിയ മേചകസാരിയണിഞ്ഞു്

മ്ലാനവദനയായി കാണപ്പെട്ടു. രാത്രിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഇടവിടാതുള്ള വർഷം നിമിത്തം അന്തരീക്ഷം നിശ്ചലമായും ഭൂതലം നിർജീവമായും ചമഞ്ഞിരുന്നു. ഗ്രാമത്തിൻെറ നടുവിലൂടെ വളഞ്ഞു പിരിഞ്ഞുപോകുന്ന ആ പാത ഒരു ശ്മശാനംപോലെ ശൂന്യം!

ജോസഫ് തൻെറ ചെറു ഭവനത്തിൻെറ മുന്നിൽ നിരുന്മേഷനായി ഉലാത്തുകയാണ്. ഇടത്തെ കരത്തിലേന്തിയിരുന്ന ബൈബിളിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ നയനങ്ങൾ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വായനയിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നില്ല. വിശാലമായ ഒരു ഭാവനാസാമ്രാജ്യത്തിൽ തൻെറ മസ്തിഷ്കം ഉഴറിപ്പാഞ്ഞു. അതിൻെറ മദ്ധ്യത്തിൽ അത്യുന്നതമായി പൊങ്ങി നിന്നിരുന്ന ധ്വജം തൻെറ സാമ്പത്തികപ്രശ്നമല്ലാതെ മറെറാന്നുമായിരുന്നില്ല. ആ സ്തംഭത്തിൻെറ മുകളിൽ ഒരു ദുർബലമായ കൊടിക്കൂറപോലെ ജോസഫ് ഉലഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇടയ്ക്കിടെ അദ്ദേഹം സ്വന്തം വിരലുകൾ മടക്കി എന്തൊക്കെയോ പിറുപിറുക്കുന്നുണ്ട്. തൻെറ വരവുചിലവു കണക്കുകൾ. അവയല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിനു മറെറാന്നും ചിന്തിക്കാനില്ല. മറെറാന്നിനെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കാൻ സമയമില്ലായിരുന്നു.

എങ്കിലും മിക്കസമയത്തും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കയ്യിൽ ഒരു ബൈബിൾ കാണും. അതുണ്ടായിരിക്കുന്നതു് തനിക്കൊരു സമാധാനമാണ്. പക്ഷെ തൻെറ കണ്ണുകൾ ബൈബിളുമായി ഉരുമ്മുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനസ്സ് സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങളുമായി ഏറെദൂരം പൊയ്ക്കഴിയും. സർവ്വദാ ആ ചിന്തകളുടെ മുന്നിൽ അദ്ദേഹം അടിപണിഞ്ഞിരുന്നു.

ജോസഫ് തലപൊക്കി മുന്നോട്ടേക്കു നോക്കി; നനഞ്ഞുകുതിർന്നു നിൽക്കുന്ന അന്തരീക്ഷവും വിജനമായി നീണ്ടുകിടക്കുന്ന പാതയും—മേൽഭാഗത്തു് അങ്ങതാ, നരച്ച ആകാശം!

അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖം മ്ലാനമായിരുന്നു...ഹൃദയം മരവിച്ചും.

ആ കുഴിഞ്ഞു താണ കണ്ണുകൾ ഭിത്തിയിൽ തൂക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ചിത്രത്തിൽ പതിഞ്ഞു—യേശുദേവൻ ഒരുക്കൻ മരക്കുരിശുമേന്തി മുട്ടിന്മേലിഴയുന്ന ദൃശ്യം!........അധഃപതിച്ച മനുഷ്യസമുദായത്തെയാകമാനം ഉദ്ധരിക്കുവാനായിരുന്നു, 'മനുഷ്യപുത്രൻ' ആ യാതനകളനുഭവിച്ചതു്. അതിനെയപേക്ഷിച്ച് കേവലമൊരു കുടുംബത്തെ പുലർത്തുവാൻ തനിക്ക് നേരിടേണ്ട വിഷമങ്ങൾ എന്തു നിസ്സാരം!—എങ്കിലും തനിക്കതു ദുർഭരമായി അനുഭവപ്പെടുന്നു!

ജോസഫിൻെറ മുഖം വക്രിച്ചു. അദ്ദേഹം വിരസതയോടെ കൈപ്പടം തിരുമ്മി...ആ ഹൃദയം നൊമ്പരപ്പെട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ചിന്തകളും അനിഷ്ടസ്മരണകളും അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനസ്സിൽ തിളച്ചുപൊങ്ങി.

താൻ എന്തിനായിട്ടായിരുന്നു ക്രൈസ്തവമതം അംഗീകരിച്ചതു്? വെറുമൊരു ധനസമ്പാദനമാർഗ്ഗമന്വേഷിച്ചായിരുന്നില്ലെ ? അന്നു താൻ നിരാശ്രയനും നിർദ്ധനനുമായ ഒരു ബാലനായിരുന്നു. വിധവയായ ഒരു മാതാവുമുണ്ടു് തൻെറ ചുമലിൽ താനാകട്ടെ വെറുമൊരാറാംക്ലാസ്സു വിദ്യാർത്ഥി— കാര്യപരിചയമില്ലാത്ത ബാലൻ—നിസ്സഹായൻ! ആ സ്ഥിതിക്കു് തനിക്കാരുടെയെങ്കിലും സഹായം അപരിത്യാജ്യമായിരുന്നു. ആ പാതിരി തന്നെ വ്യാമോഹിപ്പിച്ചു: ഉപരിപഠനവും, ഉദ്യോഗവും! താൻ ആ മോഹവലയിൽ പെട്ടുപോയി. ക്രിസ്തുമതം അംഗീകരിച്ചു. എന്നാൽ ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും ഒരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനിയായി ജീവിക്കുവാൻ തനിക്കു് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരു ദിനമെങ്കിലും സാമ്പത്തിക വൈഷമ്യങ്ങളിൽ നിന്നുയരാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല....നരകിച്ചുപോയ ജീവിതം!

"ഗോപീ...." അന്നു തൻെറ മാതാവു് ആർത്തയായി വിളിച്ചു. പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു....അത്ര ദുസ്സഹമായിരുന്നു അവർക്കു മതപരിവർത്തനം! എങ്കിലും മകൻെറ സൌഭാഗ്യത്തിനായി അവരതു സമ്മതിച്ചു. അവരും ക്രിസ്ത്യാനിയായി. ആ വന്ദ്യയുടെ അന്നേവരെയുള്ള പ്രതീക്ഷകളെല്ലാം തകർന്നുപോയി.

ആ മാതാവിതാ മരണപ്രായയായി ശയ്യയെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരെ നേരാംവിധം ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ പോലും താനപര്യാപ്തൻ! ഹാ! അവരൊരു ദിവസമെങ്കിലും ശാന്തിയോടെ ജീവിച്ചിരുന്നുവോ ? ആ മതപരിവർത്തനത്തിൻെറ ഫലം എത്ര ദയനീയം!

അതെ, താൻ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടുകയായിരുന്നു. മിഷനിൽനിന്നും തന്നെ പഠിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ അതു മിഷൻെറയൊ പാതിരിയുടെയൊ പണം കൊണ്ടായിരുന്നോ ? സാധുക്കളിൽനിന്നും പിഴിഞ്ഞെടുത്ത പണമല്ലെ അതു് ? അവർ പകരം തൻെറ സകല ഓജസ്സും ഊററിയെടുക്കയായിരുന്നു. തൻെറ ജീവിതം മുഴുവൻ നരകിപ്പിക്കയായിരുന്നു...നശിച്ച സമുദായ നീതികൾ !......

വെറുമൊരു പതിനെട്ടു രൂപാ ശമ്പളക്കാരൻ അദ്ധ്യാപകനായ തനിക്കു് ഒരു കുടുംബം പുലർത്തണം—മാതാവിൻെറ ദീനശുശ്രൂഷകൾ നടത്തണം—മകനെ പഠിപ്പിക്കണം—വിശേഷങ്ങളെല്ലാം ആഘോഷി

ക്കണം...അങ്ങനെ പലതും. ആ പതിനെട്ടുരൂപയിൽ നിന്നൊരു കയററ മുണ്ടാകയുമില്ല. ഒരു പിടിയുമില്ലാത്ത ജീവിതം—വീർപ്പുമുട്ടൽ-കൊല്ലാതെയുള്ള മരണവേദനകൾ!.........

ജോസഫിൻെറ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. കരൾ ഞെരിഞ്ഞു. ഒരു വശത്ത് പുകപിടിച്ച ഭൂതകാലസ്മരണകൾ—വേറൊരു വശത്ത് മരിക്കാറായ മാതാവിനെപ്പററിയുള്ള വേദന—എല്ലാററിനും മദ്ധ്യേ സാമ്പത്തിക വൈഷമ്യങ്ങളും!...അദ്ദേഹം അക്ഷമനായി ഉലാത്തി.

"അപ്പാ..." അകത്തുനിന്നുമൊരു വിളി.

"അമ്മിണീ..." അദ്ദേഹം ഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ കയറിച്ചെന്നു.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ പുത്രിമാർ പിതാമഹിയുടെ ശയ്യക്കരികിൽ കുനിഞ്ഞുനിൽക്കയായിരുന്നു. പിതാവും അടുത്തുചെന്നു.

"അമ്മാ..." അദ്ദേഹം വിളിച്ചു. മാതാവ് ഏറെനേരം മകൻെറ മുഖത്ത് തുറിച്ചുനോക്കിക്കിടന്നു. എന്നിട്ടവർ നാലുപാടും കണ്ണോടിച്ചു.

"അപ്പു" അവർ മന്ദസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. അതു ജോസഫിൻെറ മകനെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നു. അമ്മിണിയുടെ അനുജൻ. അവൻ ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി വിദേശത്ത്—അവൻെറ അമ്മാമൻെറ ഗൃഹത്തിൽ പാർക്കുകയാണു്.

"അപ്പു വന്നിട്ടില്ല...എഴുത്തിടട്ടേ ?" ജോസഫ് ചോദിച്ചു. അവർ തലയാട്ടി—"വേണ്ട."

"വെള്ളം" ആ രോഗിണി ആവശ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം മകളുടെ മുഖത്തു നോക്കി.

"പഞ്ചസാര ഒട്ടുമില്ലേ മോളെ ?"

"ഇല്ലപ്പാ"

അദ്ദേഹം എണീററു—പഞ്ചസാര ഉണ്ടാക്കാൻ വഴിയന്വേഷിക്കണം.

"അരിയൊണ്ടോ, അമ്മിണീ" അദ്ദേഹം വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

"ഇല്ല."

"ആ കാർഡും വട്ടിയുമിങ്ങെടുക്കു മോളെ" അദ്ദേഹം പുത്രിയോടു പറഞ്ഞു.

"പണമൊന്നുമില്ലാതെ..." അവൾ സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

"കടം ചോദിച്ചുനോക്കാം."

അമ്മിണിയുടെ നേത്രങ്ങളിൽ ജലം പൊടിച്ചു. കഴിഞ്ഞതവണ തന്നെ കടക്കാരൻ റേഷൻ കടംതരികയില്ലെന്നു പറഞ്ഞതാണ്. എങ്കിലും പട്ടിണിനിമിത്തം വീണ്ടുമിതാ കടം ചോദിക്കണം...പണമില്ലാത്തവനു, നാണവും പാടില്ലത്രേ!

അവരു വട്ടിയും കാർഡും കൊടുത്തു. അമ്മക്കു തൽക്കാലം കാഞ്ഞ വെള്ളം കൊടുക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചിട്ട്, ജോസഫ് പടി കടന്നു... ഇട തൂന്നുള്ള മഴച്ചാററൽ!...എന്നാൽ ആ ദരിദ്രൻ കടക്കാരൻെറ മുന്നിൽ തൻെറ മാനവും ബലി കഴിച്ചിട്ടു വെറും കയ്യോടെ മടങ്ങുകയാണുണ്ടായതു്.

വൃദ്ധയ്ക്കാകട്ടെ രോഗം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. നല്ല ബോധവുമില്ല. മൂർദ്ധന്യദശയിലെത്തിയ രോഗത്തിന് ധർമ്മാശുപത്രിയിലെ മരുന്നുകൊണ്ടെന്തു ഗുണമാണു് ? ഡാക്ടരെ വരുത്താതിരിക്കുന്നതു പോരായ്മയല്ലേ ?—അവർക്കിത്തിരി ചൂടുവെള്ളം കൊടുക്കാൻ പഞ്ചസാര വാങ്ങാനുള്ള കാശു പോലും കയ്യിലില്ല താനും !

"ഇനി എന്തു ചെയ്യാനാ മോളെ ?" അവർ രണ്ടുപേരുമായി തല പുകഞ്ഞാലോചിച്ചു. ഒരു പോംവഴിയും കണ്ടുകിട്ടിയില്ല.

"അച്ചനോടു വല്ലതും കടമായി ചോദിച്ചുനോക്കട്ടെ" അദ്ദേഹം പാതിരിയുടെ അടുക്കലേക്കാണു പോയതു്......മഹാസമുദ്രത്തോടു ദാഹശമനത്തിനു ജലമർത്ഥിക്കുന്നതുപോലെ ! ലഭിച്ചാൽ തന്നെയും മനംപുരട്ടുന്ന ഉപ്പുജലം !

പാതിരിയോടു് ജോസഫ് കേണപേക്ഷിച്ചു. അവർതമ്മിൽ വളരെയൊക്കെ സംസാരിച്ചിരുന്നു."

"മകനെ, ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ലല്ലോ ; എനിക്കിപ്പോ, വളരെ ഞെരുങ്ങിയ സ്ഥിതിയാണു്'" പാതിരി മറിഞ്ഞു നോക്കി. ഒടുവിൽ വലുതായ പലിശ തരാമെന്ന കരാറിൽ കുറെ രൂപയും മേടിച്ചു് ജോസഫ് മടങ്ങി. പോരുന്ന വഴിക്കു് അപ്പുവിനൊരു ടെലഫോൺ സന്ദേശമയക്കാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല ; ഉടൻ വന്നുചേരണമെന്നു്.

അദ്ദേഹം വീട്ടിലെത്തി. ആദ്യമായി മകളുടെ പക്കൽ കുറെ രൂപ കൊടുത്തു ! അരി, പഞ്ചസാര, മണ്ണെണ്ണ—ഇങ്ങനെ പല സാമാനങ്ങളും വാങ്ങണം...അനന്തരമദ്ദേഹം ഡാക്ടരെ അന്വേഷിച്ചു് ഓടുകയായി.

ഡാക്ടർ വന്നു. ഒന്നുരണ്ടു് ഇൻജക്ഷൻ നടത്തി. പലവിലക്കൂടിയ മരുന്നുകളും നിർദ്ദേശിച്ചു. പലതും വാങ്ങിച്ചു. അന്നു പലതവണയും

ഡാക്ടർ വരികയുണ്ടായി. എന്നാൽ വൃദ്ധയുടെ ഹൃദയത്തിൽ തിങ്ങിനിന്ന വ്യഥയെയും, വയോധിക്യത്തെയും ചികിത്സിക്കാൻ ഡാക്ടക്ക മരുന്നില്ലായിരുന്നു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹംതന്നെ പറഞ്ഞു: അവർ രക്ഷപ്പെടുകയില്ലെന്ന്.

ജോസഫും അതിലധികമൊന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹവും പുത്രിമാരും വിങ്ങിവങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

പാതിരി ആഗതനായി! മരിക്കാൻപോകുന്ന വൃദ്ധയ്ക്കു് മോക്ഷമാർഗ്ഗം സജ്ജമാക്കാൻ! എന്നാൽ അവരതു നിഷേധിച്ചു. അവർ തൻെറ അന്ത്യനിമിഷങ്ങളിൽ ഇതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ശുശ്രൂഷയാണു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതു്. മതപരിവർത്തനംമൂലം അതു നഷ്ടമായി. ആഹതാശ ഉടഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടുകൂടി ചരമശ്വാസം വലിച്ചു. "ഗോപീ..." അതായിരുന്നു അവരിൽ നിന്നുയന്ന അവസാനത്തെ അവ്യക്തസ്വരം.

അപ്പനും മക്കളും ആത്മാർത്ഥതയോടെ വിലപിച്ചു.

മാനമായ വിധത്തിൽ ശവശരീരം അടക്കം ചെയ്തു. അതിനു പരിയായി ഒരു കുടീരവും കുരിശും പണികഴിച്ചു. എന്നാൽ ആ വിധത്തിലുള്ള ഒരു സംസ്കാരമല്ല ആ മാതാവു് ആശിച്ചിരുന്നതു്. അവരുടെ ഹൃദയം ഒരു ഹിന്ദു വനിതയുടേതായിരുന്നു.

അപ്പു ഗൃഹത്തിലെത്തുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും നടന്നുകഴിഞ്ഞു. അവൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അപ്പുവും അമ്മിണിയും കൊച്ചനുജത്തി മേരിയും പരസ്പരം ആലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് തങ്ങളുടെ തീവ്രവ്യഥയെ അന്യോന്യം പകർത്തി...ചെറുപ്പത്തിൽ മാതാവു നഷ്ടപ്പെട്ട അവർക്ക് പിതാമഹിയായിരുന്ന താങ്ങും തണലും.........

ദിനങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതോടൊപ്പം ജോസഫിൻെറ കടവും നിരാശയും വളന്നുവന്നു. അമ്മിണി!—അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുമ്പിൽ ഉയന്നുവന്ന നൂതനപ്രശ്നം. അവളെന്നും ഒരു കൊച്ചു മകളല്ല; അവൾ വളന്നുപോയി. യുവത്വത്തിൻെറ തുടിപ്പു് അവളെ ആവരണം ചെയ്തു. അതോടൊപ്പം ആന്തരമായ തുടിപ്പും വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കണം...അവളിന്നൊരു പരിപൂർണ്ണയുവതിയാണ്—അവളെ എന്നെന്നും ആവിധം സൂക്ഷിക്കുക സാദ്ധ്യമാണോ ?

പുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്യിപ്പിക്കണം. അതൊരു പിതാവിൻെറ കടമയാണു്. എന്നാൽ അതൊരു നിസ്സാരകാര്യമായിരുന്നില്ല ഒരു നല്ല തുക സ്ത്രീധനം കൊടുക്കണം. പിന്നെ കുറെയൊക്കെ പൊന്നാഭരണങ്ങളും.

ജോസഫ് മകളുടെ ഗാത്രം പരിശോധിച്ചു. കഴുത്തിൽ ഒരു പൊൻനൂലുപോലുമില്ല. എങ്കിലും...ആ മാറ്...അവൾ തീരെ വളൎന്നുപോയിരുന്നു.

ആഭരണങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കണം—പിന്നെ സ്ത്രീധനം കൊടുക്കണം. എല്ലാററിനും പണമെവിടുന്ന് ? ആകെക്കൂടെ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതു് ആ ചെറു വീടുമാത്രം. അതു തൻെറ ഭാൎയ്യക്ക് സ്ത്രീധനമായി കിട്ടിയതാണു്. അതു വിററാൽ കേറിക്കിടക്കാൻ ഒരു കുടിപോലുമില്ല. പോരെങ്കിൽ ഇനിയുമൊരു മകൾകൂടിയുണ്ട്. അവളും വിവാഹംചെയ്തു കൊടുക്കേണ്ടവളാണു്.

എങ്കിലും നിവൃത്തിയില്ല. ഇന്നത്തെക്കാൎയ്യം നടക്കട്ടെ—പിന്നത്തേതു പിന്നെ...അദ്ദേഹം വീടു വിൽക്കാൻ തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു.

അമ്മിണിക്കു കാൎയ്യം മനസ്സിലായി. ആ വീടു വിററാൽ അപ്പൻെറയും സഹോദരിയുടേയും ഭാവി ദാരുണമായിത്തീരും...അവൾ ഇതിഷ്ടിച്ചില്ല. തനിക്കുവേണ്ടി അവർ നശിക്കരുതു്. അവൾ അപ്പനോടു പറഞ്ഞു:

"അപ്പാ, എനിക്കു കല്യാണമൊന്നും വേണ്ട ; ഞാൻ മഠത്തിൽ പോകയാണു്."

ആ പിതാവു നടുങ്ങിപ്പോയി. അദ്ദേഹമവളെ തുറിച്ചു നോക്കി. ആ പ്രായത്തിൽ തൻെറ ഭാൎയ്യ ഒരമ്മയായിക്കഴിഞ്ഞു. മകളെ സ്ത്രീയുടെ പാവനപദമായ മാതൃത്വത്തിൽ നിന്നകററുന്ന കന്യാമഠത്തിലേക്കയക്കയോ ? അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആത്മാവതനുവദിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, ഏതുവിധേനയും താനവളുടെ വിവാഹം നടത്തുമെന്നു്.

അമ്മിണി വഴങ്ങിയില്ല. അവൾ പറഞ്ഞതു് താൻ വിവാഹം തീരെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെന്നാണു്; ഈശ്വരാരാധികയായി താൻ മഠത്തിൽ ജീവിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു്...കദനഭാരത്തോടുകൂടി ജോസഫ് അതിനനുകൂലിച്ചു.

ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ അമ്മിണി ആ കുടുംബത്തോടും ഗൃഹത്തോടും യാത്രപറഞ്ഞു് പടിയിറങ്ങിപ്പോയി—കന്യാമഠത്തിലെ കന്മതിലുകൾക്കുള്ളിൽ സ്വന്തം സ്ത്രീത്വം നരകിപ്പിക്കുവാൻ ! ആ കുടുംബമാകമാനം വാവിട്ടു കരഞ്ഞു.

കാലം മുന്നോട്ടു കുതിച്ചുപോയി. അമ്മിണിയെ മഠത്തിലയച്ചതു് ജോസഫിൻെറ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയെ ഗുണപ്പെടുത്തിയില്ല. വിവാഹ

ത്തിനാവശ്യമുള്ളതിലധികം പണം മഠാദ്ധ്യക്ഷക്ക് പല തവണയായി കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പാതിരിയോടുള്ള കടപ്പാട് വളൎന്നുവന്നു. അതോടുകൂടി ജോസഫിൻെറ ആരോഗ്യവും ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങി.

അവസാനം അദ്ദേഹം തീരെ കിടപ്പിലായി. സ്കൂളിൽ പോകാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ജോലിയിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. പകരം അപ്പു ആ ജോലിയിൽ നിയമിതനായി.

ജോസഫ് രോഗശയ്യയിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു് മേരിയെ വീക്ഷിച്ചു. അവളും പ്രാപ്തയൗവനയായി. അവളും വിവാഹപ്രായയായി. താനക്കാര്യം ഇതുവരെ ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല.

അദ്ദേഹം അപ്പുവിനെ വിളിച്ചു ഗാഢമായി ആലോചിച്ചു. എല്ലാം മകനെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. അയാൾ മേരിക്ക് പല വിവാഹാലോചനയും നടത്തി. ഒടുവിൽ ഒന്നു നിശ്ചയിച്ചു; വാക്കും കൊടുത്തു.

അടുത്തതായി വീടു വിൽക്കുന്ന പ്രശ്നമായി. വളരെയൊക്കെ വിലപേശലിനു ശേഷം ഒരാൾ ഏഴന്തുറുപ്പിക കൊടുക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. ആധാരം പതിക്കാൻ ദിവസവും തീൎച്ചപ്പെടുത്തി.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുദിനം ജോസഫിന് ഒരു നോട്ടീസു വന്നു: പാതിരിയോടു വാങ്ങിയിട്ടുള്ള പണം പലിശചേൎത്തു് ഉടൻ കൊടുക്കണമെന്നും അല്ലാത്തപക്ഷം ജോസഫിൻെറ സൎവ്വ സമ്പത്തും ജപ്തിചെയ്തു് ആ തുക ഈടാക്കുമെന്നും.

ജോസഫ് നടുങ്ങി. സൎവ്വവും അവതാളത്തിലായി. ഈ സന്ധിയിൽ വച്ചു് പാതിരി ഈവിധം ചെയ്യുമെന്നദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. തൻെറ ജീവിതമാകമാനം പാതിരിയുടെ മുന്നിൽപ്പണയപ്പെടുത്തി. ഇതാ അയാൾ തൻെറ സന്താനങ്ങളെപ്പോലും മൎദ്ദിക്കയാണു്! കോപവും താപവും ആ നിസ്സഹായനെ വരട്ടി.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ രോഗം വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. അപ്പു കഴിയുന്നിടത്തോളം നല്ല ഔഷധികളും ശുശ്രൂഷകളും നൽകി. രോഗം വാശിയായില്ല. ജോസഫ് മരിക്കുമെന്നു നിശ്ചയമായി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആവശ്യപ്രകാരം അമ്മിണിയും ആഗതയായി.

ഒട്ടിയ കവിൾത്തടം—കുണ്ടിൽതാണ കണ്ണുകൾ—വളൎന്ന ശ്മശ്രുക്കൾ—പതറിയ തലമുടി—വിളറിയ കൃശഗാത്രം—ജോസഫ് അങ്ങനെ ശയിക്കയാണു്. മൂന്നു മക്കളും സമീപത്തു് ദുഃഖമഗ്നരായി നിന്നിരുന്നു.

അദ്ദേഹമവരെ മാറിമാറി നോക്കി. എന്നിട്ട് തൻെറ നേരെ ചുമരിൽ തൂങ്ങുന്ന ചിത്രത്തിലേക്ക് ദൃഷ്ടികളെ പായിച്ചു. യേശുക്രിസ്തു ഒരു മരക്കുരിശിൽ ആണികളാൽ തറക്കപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന നിണം പുരണ്ട ചിത്രം:—ആ ത്യാഗപൂർണ്ണമായ സംഭവം കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ വരച്ച ക്രൈസ്തവമാർഗ്ഗത്തിലാണു താൻ ചേന്നതു്. എന്നാൽ അതിൻെറ പിന്നിൽ ആത്മാവിൻെറ ചലനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വെറും യാന്ത്രികമായ പരിവത്തനം—ഭൗതികാവശ്യങ്ങൾക്കായുള്ള പരിവത്തനം!...താനൊരുനാളും തൻെറ ആത്മാവിനുവേണ്ടി ജീവിച്ചിരുന്നില്ല. തൻെറ ആത്മാവിൻെറ ഗതിയെന്താണു്?

അദ്ദേഹം കണ്ണുകളുയത്തി. വിശുദ്ധ കന്യാ മറിയത്തിൻെറ പടം!... ആ പരിശുദ്ധിയുടെ പരമവിഗ്രഹമായ വനിതയും ഒരു മാതാവായിരുന്നു. തൻെറ മകളാകട്ടെ ആ പാവന പദവിയിൽനിന്നകററപ്പെട്ടവൾ! ഈശ്വരാരാധനയുടെ പേരിൽ ധനത്തിനായി മാത്രം വനിതകളുടെ സ്ത്രീത്വം നശിപ്പിക്കുന്ന മഠാദ്ധ്യക്ഷകളുടെ വഞ്ചനയ്ക്കു് അമ്മിണി അടിമപ്പെട്ടു... അതെ, തൻെറ കൊള്ളരുതായ്മകൊണ്ടു്!

അദ്ദേഹം അപ്പുവിൻെറ കാര്യം സ്മരിച്ചു. താൻ വേണ്ടുവോളം അനുഭവിച്ചിട്ടും തൻെറ അരിമപ്പുത്രനെ, തന്നെ നശിപ്പിച്ച ആ നരകിച്ച പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. തൻെറ കെൽപില്ലായ്മമൂലം താനവനെ വഞ്ചിച്ചു.

പാവപ്പെട്ട മേരി! പാപമറിയാത്ത ആ ശുദ്ധഹൃദയ! ദുർഭാഗ്യവശാൽ അവളുടെ കല്യാണംപോലും തടസ്സപ്പെട്ടു. ഇനി എന്തെല്ലാം അപവാദശരങ്ങൾ തന്നെ സമുദായം അവളുടെ നേരെ അയക്കയില്ല!

ഒരദ്ധ്യാപകനായി, അനേകമനേകം യുവജനങ്ങളെ ഭാവിജീവിതത്തിനു പര്യാപ്തരാക്കാൻ ജീവിതം നയിച്ച തനിക്കു് സ്വന്തം സന്താനങ്ങളുടെ ജീവിതം ഭാസ്വത്താക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവരെ നാരകീയ ജീവിതത്തിൽനിന്നുയത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല!

അദ്ദേഹം സ്വജീവിതത്തിൻെറ ഓരോ വശവും അപഗ്രഥനം ചെയ്തുനോക്കി. മാതാവു്......ഭായ്യ...എവിടെയും പരാജയം—ഭീമമായ പരാജയം! അതിനുള്ള കാരണമെന്തായിരുന്നു? നിർദ്ധനതയും ചൂഷണവും. പാതിരിയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ മിഷനും തൻെറ ജീവിതം മുഴുവൻ ഊററിക്കളഞ്ഞു. താൻ നിത്യാന്ധകാരത്തിൽ കിടന്നു പുളഞ്ഞു!

ജോസഫിൻെറ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു് നിന്നും ഒരു നെടുവീർപ്പു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. ദുർബലമായ ഒരു മൂകരോദനം! എന്നാൽ അതിനു

ള്ളിൽ ഗംഭീരമായ ഒരു ശക്തിയും വിപ്ലവജ്വാലയും ഒളിച്ചിരുന്നു. അത്തരം നെടുവീർപ്പുകളെല്ലാം ഒത്തുചേൎന്ന് ഒരു കൊടുംകാററായി തീരുന്ന പക്ഷം!... ...മതത്തിൻേറയും പ്രഭുത്വത്തിൻേറയും നാമത്തിൽ നടക്കുന്ന അഴിമതികളെല്ലാം പൊടിഞ്ഞുപോകും! മത്സരത്തെയും വഞ്ചനയെയും പുലത്തുന്ന സമുദായ നീതികളും ഭരണനിയമങ്ങളും തെറിച്ചുപോകും!....

അദ്ദേഹം നയനങ്ങൾ തിരിച്ച് പുത്രരെ ദീനമായി വീക്ഷിച്ചു: "അമ്മിണീ....അപ്പൂ...മേരീ..."

"കത്താവെ" ആ വരണ്ട ചുണ്ടുകളിൽനിന്നും അവസാന ശബ്ദങ്ങൾ ഉതിൎന്നു. ആ കണ്ണുകൾ എന്നെന്നേക്കുമായി അടഞ്ഞു. ആ ഹൃദയസ്പന്ദനം നിലച്ചു. ആ മുറിയിൽനിന്നും ആൎത്തനാദം അന്തരീക്ഷത്തെ തുളച്ചുപൊങ്ങി.

ശാരീരികാവശ്യങ്ങൾക്കായി ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച ജോസഫിൻെറ ശരീരം ക്രിസ്ത്യൻ ആചാരപ്രകാരം ഒരു ഞെരുങ്ങിയ പെട്ടിക്കുള്ളിലാക്കി സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ സന്താനങ്ങൾ ആ ഗൃഹത്തിൽനിന്നിറങ്ങി—അതു നിയമപ്രകാരം പാതിരിയുടെ വീടാണ്.

അവർ പിതാവിൻെറ ശവകുടീരത്തിൻെറ മുന്നിൽ മുട്ടിന്മേൽ നിന്നു് അശ്രുകണം പൊഴിച്ചു—അവൎക്കതിനുള്ള കടമയുണ്ടായിരുന്നു.

എച്ച്. ജി. വെൽസ്

(ലോക മഹാചിന്തകനും സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരനും)

BY

T. Thomas, Class II.

ഒരു ലോകമഹാചിന്തകൻ, സമുദായ പരിഷ്കൎത്താവ്, പ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥകാരൻ ഭാവനാസമ്പന്നൻ, തികഞ്ഞ പ്രജായത്ത ഭരണവാദി, വിമൎശനപടു എന്നീ നിലകളിൽ വിശ്വവിഖ്യാതനായ എച്ച്. ജി. വെൽസിൻെറ നിൎയ്യാണം മനുഷ്യചിന്തയുടെയും വിജ്ഞാനത്തിൻെറയും പുരോഗതിയ്ക്കുനേരിട്ട അപരിഹരണീയമായ ഒരു നഷ്ടമാണ്. നാഗരികതയെ നാശത്തിൽനിന്നും പരിരക്ഷിയ്ക്കുവാൻ അനവരതം ശ്രമിച്ച ആ ലോകചിന്തകൻെറ പ്രത്യ

ക്ഷജീവിതം ശോകമൂകതയിൽ മുങ്ങിപ്പോയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ സമുദ്ധവും, ആശയബഹുലവുമായ ഭാവനകളും വിചാരങ്ങളും വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ അനശ്വരതങ്ങളായി എന്നന്നേയ്ക്കും പരിലസിക്കുമെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടു പക്ഷമില്ല. മനുഷ്യസമുദായ സംസ്കാരത്തിൻെറ, ഗതിവിഗതികളെപ്പററി ആവേശത്തോടെ അവധാരണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ആ മഹാനുഭാവൻെറ അന്ത്യജീവിതഘട്ടം ഹൃദയാശ്രുക്കളിൽ കുളിച്ച ഒന്നു തന്നെയായിരുന്നു. മനുഷ്യസമുദായത്തിനു പുരോഗതിയില്ല, നല്ല രക്ഷയില്ല, എന്നുതന്നെ നീറുന്ന ഹൃദയത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം ചിന്താലോകത്തെങ്ങും നെടുവീർപ്പുകളും ദുഃഖപൂരിതമായ അന്തരീക്ഷവും സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു സംഭവംതന്നെയാണ്.

ഇക്കഴിഞ്ഞ ആഗസ്റ്റ് 13-ന് എച്ച്. ജി. വെൽസ് ലണ്ടനിലുള്ള തൻെറ വസതിയിൽവെച്ച് മരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് 79 വയസ്സു പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. അസുഖങ്ങളും, അസൌകര്യങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഒരു കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചുവളന്ന അദ്ദേഹം ലണ്ടൻ സവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നും ഒരുന്നത ബിരുദം നേടി അവിടുന്നുതന്നെ ഒരു ലക്ച്ചറർ സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കി. അതിനുശേഷം പത്രപ്രവത്തനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും തദ്വാരാ വെൽസിൻെറ ചിന്തയുടേയും ഭാവനയുടെയും ചരിത്രത്തിൽ സാരതരങ്ങളായ ചില വ്യതിയാനങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതു മുതൽക്കാണ് അദ്ദേഹം "Pall Mall Gazette" തുടങ്ങിയ മാസികകളിലേയ്ക്കും മററും ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിത്തുടങ്ങിയതു്. 1935 വരെ നീണ്ടു നിന്ന നിരന്തരമായ തൻെറ തൂലികാചലനത്താൽ വിശ്വസാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരത്തിലെ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത സ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികൾ സമാജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത നിസ്തക്കംതന്നെ. നോവൽ, ചെറുകഥ, ചരിത്രം, ശാസ്ത്രം, വിമശനം, രാജ്യതന്ത്രം, തത്വചിന്ത, സമുദായശാസ്ത്രം, വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങിയ ഓരോ രംഗത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം വ്യാപരിച്ചു. ഒന്നാം മഹാ യുദ്ധത്തിനുശേഷം വെൽസിൻെറ പല കൃതികളിലും മുൻകാലത്തുനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു നിരീക്ഷണഗതി നമുക്കു കാണാവുന്നതാണ്. 1924 മുതൽ 33 വരെയുള്ള കൃതികൾ നാം പരിശോധിക്കുന്ന പക്ഷം വെൽസിൽ സംജാതമായ ചിന്താപരമായ പരിവത്തനത്തെയും, വ്യതിയാനത്തെയും നമുക്കു കാണാവുന്നതാണ്. 1935-നു ശേഷം വെത്സ് അധികം എഴുതിയിട്ടില്ല. 1942-ലാണ് തൻെറ ലോകപ്രസിദ്ധമായ 'The conquest of Time' എന്ന ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹം പ്രസാധനം ചെയ്തതു്. 1942 മുതൽ തികച്ചും വിശ്രമപരമായ ഒരു ജീവിതം അദ്ദേഹം നയിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒരു എഴുത്തുകാരനും ചിന്തകനും എന്ന നിലയിൽ വെത്സിൻെറ സേവനങ്ങളും ആദശ്ങ്ങളും മനുഷ്യജീവിതത്തിൻെറ ഓരോ കോടിയിലും പതിഞ്ഞിരുന്നു. ആചാരപരമായും, വിശ്വാസപരമായും മനുഷ്യസമുദായത്തിൻെറ പുനരുദ്ധാരണമായിരുന്നു വെത്സിൻെറ ജീവിതാദശം. കെട്ടിയുടെ നെടുനിദ്രയിൽ ആണ്ടുപോയ ലോകജനതയെ സമുദ്ധരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പരിഷ്കരണ പദ്ധതികളും, ആശയങ്ങളും ക്രമാതീതമായി അദ്ദേഹം സംഭാവന ചെയ്തു. ഐവർ. ബ്രൌൺ വെത്സിനെപ്പററി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരുന്നു:—അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിപുലങ്ങളും വിവിധ വിഷയകങ്ങളും ആയ കൃതികളുടെ പരമപ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം മനുഷ്യസമുദായസംസ്കാരത്തെ അധഃപതനത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കുകയാണ്." ലോകം പുലത്തുന്ന അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും, ദുരാചാരങ്ങളെയും, അനീതികളേയും, അദ്ദേഹം ശക്തിപൂവ്വം പ്രതിഷേധിക്കുകയും നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. സാമൂഹ്യവും വ്യക്തിപരവുമായ നിയമങ്ങളുടെയും ശാസനങ്ങളുടെയും നീതികെട്ട പ്രാകാരഭിത്തികൾ നൂതനവും, പുരോഗമനപരവും, സാന്മാഗ്ഗികവുമായ ആശയങ്ങളാലും, ആദർശങ്ങളാലും ഇടിച്ചു പൊളിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ആധുനിക നാഗരികതയിൽ നാശകാരികളായ അനേകം പുഴക്കുത്തുകൾ ഉണ്ടെന്നും, ദാരിദ്ര്യം, ദുഷ്പ്രഭുത്വം, അനാരോഗ്യം, അസമത്വം, അജ്ഞത, അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ മനുഷ്യസമുദായ സംസ്കാരത്തിൻെറ തീരാക്കളങ്കമായി നിലനില്ക്കുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു. പ്രാകൃതികങ്ങളായ അന്ധശക്തികളുടെയും പരിതഃസ്ഥിതികളുടെയും, വ്യാപാരത്തിന്, അനുരോധമായി ഒരു ലക്ഷ്യവുമില്ലാതെ, ചുററിത്തിരിഞ്ഞു്, കുഴഞ്ഞു മറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് കഴിയുകയാണ് ലോകമെങ്കിൽ, ധാമ്മിക ബോധം, സംസ്കാരം തുടങ്ങിയ പദങ്ങളൊക്കെ വ്യത്ഥങ്ങളായി പരിണമിക്കും എന്നുതന്നെ അദ്ദേഹം എഴുതി. ഈ യാഥാത്ഥ്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി, ജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി നിരീക്ഷിച്ചു്, സത്യത്തെ നഗ്നമായി ഗ്രഹിച്ചു്, വത്തമാന സമുദായത്തിൻെറ അനാരോഗ്യങ്ങളെ വേരുവരെ ചുഴിഞ്ഞു ചെന്നുകണ്ടു്, അകൃത്രിമസുന്ദരവും, സമത്വപ്രതിഷ്ഠാപിതവുമായ ഭാവിരൂപവൽക്കരണത്തിൽ ജനതയെഒരുക്കുവാൻ അദ്ദേഹം വെമ്പൽ കൊണ്ടു. ചിരകാലമായി അടിയുറച്ചു നിലനിന്നു വരുന്നതും, സ്വേച്ഛാധികാരത്തിന്മേൽ കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടുള്ളതും, മനുഷ്യവഗ്ഗത്തിൻെറ സമാധാനഭരിതമായ നിലനില്പിനു തികച്ചും വിരുദ്ധമായതും, സാന്മാഗ്ഗിക തത്വങ്ങളെയും, നീതിധമ്മങ്ങളെയും, സദാ ആക്ഷേപിക്കുന്നതും ആയ ഇന്നത്തെ ജീണ്ണിച്ച സാമൂഹ്യഘടന അടിച്ചുടച്ചു്, അതിൻെറ സ്ഥാനത്തു് സുദൃഢവും, സാഹോദയ്യത്തിന്മേൽ അധിഷ്ഠിതവുമായ ഒരു നൂതന സംവി

ധാനരൂപവൽക്കരണത്തിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധനായി അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടപ്പോൾ സാക്ഷാൽ ലോകമഹാചിന്തകൻ എന്നുതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ സർവ്വരും കൊണ്ടാടി.

പാശ്ചാത്യ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ വെത്സിനെപ്പോലെ വിശ്വയശസ്സ് ആർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കം തന്നെ. ബർണാർഡ്ഷാ, റസ്സൽ, ഹക്സ്‌സിലി, ഹാൽഡയിൻ, ജോഡ്, വൈറ്റ്ഹെഡ് തുടങ്ങി ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത സ്ഥാനത്തെയാണ് വെത്സ് അലങ്കരിക്കുന്നത്. "ഭാവനാപരനും, ചിത്രകാരനും, സമുദായതന്ത്രജ്ഞനുമായ വെത്സ് 20-ാം ശതകത്തിലെ ഏററവും വലിയ ഗ്രന്ഥകാരനായി പ്രശംസിക്കപ്പെടുന്നു" എന്ന് റസ്സൽ വെത്സിനെപ്പററി എഴുതുകയുണ്ടായി. 80 വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ 70-ൽ പരം മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം എഴുതിത്തള്ളി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ സാമുദായികം, ശാസ്ത്രീയം, രാഷ്ട്രീയം, എന്നീ മൂന്നു ഘടകങ്ങളായി തിരിക്കാവുന്നതാണ്.

വെത്സിൻെറ സാമുദായിക നോവലുകളും, ചെറുകഥകളും, സൌന്ദര്യാരാധകനായ ഒരു കലാകാരൻെറ സൃഷ്ടികളെക്കാൾ പുരോഗമനേച്ഛുവായ ഒരു മഹാചിന്തകൻെറ കൃതികളാണ്. "Mr. Polly, Kipps, Love and Lewishum, Work, Wealth and Happiness of Mankind," തുടങ്ങിയവ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. സമുദായത്തിൽ സഹജമായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, ഉണ്ടാകേണ്ടതുമായ മാതൃകാപരമായ പരിഷ്കൃതിക്ക് മാർഗ്ഗോപദേശം ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം ഉദ്യമിക്കുന്നു. മാനവസമുദായത്തിൻെറ നന്മയ്ക്കും, ഉൽക്കർഷത്തിനും, നിദാനമായ സാമ്പത്തികശാസ്ത്രത്തിന്മേൽ അധിഷ്ഠിതവും വിശ്വസമാധാനത്തിനും വിശ്വസാഹോദര്യത്തിനും വഴി തെളിക്കുന്നതും ആരോഗ്യപൂർണ്ണവുമായ ഒരു നൂതനസാമൂഹ്യഘടന അദ്ദേഹം വിഭാവനചെയ്യുന്നു. യാഥാസ്ഥിതികന്മാരുടെ ചവിട്ടടിയിൽനിന്നും പൂർവ്വാചാരങ്ങളും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും മററും, ഇളക്കിവിടുന്നതിന് പ്രേരണ നൽകത്തക്കവണ്ണമുള്ള പ്രമേയങ്ങളവതരിപ്പിക്കുന്നവയാണ് വെത്സിൻെറ നോവലുകളും ചെറുകഥകളും.

ശാസ്ത്രപരമായ വെൽസിൻെറ കൃതികൾ ലോകത്തെങ്ങും പ്രചാരമായിട്ടുണ്ട്. "The War in the Air, The first Men in the Moon, The World set free, Outlook for Homo Sapiens", എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിശ്വവിഖ്യാതങ്ങളാണ്. മനശ്ശാസ്ത്രലോകത്തു് പ്രചരിക്കുന്ന ചില മഹനീയ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ അദ്ദേഹം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ "The World Set Free" എന്നുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിൽ അണുകബോംബിനെപ്പററി ദീഘദശ്നം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

രാഷ്ട്രീയമായി പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന കൃതികഠം നിരവധിയാണ്. പിൻതിരിപ്പൻ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതികളുടെയും, രാഷ്ട്രീയ ഭരണാധികാരങ്ങളുടെയും കൂടപ്പിറപ്പായ താണതരം ക്രൂരതകളെയും, അഴിമതികളെയും അദ്ദേഹം വെറുപ്പോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുന്നു "Outline of History" എന്ന തൻെറ പുസ്തകത്തിൽ ആധുനിക ലോകത്തിലെ വിജ്ഞാനം മുഴുവൻ ഒതുക്കുവാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശ്രമം ആശ്ചര്യകരമാണ്. ഏകദേശം 15 ലക്ഷം പ്രതികളോളം പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിനുണ്ടായെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവ്യമാണ്. ഇക്കാര്യങ്ങളിൽ വെത്സ് ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റായിരുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുത നാം മറക്കരുത്. ആധുനിക സോഷ്യലിസത്തിലും കമ്മ്യൂണിസത്തിലും വെൽസ് ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സോഷ്യലിസം രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും എന്നതിനേക്കാഠം ശാസ്ത്രീയവും ജീവ വിജ്ഞാനപരവുമാണുതാനും.

മനുഷ്യരാശിക്കു നേരിട്ട ഒരു വമ്പിച്ച നഷ്ടം തന്നെയാണ് വെത്സിൻെറ മരണം. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദശ്നത്തിനും ഭാവനയ്ക്കും അവലോകനത്തിനും വഴി തെററിയെന്നു വരാം. പലപ്പോഴും അദ്ദേഹം കഠിനമായ വിമർശനത്തിനും ആക്ഷേപത്തിനും പാത്രീഭൂതനാകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവ യാതൊന്നും തന്നെ തൻെറ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തിനോ ലോകമഹത്വത്തിനോ കോട്ടം വരുത്തുന്നതുമല്ല.

ആത്മനിർവൃതി.

By

K. Ramakrishna Sastry. Class III

കല്യമാം കാല്യസ്മേരപ്പൊന്നാളിപ്പൂഞ്ചോലയിൽ
മെല്ലവേ ധരാദേവി സാനന്ദം നീരാടുമ്പോഠം,
വാസരവരേണ്യയാഠം വാസവഹരിത്തിങ്കൽ,
ഭാസുരപ്പൂന്തോപ്പുകഠം നിത്യവും നിമ്മിക്കുമ്പോഠം,
വല്ലികാ ലോലാംഗിമാർ തൂമഞ്ഞിൻ കണങ്ങളാൽ
സോല്ലാസം വെൺമുത്തണി ഞാത്തുകഠം ചാർത്തീടുമ്പോഠം,

തൂമണം തൂകിത്തൂകി, തൂമധു ചിന്നിച്ചിന്നി,
തൂമഞ്ജു കുഞ്ജങ്ങളിൽ സൂനങ്ങൾ മിന്നീടുമ്പോൾ,
വിണ്ടലപ്പൂപ്പന്തലിൽ മാർവില്പ്പൊൻതോരണം
ബന്ധുരാഭമായ് കേകീ പിഞ്ഛരംപോൽ വിളങ്ങുമ്പോൾ,
വാരൊളിത്തൂവെള്ളിച്ചാർ വെണ്മതിക്കിണ്ണം തൂവി
പാരെല്ലാം പാലാഴിയായ് ചാലവേ മാറീടുമ്പോൾ,
നീലവിൺ പൊയ്കയ്ക്കുള്ളിൽ·വെൺമുകിൽത്തുണ്ടങ്ങളാം
കോമള കളഹംസപ്പേടകൾ ക്രീഡിക്കുമ്പോൾ,
അന്തിവിൺഭിത്തിക്കു മേലംശുമാൻ ചെഞ്ചായത്താൽ
ചന്തമായ് ചേതോഹര രൂപങ്ങൾ ചമയ്ക്കുമ്പോൾ,
താരകാകുമാരികൾ വിണ്മണി മേടയ്ക്കുള്ളിൽ
ചാരുവാം മന്ദസ്മേരപ്പൂങ്കതിർ പൊഴിയ്ക്കുമ്പോൾ,
ആഴിയിലനാരതം വീചികൾ ഹർഷോദ്രേകാൽ
ആശ്ലേഷം ചെയ്തന്യോന്യം പുളകം പൂണ്ടീടുമ്പോൾ,
നിർവൃതിപ്രദായക നിർമ്മല ഗംഗയ്ക്കുള്ളിൽ
നിത്യവും മുഴുകി ഞാനാനന്ദക്കയം കാണും.
മാനസമണിത്തോണി സ്വച്ഛന്ദം ചരിച്ചീടും.
ആനന്ദവാരാന്നിധിപ്പൊന്നലച്ചാർത്തിൽ മന്ദം.
പരുഷം പ്രാപഞ്ചിക ജീവിതവ്യഥാ ഭാരം
ദൂരവേ പരിത്യജിച്ചെന്നെത്താൻ മറക്കും ഞാൻ.
നിസ്തുലാനന്ദത്തിൻെറ തള്ളലാലെൻ ഹൃത്തുടൻ
നർത്തനം ചെയ്യും പാര, മാത്മനിർവൃതി നേടും.

ആത്മാത്ഥതയുടെ മറവിൽ

BY

കഴിത്തുറ പി. ഗംഗാധരൻ ജൂനിയർ ബി. ഏ. ക്ലാസ്സ്

ഭാരതം രാഷ്ട്രീയമായി ഒരു നവയുഗത്തിലേക്കു കാലുകുത്തിയിരിക്കുന്ന ഈയവസരം, വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണു്. ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിനു് ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കുവാൻസാധിക്കാത്ത പല ദേശീയ പരിവത്തനങ്ങളും ഇപ്പോൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ. ദീർഘകാ

ലം അനവരതം അശ്രാന്തയത്നം ചെയ്ത്, സമരം നടത്തി, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ പ്രവേശനദ്വാരത്തിൽ നാം എത്തിക്കഴിഞ്ഞു; അങ്ങനെ നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട നേതാക്കന്മാർ രാജ്യത്തിൻെറ ഭരണസാരഥ്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു

ഈ പരിവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഇടയാക്കിയ സംഭവഗതികളിലേക്കു—'സാമ്രാജ്യ'ത്വത്തിൻെറ ഭിന്നിപ്പ് ഭരണത്തിൻെറ പുതിയ അദ്ധ്യായത്തിലേക്കു—കണ്ണോടിക്കുന്നതു് രസാവഹമായിരിക്കും

ഭാരതത്തിലെ നാല്പതുകോടി ജനങ്ങളുടെ ഭാവിഭാഗധേയം നിർണ്ണയിക്കുവാൻ മൂന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഡൽഹിയിലും, സിംലായിലും വെച്ച് നടത്തിയ കൂടിയാലോചനകളും, അനന്തരസംഭവങ്ങളുമാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ വിഷയം. ക്യാബിനററു മിഷ്യൻ ഇൻഡ്യയിൽ വരാനുള്ള കാരണം, അവരുടെ പദ്ധതി, ആ പദ്ധതിയനുസരിച്ചു ഇൻഡ്യയിൽ നിന്നും ബ്രിട്ടീഷ് 'സാമ്രാജ്യ'ത്വം പാടേ നശിച്ചുവോ, ഇൻഡ്യാ പരിപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം കൈപ്പററിയോ എന്നുള്ള സംഗതികൾ പരിചിന്തനാർഹങ്ങളാണ്.

ശക്തിപ്പെട്ടുവരുന്ന ഇൻഡ്യൻ ദേശീയത്വബോധം രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത ഒച്ചപ്പാടുകൾ സംജാതമാക്കിയെന്നുള്ളതു കേവലം ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ധ്വനികൾ ഇന്നു എല്ലായിടത്തും മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള ഇൻഡ്യയുടെ അവകാശം ന്യായവും, വിളംബാസഹവുമാണെന്നു ഇന്നു പരിഷ്കൃതരാഷ്ട്രങ്ങൾ പോലും സമ്മതിക്കുന്നു. വിദേശീയാധിപത്യത്തിന്റെ പിടിയിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറി, നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി നാം പ്രയത്നിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് ഇതിനകം നാം പ്രകടമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു.

വൈവസായികമായി ഇൻഡ്യ വളരെയൊന്നും പുരോഗമിച്ചിട്ടില്ല. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ രണ്ടു ശതാബ്ദകാലംകൊണ്ടുള്ള ഭരണം മൂലം നാം സാമൂഹ്യമായും, സാമ്പത്തികമായും ഭയജനകമാകുംവണ്ണം, അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസപരമായും, തൊഴിൽപരമായാലും നമ്മുടെ നില വളരെ പിന്നോക്കമാണ്. ബ്രിട്ടീഷ്സാമ്രാജ്യത്തിൻെറ വെളിച്ചപ്പാടന്മാർ എന്തുതന്നെ ഉയർത്തിപ്പറഞ്ഞിരുന്നാലും, ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കും ഇനിയും വിദ്യാഭ്യാസം കിട്ടിയിട്ടില്ല. കൃഷകരുടെ നിലയും ഇതിൽ ഒട്ടും മെച്ചമല്ല തന്നെ. ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ കൃഷി നടത്തുവാനുള്ള സൗഹചര്യങ്ങൾ ഇന്നു്ഇൻഡ്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇല്ല. ബങ്കാൾക്ഷാമം വളരെ ആളുകളെ കൊന്നൊടുക്കി. അതിലും ഭയങ്കരമായ ഒരു ക്ഷാമത്തിൻെറ പിടിയ്ക്കകത്താണ് നാമിന്ന് നിലകൊള്ളുന്നതു്.

ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വം ഫാസിസത്തിനും നാസിസത്തിനും എതിരായി യുദ്ധം നടത്തി, അങ്ങനെ പ്രജായത്തഭരണസമ്പ്രദായം രാജ്യത്ത് നടപ്പിലാക്കുവാൻ പോകുന്നുവെന്നു പെരുമ്പറയടിച്ചു പരത്തി. ഫാസിസത്തിൻെറ ബദ്ധവൈരികളിൽ പ്രമുഖനായ പണ്ഡിതജവഹരിലാൽ നെഹ്രുവിനെ ഇരുമ്പഴികൾക്കുള്ളിലാക്കീട്ടുള്ള ഇവരുടെ യുദ്ധം ഫാസിസത്തിനെതിരായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണുവാൻ വളരെ പ്രയാസമില്ല. ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പുരോഗമനത്തെ തടയുവാനുള്ള ഒരു നിലയാണ് ഇതെന്നു ക്ലേശിച്ച് ആലോചിക്കാതെ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും. 1942-ലെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം നമ്മുടെ അഭിവന്ദ്യരായ നേതാക്കന്മാരെ ഈ യുദ്ധകാലം മുഴുവൻ ജയിലിലേക്കു തള്ളിനീക്കി; അങ്ങനെ ഒരു രാഷ്ട്രീയ സ്തംഭനം നിലനിന്നുപോന്നു.

ഈ യുദ്ധത്തിൻെറയെല്ലാം പിന്നിൽ ഒരു സാമ്പത്തികയാഥാർത്ഥ്യം ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്. സാമ്പത്തികാസമത്വങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് യുദ്ധങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നതെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു വലിയ വിഭാഗം ആളുകൾ ഇന്നുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ യുദ്ധത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികനില ശോചനീയമാംവിധം അധഃപതിച്ചു. ഐക്യരാഷ്ട്രങ്ങൾ യുദ്ധത്തിൽ ഫാസിസത്തിന്നെതിരായി വിജയിച്ചു എങ്കിലും, ദേശീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ നിലവിളി എല്ലായിടത്തും മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. നിരവധിപൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ സ്വരം പൊങ്ങി. ഇൻഡ്യയുടെ പ്രശ്നവും ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ല. ഇങ്ങനെ തീവ്രമായ സ്വാതന്ത്ര്യതൃഷ്ണകൊണ്ട് ഉദ്ബുദ്ധരായ അനേകം രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഒന്നിച്ച് ബ്രിട്ടീഷ് 'സാമ്രാജ്യത്വത്തെ പ്രഹരിക്കുവാൻതുടങ്ങി'.

ലോകത്തെ ആകെപ്പാടെ പങ്കുവെച്ചെടുക്കുവാൻ പ്രകടിതമായ ഔത്സുക്യം എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും കണ്ണ് തുറപ്പിച്ചു. സാമ്രാജ്യത്വത്തിൻെറ പഴയ രീതി വച്ചുപുലർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻ ഇനി സാദ്ധ്യമല്ല എന്ന് അവർ കരുതി. രാഷ്ട്രീയപ്രബുദ്ധതകൊണ്ട് ഇളകിമറിഞ്ഞ ഒരന്തരീക്ഷം ഇൻഡ്യയിലും സംജാതമായി; അങ്ങനെ ഇൻഡ്യൻ പ്രശ്നം അടിയന്തിരമായിത്തീർന്നു.

ലോകത്താകമാനമുള്ള രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഒരു സജീവസമരത്തിനു തയ്യാറെടുക്കുന്ന അപൂർവ്വസംഭവത്തെ പരിസരം അങ്ങനെ സൃഷ്ടിച്ചു. ബ്രിട്ടനിൽ യാഥാസ്ഥിക കക്ഷിക്കു പരാജയം സംഭവിച്ചു. അവരുടെ രാഷ്ട്രീയനയത്തിലും പരിപാടിയിലും അവിടത്തെ ജനതയ്ക്കു വിശ്വാസമില്ലാതായിത്തീർന്നു അതുകൊണ്ട് ലേബർകക്ഷിക്കു അവർ ഭൂരിപക്ഷം

നൽകുകയും, അങ്ങനെ ഒരു ലേബർ ഗവണ്മെൻറ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തൊഴിലാളി ഗവണ്മെൻറിനു ഇൻഡ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചില പ്രത്യേക താല്പര്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. 1945-46, ഈ സംവത്സരങ്ങൾ നമ്മുടെ ദേശീയജീവിതത്തിലെ ഒരു സുപ്രധാന ഘട്ടത്തെയാണ് കുറിക്കുന്നതു്. നേതാജി സുഭാസ് ബോസിൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ സംഘടിക്കപ്പെട്ട ഇൻഡ്യൻ ദേശീയസേന, രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷത്തിൽ പല സാരമായ മാററങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി. ഐ. എൻ. ഏ. നേതാക്കന്മാരുടെ വിചാരണ കുഴപ്പങ്ങളെ ഉച്ചകോടിയിലേക്ക് ഉന്നയിച്ചു.

ഇങ്ങനെ പ്രക്ഷുബ്ധമായ ഒരു അന്തരീക്ഷത്തിലാണ്, ലേബർ ഗവണ്മെൻറ കാബിനററുമിഷ്യനെ ഇൻഡ്യൻ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരമുണ്ടാക്കുവാൻ ഇങ്ങോട്ടു് അയച്ചതു്; അവർ ഇൻഡ്യയിലേക്കു പറന്നെത്തുകയും ചെയ്തു.

ഭാരതീയ ജനകീയ സംഘടനകളിൽ വച്ചു് ഏററവും പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന ഏകസംഘടനയാണല്ലോ ഇൻഡ്യൻ നാഷണൽ കാൺഗ്രസ്സ്. അടുത്ത ഇൻഡ്യയിലെ പ്രമുഖ സംഘടനയാണ് മുസ്ലീം ലീഗ്. കാൺഗ്രസ്സ് ഇൻഡ്യയുടെ പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു. ജാതിമതചിന്തകൾക്കതീതമായി, ഒട്ടുവളരെക്കാലംകൊണ്ടു് ഒരു 'ഐക്യഭാരതം' സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തീവ്രയത്നം ചെയ്യുന്ന പ്രമുഖദേശീയ സംഘടനയായ കാൺഗ്രസ്സിനും, ലീഗിനും പല പ്രധാനസംഗതികളിലും വളരെ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടു്. മുസ്ലീം ലീഗ് പാകിസ്ഥാൻ അഥവാ, "ഇൻഡ്യയുടെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറും, വടക്കുകിഴക്കും പരമാധികാരത്തോടുകൂടിയ മുസ്ലീംസ്റ്റേററുകൾ സ്ഥാപിക്കണമെന്നാണ്" വാദിക്കുന്നതു്. പാകിസ്ഥാൻ സ്ഥാപനത്തിന് വിഘാതമായി നിൽക്കുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നിരവധികളാണ്. വർഗ്ഗീയമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടുള്ള ലീഗിന് ഉദ്ദേശ്യപ്രാപ്തിയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിനു മുമ്പു് പല ആപത്സന്ധികളേയും തരണം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. ഹൈന്ദവ ഭൂരിപക്ഷത്തിൻെറ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ അവർക്ക് അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുമെന്ന് കരുതുന്ന കഷ്ടപ്പാടുകളെ ഭയന്ന് അവർ പാകിസ്ഥാൻ സ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി അനവരതം ഉററു ശ്രമിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ഉയർന്നുവരുന്ന വർഗ്ഗീയബോധം ലീഗിൻെറ പിന്നിൽ ഉണ്ടു്.

കാൺഗ്രസ്സിനെയും, ലീഗിനെയും രഞ്ജിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ടായിരുന്നു മിഷ്യൻെറ പുറപ്പാടു്.

ഈ രണ്ടു പ്രമുഖ സംഘടനകളുടെ രഞ്ജിപ്പ്, വാസ്തവത്തിൽ ഭാരതത്തിൻെറ കൈവല്യം കൈവരുത്തുമെന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. പക്ഷേ ക്യാബിനററ മിഷ്യൻെറ പദ്ധതി, ആ സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഉപകരിച്ചില്ല.

"മേയ് 16-ാനു-ക്കും അതിന്നുശേഷവുമുണ്ടായ പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ പ്രകാരം മിഷ്യൻെറ പദ്ധതിയിലുള്ള പ്രധാനതത്വങ്ങൾ-തീർപ്പുകളുടെയും നിശ്ചയങ്ങളുടെയും—താഴെ കാണുന്നവയാണ്.

1. അഖിലേന്ത്യാ യൂണിയൻെറ രൂപീകരണം. അതിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഇൻഡ്യയും നാട്ടുരാജ്യങ്ങളും ഉൾപ്പെടും.

2. ബ്രിട്ടീഷിൻഡ്യക്ക് മൂന്നു നിലയിലുള്ള പടവ്.

(a) അഖിലേന്ത്യാ യൂണിയൻ.

(b) സംസ്ഥാനഗ്രൂപ്പുകൾ.

(c) സംസ്ഥാനങ്ങൾ.

3. സംസ്ഥാനഗ്രൂപ്പുകൾ രൂപീകരിക്കും. അവയിൽ

(a) ഹിന്ദുഭൂരിപക്ഷപ്രദേശം.

(b) വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ മുസ്ലീം ഭൂരിപക്ഷപ്രദേശം.

(c) വടക്കുകിഴക്കൻ മുസ്ലീംഭൂരിപക്ഷപ്രദേശം.

ആരംഭത്തിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള രൂപീകരണം നിർബന്ധമാണ്. എന്നാൽ ഭരണഘടന സ്ഥാപിക്കുകയും, അതിൻകീഴിൽ ആദ്യത്തെ തെരെഞ്ഞെടുപ്പ് നടക്കുകയും ചെയ്താൽ പിന്നെ ഗ്രൂപ്പുകൾ മാറണമെങ്കിൽ മാറാം; പുറത്തു പോകണമെങ്കിൽ പോകാം.

4. ജനപ്രതിനിധി സഭ. അതിൽ 389 മെമ്പർമാർ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. (തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നവർ 292; മുസ്ലിമീങ്ങൾക്കും അല്ലാത്തവർക്കും ഇത്രയിത്ര സ്ഥാനമെന്നു ജനസംഖ്യയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തിട്ടപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്.)

രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രതിനിധികൾ യൂണിയൻ ജനപ്രതിനിധി സഭ ഒന്നിച്ചു യോഗം ചേരും.

പ്രധാനസാമുദായിക കാര്യങ്ങളിൽ രണ്ടു പ്രധാന സമുദായങ്ങളുടെയും ഭൂരിപക്ഷ സമ്മതം കൂടാതെ ഒരു തീരുമാനവും ചെയ്വാൻ പാടില്ല

5. നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾ. അഖിലേന്ത്യാ യൂണിയനുമായി നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾ സഹകരിക്കുന്നതിനടിസ്ഥാനം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതു് അവരുടെ സ്വമനസ്സാലെയുള്ള കൂടിയാലോചനകൾ വഴിയ്ക്കാണ്.

അധീശാധികാരം ഇൻഡ്യക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നതോടെ ഇല്ലാതാവുന്നതാണു്.

6. ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കു സംരക്ഷണം.

7. ഇൻഡ്യാ- ബ്രിട്ടീഷ് കരാറ്

അധികാരം കൈമാറുന്നതിൽ നിന്നുളവാകുന്ന കാര്യങ്ങളെ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടു ബ്രി: ഗവണ്മെൻറുമായി ഒരു കരാറുചെയ്യാൻ ഇൻഡ്യ തയ്യാറാവുക കൂടി വേണം.

8. ഇടക്കാലഘട്ടം.

പ്രമുഖരാഷ്ട്രീയ സംഘടനകളുടെ ആനുകൂല്യത്തോടുകൂടി ഇടക്കാല ഗവണ്മെൻറു രൂപീകരിക്കുന്നതാണു്.

ഇത്രയുമാണു്, ചുരുക്കത്തിൽ കാബിനററു മിഷ്യൻെറ പ്ലാനനുസരിച്ചുള്ള ഭാവിഭരണഘടന.

ഈ പദ്ധതിയിൽ വിവരിക്കുന്നപ്ലാൻ ഇൻഡ്യക്കു പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നുണ്ടോ ? ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളത്തെ നിശ്ശേഷം നീക്കംചെയ്യുന്നുണ്ടോ ? ബ്രിട്ടീഷ് പരമാധികാരം ഇൻഡ്യൻ ജനതക്കൈപ്പററുന്നുണ്ടോ ? ഇല്ല എന്നു പറയുവാൻ മാത്രമേ നിവൃത്തിയുള്ളു. വൈസ്രായിയുടെ വീറേറാ അധികാരം നിലനില്ക്കുന്നു. അങ്ങനെ ബ്രിട്ടീഷ്കാരൻ സർവ്വാധികാരങ്ങളും ഇവിടെ പഴയതുപോലെതുടരും.

ജനങ്ങളാൽ 'ജനാധിപത്യാടിസ്ഥാന'ത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രതിനിധികളടങ്ങുന്ന പരമാധികാരമുള്ള ഒരു സഭയാണോ,ഈ പദ്ധതി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ജനപ്രതിനിധിസഭ. അല്ല, വെള്ളക്കാരൻ പുതിയരീതിയിലുള്ള ഭരണത്തിന്റെ ഒരു 'മാതൃക' വൈസ്രായിയെ പ്രസിഡന്റാക്കിയുള്ള ഒരു ഇടക്കാലഗവണ്മെൻറു രൂപീകരിക്കുവാനുള്ള പദ്ധതിയാണിതു്. ഈ ഇടക്കാല ഗവണ്മെൻറിൻെറ കാലാവധി തിട്ടപ്പെടുത്തീട്ടില്ല. ജനപ്രതിനിധിസഭയുടെ ഭരണഘടനാനിർമ്മണത്തിൽ വല്ല കുഴപ്പവും പിണഞ്ഞാൽ, മിഷ്യൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഇടക്കാലം ഒരു ദീർഘകാലത്തേക്കു നീണ്ടുനിന്നു പോകും. ജനപ്രതിനിധി സഭയുടെ പരമാധികാരത്തിനുള്ള അതിരുകളെപ്പററി നാം ചിന്തിക്കണം; അതിൻെറ കഴിവുകളെപ്പററി നോക്കണം.

വേറൊന്നു ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറയും, ജനാധിപത്യത്തിൻെറയും ബദ്ധവൈരികളായ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ നേതൃത്വത്തിലാണു് ഇടക്കാലഗവണ്മെൻറു വിളിച്ചു കൂട്ടിയിരിക്കുന്നതു എന്നുള്ളതു് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമായ ഒരു സംഗതിയത്രേ. ഇതിനെല്ലാം ഉപരിയായി,

വെള്ളക്കാരനായ വൈസ്രോയിയേയും, ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളത്തെയും, നാം സൂക്ഷിക്കണം. ഈവക സുപ്രധാനങ്ങളായ പരമാൎത്ഥങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുവേണം, മിഷ്യൻപദ്ധതിയെ സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്.

ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഇൻഡ്യൻനയം നമ്മെ പലതും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. "അവകാശങ്ങളെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുവാനും ആക്രമണങ്ങളെ ചെറുത്തുനിൽക്കാനും" അവരുടെ യുദ്ധങ്ങൾ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചു. ഭരണഘടനാനിൎമ്മാണ സമിതി വളരെ ഗൗരവമൎഹിക്കുന്ന നിരവധി കാൎയ്യങ്ങൾ ആലോചിക്കും; പല ഒത്തുതീർപ്പുകളുടെയും ഫലമായി, അവസാനത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമോ, പ്രജായത്തഭരണമോ, ദേശീയൈക്യമോ സ്ഥാപിക്കാതെ പിരിയും. അങ്ങിനെ ജനതയെ വഴിതെററിക്കുകയും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിൽ നിന്നും നമ്മെ ബഹുദൂരം പുറകോട്ടു് വലിച്ചുമാററുകയും ചെയ്യും.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മിഷ്യന്റെ പദ്ധതി വിജയിച്ചാലും, ഇല്ലെങ്കിലും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള യഥാൎത്ഥയുദ്ധം ഉണ്ടാകാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ഇൻഡ്യൻ ഭിന്നിപ്പുകളെ ചൂഷണം ചെയ്യുവാനുള്ള മിഷ്യന്റെ കുതന്ത്രങ്ങൾ കുറച്ചുകാലം ഫലിച്ചു എന്നു വരാം; പക്ഷേ, അതുകൊണ്ടുമാത്രം ഇൻഡ്യൻ കുഴപ്പങ്ങൾക്കു പരിഹാരം കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്നു സമാശ്വസിക്കുന്നതു് ബുദ്ധിശൂന്യമാണ്.

കഴിഞ്ഞ സംഭവങ്ങൾ നമ്മെ പല പാഠങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചു, രാഷ്ട്രീയമായി നമ്മെ അവ പ്രബുദ്ധരാക്കി. ബ്രിട്ടന്റെ ഈ അനാശാസ്യമായ പെരുമാററം നമ്മിൽ പല പരിവൎത്തനങ്ങളും സംജാതമാക്കി. ഇങ്ങനെ വെള്ളക്കാരന്റെ ആത്മാൎത്ഥതയെന്നു് പറയുന്ന മറയുടെ പിന്നിൽ എന്തെന്തു് അസംബന്ധങ്ങളാണ് മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നതെന്നു് ഈ വക പദ്ധതികളിൽ നിന്നു് മനസ്സിലാക്കാം.

രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തു നമ്മുടെ നില തുലോം സ്തുത്യൎഹമാണ്.

ഇൻഡ്യയിൽ നാമിന്നു പരിവൎത്തനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിലാണ് നിൽക്കുന്നതു്. എല്ലാ ജനവിഭാഗത്തിന്റെ ഇടയിലും, പാശ്ചാത്യഹസ്തങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടുകൊള്ളാനുള്ള ഭീകരമായ തൃഷ്ണ പ്രകടമായി നിഴലിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്. ഈ അതിഭീമമായ ശക്തിപ്രവാഹം, വെള്ളക്കാരന്റെ കുതന്ത്രങ്ങളെ തട്ടിനീക്കുകയും, സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്ത അടിച്ചു നിലത്തു വീഴ്ത്താമെന്നുള്ള വ്യാമോഹം അസാദ്ധ്യമാണെന്നു തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യു.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സമരം, ഈ ഭരണഘടനാപരമായ പദ്ധതി സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടു അവസാനിച്ചില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യസമരം തുടൎന്നുകൊണ്ടേ ഇരിക്കും. അനുഭവത്തിൽ നാം ഈ പദ്ധതിയെ നിഷേധി

ക്കുന്നു. മിഷ്യൻെറ പദ്ധതിയനുസരിച്ചു ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വം സ്ഥാനമൊഴിയുന്നില്ല; ഭാരതീയർക്കു പരമാധികാരം പകൎന്നുകൊടുക്കുന്നുമില്ല. ക്യാബിനററു മിഷ്യൻെറ പ്ലാൻ ഇൻഡ്യക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകാനുള്ള ഒന്നല്ല, പ്രത്യുത പഴയ ഭിന്നിപ്പു ഭരണത്തിൻെറ സുഗമമായ പ്രവൎത്തനത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും സഹായിക്കുന്നതുമായ ഒരു പദ്ധതിയാണ്.

ഗാന്ധിജി കൂടിയാലോചനകളുടെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ പറഞ്ഞതു് "താൻ മുമ്പു് വെളിച്ചം കണ്ടേടത്തു്, ഇരുട്ടാണിപ്പോൾ കാണുന്നതെ"ന്നാണ്. ജനസാമാന്യത്തിനുള്ള നൈരാശ്യമാണദ്ദേഹം പ്രകടമാക്കിയതു്.

ജയ്ഹിന്ദ്.

പ്രതീക്ഷ

BY

വെള്ളനാട്ടു ചന്ദ്രശേഖരൻ നായർ, ബി. ഏ. ജൂനിയർ.

മാരുതമണിക്കുഞ്ഞിൻ ലോലമാം വിലാസത്തിൽ,
ചാരുകുഡ്മളമൊന്നങ്ങീവിധം നിനച്ചുപോൽ:—
"നാളെയസ്സുദിനത്തിൽ പൊൻപുലരിയിൽ പ്രേമ-
വ്രീളയായ് ചമഞ്ഞൊരു കന്യകപോലാകും ഞാൻ.
തൂമണം മുറ്റമേനി മുഴവൻ പരത്തും ഞാൻ
കോമളവർണ്ണത്താലെൻ പൂമേനിപുതച്ചിടും ;
കാമ്യമാം വിഭാതത്തിൽ പൊൻപനിനീർ ചാർത്തീടും;
മാമകാംഗങ്ങൾ തോറും കോൾമയിർ പരന്നീടും
അന്നുഞാൻ ലത്തീടും തന്മധു നുകരുവാൻ
വന്നണഞ്ഞീടും മദോന്മത്തരാം മധുപന്മാർ.
പച്ചിലപ്പൂംപട്ടിനാൽ എൻമുഖം മറച്ചുകൊ-
ണ്ടച്ചെറു വിടന്മാർക്കെൻ കടക്കണ്ണെറിഞ്ഞിടും
ഘോരമീരജനിതന്നന്ത്യമായെങ്കിൽ പുലർ-
താരമൊന്നുദിച്ചെങ്കിൽ ! ലോകമൊന്നുണന്നെങ്കിൽ...!!

കലാപ്രണയി.

By

(T. J. S. GEORGE, II U. C.)

അവനെ തടയരുതേ! അവൻ എന്തും ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ. അവനെ തടയരുതേ!...............

ലോകം കരുതും അവൻ ഒരു ഭ്രാന്തനാണെന്ന്,—അവൻെറ ജീവിതം ശോകാത്മകമായിരിക്കുമെന്ന്. പക്ഷേ, അവൻെറ നിശ്ചയം സുദൃഢമാണ്. അവൻെറ മനസ്സ് അചഞ്ചലമാണ്. നിരർത്ഥകമെന്നു തോന്നുന്ന പലതും അവൻ ചെയ്യും.

അവൻെറ ജീവിതം കാററത്ത് പറക്കുന്ന പഞ്ഞിപോലെയാണ്. അവനു നടക്കണം. ലോകം ചുററണം. ആളുകളെ മനസ്സിലാക്കണം. ഒരിടത്തും ദീർഘകാലം താമസിക്കാൻ അവനിഷ്ടമില്ല. അവന് സൗന്ദര്യം കാണണം. അതു് ആസ്വദിക്കണം. ആത്മാർത്ഥതയാണ് അവനാവശ്യം. സത്യത്തെയാണ് അവൻ നേടുന്നതു്. നന്മയെയാണ് അവൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു്. ലോകത്തിൻെറ ദൂഷിച്ചവശം അവന് നിശ്ചയമില്ല. വക്രത അവൻ പരിശീലിച്ചിട്ടില്ല. അവൻെറ ജീവിതോദ്ദേശ്യം ഒന്നുമാത്രം—സൗന്ദര്യാരാധന! സുന്ദരികളെ അവന് കാണണം; അവരുടെ സൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കണം. അങ്ങനെ മദിക്കണം. പ്രകൃതി അവനെ സന്തോഷിപ്പിക്കും. മനസ്സിനു കുളിർമ്മ നല്കുന്ന പലതും പ്രകൃതിയിൽ കാണാൻ അവന് കഴിയും. അവൻെറ ഹൃദയം വികാരനിർഭരമാണ്; അവൻ നിർവ്വികാരനമാണ്. അവൻെറ മനസ്സ് ദുർബലമാണ്; വെണ്ണപോലെ മൃദുവാണ്. അതിന് സഹനശക്തി കുറയും. വിശാലമായ ഭാവനാസമുദ്രത്തിലാണ് അവൻെറ ചെറുവഞ്ചി പൊന്തിക്കിടക്കുന്നതു്. അതങ്ങനെ മറിഞ്ഞും തിരിഞ്ഞും, പൊങ്ങിയും താണും, ആടിയും കുഴഞ്ഞും, കാററിനനുകൂലമായി പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കും. യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാകുന്ന പാറകളിൽ തട്ടിയാൽ അതു തകർന്നുപോകും. അവൻെറ വിഹാരരംഗം ഈ ലോകമല്ല.

അവന് സ്വപ്നം കാണണം. ഏകനായ് ചിന്തിക്കണം. സ്വച്ഛന്ദമായ് വിഹരിക്കണം. അങ്ങനെ ജീവിതം ആനന്ദമയമായി കഴിക്കണം. അവനു സ്നേഹിക്കണം. അവൻ സ്നേഹിക്കപ്പെടണം. അങ്ങനെ ജീവിതം സംഭവബഹുലമാക്കണം. കലാസ്വാദകരെ അവന് ആവശ്യ

മുണ്ടു്. അവൻെറ ജീവിതം അവൻെറ കലയാണു്. അതാണു് അവൻെറ സർവ്വസ്വവും. എന്നാൽ മററുള്ളവർ അതിൻെറ സൗന്ദര്യം മനസ്സിലാക്കണം. അതിൻെറ ആകർഷകത്വം കണ്ടറിയണം......അതു് ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയാത്തവരെ അവൻ വെറുക്കും. അവർ കരുതും അവൻ ഒരു മഠയനാണെന്നു്. അവൻെറ ജീവിതം ഒരു വലിയ പരാജയമായിരിക്കുമെന്നു്. ഒരു പക്ഷേ അതു ശരിയായിരിക്കാം............

അവൻ ഒരു ശിശു. ആത്മാർത്ഥതയുടെ ലോകത്തിൽ ആനന്ദത്തിൻെറ ചിറകുകൾ വിരിച്ചു് അവൻ പറന്നു നടക്കും. നിഷ്കളങ്കതയുടെ രാജ്യത്തിൽ സ്നേഹം കൊണ്ടുള്ള സൗധം അവൻ കെട്ടിപ്പടുക്കും. സാഹോദര്യത്തിൻെറ നഭസ്സിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ അവൻ ദർശിക്കും. താഴ്മയുടെ പടിക്കെട്ടിൽ കൂടി നിത്യതയിലേക്കു് അവൻ പ്രവേശിക്കും. അവൻ ഒരു ശിശു. ഭാവനാലോകത്തിൽ, എവിടേയ്ക്കെന്നില്ലാതെ, പറന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ശുകം. അവൻ ലോകം കണ്ടിട്ടില്ല; അഥവാ, അതിൻെറ ഒരു വശം മാത്രമേ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. ലോകരുടെ മുമ്പിൽ അവൻ തെററുകാരനാണു്. അവർ അവനെ അപലപിക്കും. അവനെ സമുദായം ഭ്രഷ്ടനാക്കും—അപ്പോഴും അവൻ കലയെ മുറുകെപ്പിടിക്കും—അവൻെറ സ്വന്തം കലയെ.

ഏതോ അജ്ഞാതസ്ഥലത്തു നിന്നാണു് അവൻ വന്നതു്. ഏകാന്തതയിൽ നിന്നു്—നിസ്സഹായതയിൽ നിന്നു്—മൂകതയിൽ നിന്നു്. അവൻ പ്രകൃതിയുടെ സന്താനമാണു്; സൗന്ദര്യത്തിൻെറ കാമുകനാണു്; ആത്മാർത്ഥതയുടെ ആസ്ഥാനമാണു്. അവൻെറ നാടു് ലോകമാണു്. അവൻെറ ചുററിനുമുള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രം അവൻ തൃപ്തിയടയുകയില്ല. അവൻ വെളിയിലിറങ്ങി നടക്കും. അവനു ഭയമില്ല. അവൻെറ കലയെ, അവൻെറ ജീവിതസർവ്വസ്വമായ കലയെ, പരിപോഷിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ അവനു് ലോകം കാണണം; മനുഷ്യനെ മനസ്സിലാക്കണം; ചുററുപാടുകൾ ഗ്രഹിക്കണം. ചിന്തയോടും കരുതലോടും അവൻ മുന്നോട്ടു പോകും. അതാണു് അവൻെറ ജീവിതം. അവനു് സൌന്ദര്യം കണ്ടാൽ മാത്രം മതിയാവുകയില്ല. അതു് ലോകത്തിനു് കാട്ടിക്കൊടുക്കണം. അതാണു് അവൻ ചെയ്യുന്ന സമുദായസേവനം. ആദർശങ്ങൾ അവൻ മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയില്ല. അതു മററുള്ളവരെ അറിയിയ്ക്കാൻ അവൻ ബദ്ധപ്പെടും. അവൻ ചിന്തകനാണു്; ചിത്രകാരനാണു്; കവിയാണു്; ആദർശവാദിയാണു്.

അവനും വേണം കീർത്തി. പേരും പെരുമയും അവന് ആവശ്യമുണ്ട്. ഇടുങ്ങിയ ജീവിതം അവന് ഇഷ്ടമില്ല. വെളിച്ചം മാത്രമല്ല അവൻ ആസ്വദിക്കുന്നതു — ഇരുട്ടിൻെറ ഭയങ്കരതയും അവൻ വർണ്ണിക്കും. ആത്മാർത്ഥത മാത്രമല്ല അവൻെറ ചിന്താവിഷയം—ചതിവിൻെറ മൂർച്ചയും അവൻെറ ഹൃദയത്തിൽ വികാരങ്ങളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കും. ശുദ്ധത മാത്രമല്ല അവൻെറ ആരാധ്യവസ്തു—വഞ്ചനയുടെ കരാളഹസ്തങ്ങളും അവൻെറ ഹൃദയത്തെ ഗ്രസിക്കും. ദുഃഖവും, സന്തോഷവും; സ്വാതന്ത്ര്യവും, പരാധീനതയും; സൗന്ദര്യവും, വൈരൂപ്യവും; ദസ്സഹവും, വെറുപ്പും; എല്ലാം അവൻെറ മനസ്സിനെ ഇളക്കിവിടുവാൻ പര്യാപ്തമാണ്. പൂനിലാവു് നിറഞ്ഞ രാത്രിയും, ക്രൂരിരുട്ടിലെ പേമാരിയും അവനെ ആകർഷിക്കും. കുബേരൻെറ മണിമഞ്ചവും, ദരിദ്രൻെറ ചെററക്കുടിലും അവനെ വികാരനിർഭരനാക്കും. ഇരക്കുന്ന യാചികയും, മരിക്കുന്ന വൃദ്ധനും അവൻെറ മനസ്സിനെ മരവിപ്പിക്കും. കരയുന്ന കുട്ടിയും, ചിരിക്കുന്ന വേശ്യയും അവനെ ചിന്താവശഗനാക്കും. വിണ്ണിൽ വിളങ്ങുന്ന താരങ്ങളും മണ്ണിൽ ജനിക്കുന്ന പുഷ്പങ്ങളും അവന് ഒന്നുപോലെ ആസ്വാദ്യമാണ്. അവയെല്ലാം അവൻെറ കലയെ—അവൻെറ ജീവിതസഖിയെ—പ്രീണിപ്പിക്കാനുള്ള ഓരോ പ്രചോദനമാണ്.

……………………അങ്ങനെ കുതിച്ചു പായുന്ന ഈ നിരുപദ്രവജീവി. അരനിമിഷം തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ അവൻ മുമ്പോട്ടു പോകയാണ്. ദൂരെ ചക്രവാളത്തിൽ ഒരു വെള്ളിനക്ഷത്രം അവൻ കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഭാവനയിൽ. അതിനെ പിടിക്കുവാൻ വേണ്ടി അവൻ ഓടും. എത്ര ദൂരം വേണമെങ്കിലും ഓടും.……പക്ഷേ ദുർബലഹൃദയനാണ് അവൻ യാത്രാമദ്ധ്യേ പട്ടിണിയുടെ ഒരു നെടുവീർപ്പു കേട്ടാൽ അവൻ നില്ക്കും; വീണ്ടും ഓടും. ദാരിദ്ര്യത്തിൻെറ ഒരു ഇഴഞ്ഞ ദീർഘനിശ്വാസം കേട്ടാൽ അവൻ യാത്ര നിർത്തും; വീണ്ടും തുടരും. മർദ്ദിതനായി മരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ കണ്ണിൽ പെട്ടാൽ അവൻ നിർന്നിമേഷനായി നില്ക്കും; പിന്നെയും പോകും. മുൻപോട്ട്…മനംമയക്കുന്ന ആ ഗാനാലാപം അവൻആസ്വദിക്കും. സുസ്മേരവദനയായ ആ കോമളാംഗിയെ അവൻ നോക്കും. സുഗന്ധവാഹിയായ മന്ദമാരുതൻ അവനെ ആനന്ദിപ്പിക്കും. വിശാലങ്ങളായ വയലുകൾ കണ്ടാൽ അവന് ദേഹമാസകലം കോരിത്തരിക്കും. പാടുന്ന കുയിലും ആടുന്ന മയിലും അവൻെറ ഹൃദയം കവരും. മേഘക്കൂട്ടങ്ങൾക്കിടയിൽ കൂടി നവോഢ കണക്കെ ഒളിഞ്ഞു നോക്കുന്ന അമ്പിളിയെ കാണുമ്പോൾ

അവൻ രോമാഞ്ചം കൊള്ളും. എല്ലാം അവൻ ആസ്വദിച്ചാനന്ദിക്കും, വീണ്ടും അവൻ മുൻപോട്ടേയ്ക്കോടും. എന്തിനോ? എവിടേയ്ക്കോ?

അവനെ തടയരുതേ! നിങ്ങൾക്ക് നല്കുവാനല്ല ഏതോ ഒരു ദിവ്യസന്ദേശം അവൻെറ പക്കൽ ഉണ്ട്. അവനെ തടയരുതേ..........

ഓണം കഴിഞ്ഞുപോയി

കെ. രസരി.

ഓണംകഴിഞ്ഞുപോയ് മാവേലി, നാടിനെ
കാണുവാൻവന്നിട്ട യാത്രയായി
സംതൃപ്തിയല്പവും തൻമുഖാബ്ജത്തലി-
ല്ലെന്തോവിഷാദം കലൻ്നുകാണ്മു.
എങ്ങുമില്ലാശിച്ച കാഴ്ചകളെങ്ങനെ
മങ്ങാതിരിക്കുമാ മോഹനാസ്യം.

കാലത്തിലാണ്ട കനകദിനങ്ങൾ തൻ
ലോലസ്മരണാപരമ്പരകൾ
ഓരോന്നുമോളങ്ങളുണ്ടാക്കിമന്ദമ-
ക്കാരുണ്യരാശിതൻ ഹൃത്തടത്തിൽ.
അന്നത്തെനാളുകളാനന്ദമൂറുന്ന
പൊന്നിൻ കിനാവുകളായിരുന്നു.

മഞ്ഞണിഞ്ഞുള്ള പുലരിയുമന്തിയും-
മഞ്ജിമയിൽ മുങ്ങിനിന്നിടുമ്പോൾ,
കോൾമയിർ കോരിത്തരിക്കും വസന്തവും
ഹേമന്തവും പുഞ്ചിരിച്ചിടുമ്പോൾ,
പീലിവിടർത്തി മയിലുകളാടുന്ന
ചേലെഴുംമാസങ്ങളെത്തിടുമ്പോൾ.

ആനന്ദദീപ്തിയിൽ പാരിടമൊക്കെയും
വാനവലോകമായ് മാറിപ്പോകും.
എങ്ങുംപുളകവും തൂമന്ദഹാസവു-
മെങ്ങും സസന്തോഷഗീതകവും.

ഇന്നിതാ ലോകം കൊടുംയാതനാരക്ഷ-
സ്സിന്നൊരു നർത്തന ശാലയായി.

എങ്ങും വിശപ്പിലെരിയും ജനത്തിൻെറ
വിങ്ങിക്കരച്ചിലും വീർപ്പുമട്ടും,
എങ്ങും സമരാങ്കണത്തിൽ നിന്നംബരേ
പൊങ്ങും ദയനീയ ക്രന്ദനങ്ങൾ,
എങ്ങുമതൃപ്തിയും നൈരാശ്യവും;...ദുഃഖ-
രംഗമീലോകം ദുരന്തദൃഷ്ടം.

കണ്ണീരൊലിക്കുന്ന കഷ്ടതയേറുന്ന
പുണ്ണരിച്ചീടുന്ന യാചകരെ,
കത്തിയെരിയും വയറുമായ് ദാരിദ്ര്യ-
വിത്തുവിതയ്ക്കും കൃഷീവലരെ,
പട്ടിണിയിൽക്കൂടി സ്വർഗ്ഗം യജമാനു
കെട്ടിപ്പടുക്കും തൊഴിലുകാരെ,
പാരതന്ത്ര്യത്തിൻെറ ക്രൂർമ്മുള്ളു മാറവുവാൻ
പാരം പണിപ്പെടും സോദരരെ,
കാണവേ കണ്ണുനിറഞ്ഞുപോയ്, മാവേലി
ക്ഷീണഹൃദയനായ് നിന്നുപോയി.

ചക്കിനു വച്ചതു് കൊക്കിനു്

Mathew Kodoor, Class IV.

അന്നത്തെ സായാഹ്നം അത്യന്തം രമണീയമായിരുന്നു. പക്ഷികളുടെ മാധുര്യഗാനങ്ങളാൽ വിഹായസ്സ് ഗീതതരംഗിതമായിച്ചമഞ്ഞിരുന്നു. മന്ദമാരുതൻ വൃക്ഷലതാദികളിൽ തട്ടി യഥേഷ്ടം പ്രവഹിച്ചു. ബാലികാ ബാലന്മാർ ഓരോ വിനോദങ്ങളിലേർപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു.

ഈ സമയം ഞാൻ, വരാന്തയിൽ ഒരു കസാലയിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. സാധാരണ ആയിടയ്ക്കു പതിവുണ്ടായിരുന്ന ദിനാന്ത സഞ്ചാരം ചില പ്രത്യേക കാരണങ്ങളാൽ അന്നു വേണ്ടെന്നു വച്ചതിനാലാണു് ആ

അവസരത്തിൽ ഞാൻ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നതു്. തലേദിവസത്തെ 'നഗരനായാട്ടു്', അയൽ വീട്ടിലെ തോമ്മാച്ചൻെറ കല്യാണക്കാര്യം, പുതിയ ഉദ്യോഗത്തിൻെറ ആകർഷകത, സ്നേഹിതൻ ഇട്ടൂപ്പിൻെറ പൊടിചികിത്സകൾ, ചർച്ചിലിൻെറ പരാജയം, ആററം ശക്തിയുടെ സാദ്ധ്യതകൾ, ക്രിസ്മസ്കാർഡ് അയക്കേണ്ടതിൻെറ ആവശ്യം; എന്നിങ്ങനെ വിവിധങ്ങളായ ചിന്താശകലങ്ങൾ പല ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ എൻെറ ഹൃദയത്തിൽകൂടി അപ്പോൾ പാഞ്ഞുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"ഇതാ ഒരു സാറ് പടിക്കൽവന്നു നില്ക്കുന്നു." എന്നു് വേലക്കാരൻകൊച്ചൻ അപ്പോൾ എന്നെ അറിയിക്കുകയാൽ ദിവാസ്വപ്നങ്ങളിൽനിന്നും ഞാൻ ഉണന്നു അവൻെറ 'സാറിനെ' കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരുവാൻ അവനു് അനുമതി നല്കി. അദ്ദേഹം എൻെറ മുമ്പിലേക്ക് ആനീതനായി. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കസാലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ ഉപവിഷ്ടനാക്കി.

ആഗതനും ഞാനും കേവലം അപരിചിതരല്ലായിരുന്നു. അയൽ വീട്ടിലെ തോമ്മാച്ചൻെറ കല്യാണക്കാര്യം സംബന്ധിച്ചാണു് അദ്ദേഹവും ഞാനും ആദ്യമായി കണ്ടുമുട്ടിയതു്. പലപ്പോഴും അദ്ദേഹം പത്രങ്ങളിൽ 'Matrimonial Burean എന്ന തലക്കെട്ടിൽ പരസ്യങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ അവിവാഹിതനായ എനിക്കു് വല്ല വിവാഹാലോചനയുമായിട്ടായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തിൻെറ അപ്പോഴത്തെ വരവെന്നു് ഞാൻ അഭ്യൂഹിച്ചു. വേണ്ട ഒഴിവുകഴിവുകൾ ആലോചിച്ചു തുടങ്ങി.

"അല്ല, ചാക്കോച്ചൻ പിന്നെന്താണു് ഇങ്ങോട്ടൊക്കെ കടന്നതു്"" ഞാൻ അങ്ങു ചോദിച്ചു.

"ഓ! വിശേഷമൊന്നുമില്ല. എന്താണു് ഇന്നു് ഇവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നുകളഞ്ഞതു്. "Evening walk" നു് company ഒന്നും കിട്ടിയില്ലായിരിക്കും. ഇതാണു് ഞാൻ പറയുന്നതു് ഉദ്യോഗം കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും കല്യാണം കഴിക്കണമെന്നു്. പിന്നെ നടക്കാൻ പോയില്ലെങ്കിലും ഇവിടെ ഇങ്ങനെ ഏകാന്തതയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടണമോ.?"

"ശരിയാണു്. വിവാഹം കഴിക്കണമെന്നാണു് എൻെറയും ആഗ്രഹം. പക്ഷെ ഞാനെന്തു ചെയ്യാനാണു്. നിങ്ങളോടു കാര്യം അങ്ങു തുറന്നു പറയാമല്ലോ! ജ്യേഷ്ഠന്മാർ രണ്ടുപേർ നില്ക്കുന്നു. അവൻ 'side' തരുന്ന ലക്ഷണമൊന്നുമില്ല പിന്നെ നാലഞ്ചു കൊല്ലം കൊണ്ടു് സംഗതികൾ ശരിപ്പെട്ടു വരുമെന്നാണു് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു്. എന്താ? അതുപോരായോ?"

"നല്ല ചോദ്യം ! മനുഷ്യർ ഇങ്ങനെ ശുദ്ധഗതിക്കാരാകുമോ? വിവാഹം എന്നു പറയുന്നതു് സൗകര്യം നോക്കി നടത്തേണ്ടതാണു്. ഇക്കാലത്തു് വല്ലവരും ജ്യേഷ്ഠൻ കല്യാണം കഴിച്ചോ ഇല്ലയോ എന്നു് ആലോചിക്കാറുണ്ടോ ? ഉദ്യോഗം ഒക്കെ കിട്ടിയ മുറയല്ലേ ! ഇതാ ഞാൻ ഒരു കാര്യം പറയാം. അതിനാണു് ഇപ്പോൾ ഇങ്ങോട്ടു കയറിയതു്. നല്ലോരു chanee വന്നിരിക്കയാണു്. നമ്മുടെ M. L. A. മാമ്മച്ചൂന്റെ മകൾ തങ്കമ്മക്കു് ഇന്നലെ ചില കല്യാണക്കാർ വന്നിരുന്നു. വിവരം അറിഞ്ഞു് ഞാൻ അവിടെ എത്തി. മാമ്മച്ചനെ കണ്ടു് ഞാൻ ഇക്കാര്യമൊക്കെ തുറന്നങ്ങു പറഞ്ഞു. M. L. A. ക്കു് നന്നാ ബോധിച്ചു. പിന്നെ വന്ന കല്യാണക്കാരെ സൂത്രത്തിലൊക്കെ വിരട്ടിവിട്ടു. ഇനി നിങ്ങൾ ഒരു വാക്കു തന്നാൽ മതി. ബാക്കി കാര്യം ഞാൻ ഏററു. സ്ത്രീധനം ഒക്കെ നാം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. തങ്കമ്മയാണെങ്കിൽ, ശീലവും നന്നു്, കോലവും നന്നു്, ഇൻററർമിഡിയററു പരീക്ഷ പാസ്സായിട്ടുണ്ടു്. കണക്കിനോ മറേറാ Distinction' ഉണ്ടു്. പിന്നെ M. L A. ശ്രമിച്ചാൽ മുറയ്ക്കു പ്രമോഷ്യൻ വാങ്ങിത്തരുന്നതിനും വലിയ പ്രയാസമില്ല. എല്ലാംകൊണ്ടും ഈ ബന്ധം തരക്കേടില്ല. ഇതൊക്കെ ഞാൻ പറയാതെ തന്നെ അറിയാമല്ലോ."

"ഇതിലധികവും അറിയാം. തങ്കമ്മ 'koshy' ആണെന്നു് ഈയിടെ ആരോ പറഞ്ഞ വിവരവും ഞാൻ അറിഞ്ഞു. അതൊക്കെപ്പോകട്ടു്. എന്റെ സ്ഥിതിയൊക്കെ നേരത്തേ തന്നെ ഞാൻ പറഞ്ഞല്ലോ. വിവാഹമൊക്കെ നാലുകൊല്ലത്തേക്കു 'csotpone' ചെയ്തിരിക്കയാണു്. ശല്യം ഒന്നും ഉടനടി കഴികയില്ല. വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നതൊക്കെ കൊണ്ടു പഠിച്ചു ഉദ്യോഗത്തിൽ ഈയിടെ പ്രവേശിച്ചതല്ലേയുള്ളു. കയ്യിൽ കുറെ പണം ഒക്കെ ആകട്ടു്."

"കൊള്ളാം ! നിങ്ങൾ ആൾ തരക്കേടില്ല ! നാലു കൊല്ലം പോലും. അപ്പോഴേക്കും തങ്കമ്മയുടെ കല്യാണവും കഴിഞ്ഞു് കുറഞ്ഞതു് നാലുകുട്ടികളും സമയവും കാലവും ആരെയും കാത്തിരിക്കുകയില്ല പിന്നെ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ. ഉടനെ മറുപടി പറയണമെന്നില്ല. ആലോചിച്ചു പറഞ്ഞാലും മതി."

"ആലോചിക്കാൻ ഇനിയും ഒന്നുമില്ല. പെണ്ണിന്റെയും ബസ്സിന്റെയും പുറകേ അത്ര ദൂരം ഓടരുതെന്നാണു് എന്റെ പ്രമാണം. ഒന്നുപോയാൽ മറെറാന്നു്."

* * * * *

ചാക്കോച്ചന്റെ മുഖത്തു് നിരാശയുടെ ഒരു നേരിയ ഛായ പ്രതിഫലിച്ചു കാണായി. ദൃഷ്ടികളെ നാലുപാടും അലസമായി അദ്ദേഹം പായിച്ചു തുടങ്ങി. ചുവരിൽ തൂക്കിയിരുന്നതിൽ ഒരു ചിത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. അതു പരമാർത്ഥമാണെന്നു ഉടനടി എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായി. അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നു് എഴുന്നേററു ചെന്നു് ആ ചിത്രം കയ്യിലെടുത്തു.

'ഇതാരുടെ ചിത്രമാണു്' അയാൾ സകൌതുകം ചോദിച്ചു. "അതെന്റെ സഹോദരിയുടെ ചിത്രമാണു്. ഇപ്പോൾ ഇവിടെയില്ല. ബാംഗ്ലൂരിൽ 'oncle' ന്റെ വീട്ടിൽ പോയിരിക്കയാണു്" എന്നു ഞാൻ പ്രതിവചിച്ചു.

അദ്ദേഹം ആ പടത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു്, "എന്തൊരു പ്രസന്നത, മുഖകാന്തി വേണ്ടതുപോലെയുണ്ടു്, പെൺകുട്ടികളായാൽ ഇങ്ങനെ വേണം........." എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരണത്തിനിട്ടു് രണ്ടെണ്ണം കൊടുക്കണമെന്നങ്ങു തോന്നിപ്പോയി. പിന്നെ ആ മര്യാദയെ പരിഗണിച്ചു് അക്രമരാഹിത്യം അവലംബിക്കേണ്ടി വന്നു.

"Sister ന്റെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ" ചിത്രത്തിൽ നിന്നും കണ്ണെടുക്കാതെ വീണ്ടും ഒരു ചോദ്യം. എനിക്കു വല്ലാത്ത ദേഷ്യം തോന്നി. എന്നാൽ മറുപടി പറയുന്നതിനു മുമ്പിൽ അയാൾ ഒരു ഫോട്ടോ എടുത്തു എന്റെ നേരെ നീട്ടി. ഞാൻ അതിൽ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അതൊരു യുവാവിന്റെ ചിത്രമായിരുന്നു.

"പുള്ളിയെ അറിയുമോ? കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം ബി. എൽ. പരീക്ഷ പാസ്സായതാണു്. കോശി എന്നാണു പേരു്. എന്താ പിടിച്ചോ" അയാൾ തുടർന്നു.

"എന്നെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം cister എന്തു പറയുമോ?" ഞാൻ മറുപടി നല്കി.

"എന്നാൽ Sister ഉടനെ വരാൻ ഒരു കമ്പിഅയക്കണം; ചിലവിനു് ഇതാ 50 രൂപാകൂടി ഇരിക്കട്ടെ. ഞാനിതാ ഇപ്പോൾ ഇറങ്ങുന്നു. പിന്നീടു ഒന്നും സംസാരിക്കാതെ അദ്ദേഹം അവിടെനിന്നും പോയി.

ചാക്കോച്ചനെ ഇളിഭ്യനാക്കാൻ ഇതുതന്നെ തരം എന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. എന്തെന്നാൽ Sister-നു് അപ്പോൾ 46 വയസ്സ് കഴിഞ്ഞി

രുന്നു. 25 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് എടുപ്പിച്ച ഫോട്ടോയാണു് ചാക്കോച്ചൻ കണ്ടെത്തിപ്പോയതു്. ചിരി അടക്കിക്കൊണ്ടു് ഞാൻ തപാലാഫീസിലേക്കു പോയി.

'Sister ഉടൻതന്നെ തിരിച്ചു വരണമെന്നു്' കമ്പിയടിച്ചു. 'നാലാംദിവസം വരുന്നതാണു്' എന്നു മറുപടിയും ലഭിച്ചു. വിവരം ഞാൻ ചാക്കോച്ചനെ അറിയിച്ചു. അന്നു സ്റ്റേഷ്യനിൽ വന്നേക്കാമെന്നു് അയാൾ ഏല്ക്കുകയും ചെയ്തു.

അന്നേക്കു നാലാംദിവസം രാവിലെ ഞാൻ തീവണ്ടി സ്റ്റേഷ്യനിലെത്തി. 'ചെമ്പു തെളിയുമ്പോൾ ചാക്കോച്ചൻ എന്തുചെയ്യും!' ഞാൻ ചതിച്ചു. ആ മുഹൂർത്തത്തിൽ ചാക്കോച്ചനും അവിടെ ഹാജരായി. എന്താ വണ്ടിവരാൻ താമസമുണ്ടോ അയാൾ ചോദിച്ചു.

*   *   *   *

അധികം നേരം ഞങ്ങൾക്കു കാത്തു നില്ക്കേണ്ടിവന്നില്ല. കൃത്യം 9 മണിക്കു് തീവണ്ടി ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വന്നു നിന്നു. Sister അതിൽനിന്നും ഇറങ്ങി അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നോക്കിത്തുടങ്ങി. എന്നെക്കാണുകയാൽ ഉടൻതന്നെ അടുത്തെത്തി.

"എന്താണു സംഗതി. ഇത്ര പെട്ടെന്നു വരാൻ കമ്പിയടിച്ചതെന്തിനാണു്" ഒരു അമ്പരപ്പോടുകൂടി Sister ചോദിച്ചു.

"കുറച്ചു ദിവസമായില്ലേ പോയിട്ടു്. പറയത്തക്ക വിശേഷം ഒന്നുമില്ല." ഞാൻപറഞ്ഞു

അപ്പോൾ ചാക്കോച്ചന്റെ മുഖം കാണേണ്ടതായിരുന്നു. നേരിട്ട പ്രമാദം അയാൾ ഗ്രഹിച്ചു. എങ്കിലും ഇതൊന്നും അദ്ദേഹം കൂട്ടാക്കുന്നില്ല എന്നു് എനിക്കു തോന്നി.

"എന്നാൽ നമുക്കു് കോശിയുടെ വസതിയിലേക്കു പോകരുതോ?" ഹാസ്യരസത്തിൽ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"വേണ്ടാ. അദ്ദേഹം ഞാൻ വന്ന കാറിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു നമുക്കു് അങ്ങോട്ടു പോകാം" ഒരു നേരിയ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ നടന്നു് സ്റ്റേഷ്യനു വെളിയിലിറങ്ങി. കാറിനു സമീപത്തേക്കു ഞങ്ങൾ നടന്നു. ഒന്നും മനസ്സിലാകാതെ Sister ഞങ്ങളെ അനുഗമിച്ചു. പെട്ടെന്നു് ഞങ്ങൾ കാറിനെ സമീപിച്ചു. ഞാൻ അതിൽ സൂക്ഷി

ച്ചു നോക്കി. ഹാ! ഞാൻ അവിടെ ആരെയാണു് കണ്ടതു്! എൻെറ കണ്ണുകൾ എന്നെ വഞ്ചിക്കുന്നു എന്നു് എനിക്കു തോന്നി. അറുപതിൽ പരം വയസ്സ് പ്രായം വരുന്ന ഒരു കിഴവൻ അതിലങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി.

'എന്താ സ്യാലൻ തരക്കേടില്ലേ?' പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് ചാക്കോച്ചൻ ചോദിച്ചു. എൻെറ മുഖം വാടിപ്പോയി. വിവരം എല്ലാം ചാക്കോച്ചൻ അവരെ അങ്ങു ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. അവരും വല്ലാതെ ചിരിച്ചുപോയി. ഏതായാലും വിവാഹം ഉടനെതന്നെ നടത്തണമെന്നു് അവർ അങ്ങു തീരുമാനിക്കയും ചെയ്തു.

"സംഗതി ഇങ്ങനെ വരുമെന്നു് ചാക്കോച്ചൻ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കി" ഒരു കൃത്രിമ ചിരിയോടുകൂടി ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുവരെ ഞാനീവിവരം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അന്നു ഞാൻ കാണിച്ച ഫോട്ടൊ ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ മകൻേറതായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാര്യ മരിച്ചിട്ടു് ഇപ്പോൾ ഏഴെട്ടു കൊല്ലമായി. എവിടെയെങ്കിലും ഒരു വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു് എന്നോടു കുറച്ചുനാളായി പറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ മകൻെറ ഭാവി വധുവിക്കൊണാൻ ഇറങ്ങി പുറപ്പെട്ടതാണ്. അപ്പോഴാണു് മകൻെറ കല്യാണക്കാര്യം ഇങ്ങനെ വന്നു കലാശിച്ചതു്. അതിനെന്താ? 'ചക്കിനു വച്ചതു് കൊക്കിനു്' അല്ലാതെന്തു?്"

*   *   *   *   *

ഇപ്പോൾ ഞാനും ചാക്കോച്ചനും വലിയ ആത്മാർത്ഥതയിലാണു്. പലരും കല്യാണം ആലോചിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ചിലരെക്കാണുമ്പോൾ എന്നോടും അദ്ദേഹം Recommend (ശുപാർശ) ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. M. L. A. മാമ്മച്ചൻെറ മകൾ തങ്കമ്മയെ വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടില്ല. അവൾ കുതിരവണ്ടിയിൽ കോളജിൽ പോകുന്നതും മിക്കപ്പോഴും കാണുന്നുണ്ടു്. പുതിയ ഒരു വാച്ചു് കെട്ടിയതിൽപിന്നെ കൈ വെളിയിലേക്കു ഇട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും കാണുന്നുണ്ടു്. ഉം! നാലുകൊല്ലംകൂടി കഴിയട്ടെ!

പ്രതിഫലം.

സി. പി. രാമകൃഷ്ണപിള്ള.

മഴചൊരിഞ്ഞു, പുഴ കവിഞ്ഞു കുളിരിളകും കാലം
കിടുകിടുത്തു ചെളിയിൽ നിന്നു പണിയെടുത്തു ഞങ്ങൾ
ഇരുളിനുള്ളിലൊതുങ്ങി ലോകമുറങ്ങിടുന്നനേരം
ഇരുളുവെളിവറിഞ്ഞിടാതെ പണിയെടുത്തു ഞങ്ങൾ.
തമ്പുരാനും പ്രിയതമയുമരമനയിൽ സൗഖ്യം
തടവി നിദ്രാലോലുപരായ് വാണിരുന്നനേരം
പുൽക്കുടിലിലേകനായി "ച്ചാത്തനെ" വെടിഞ്ഞും
ഒത്തുപോയി രണ്ടുഃപരും പണിയെടുത്തു ഞങ്ങൾ.
അലസതയിൽ ധനികലോകമമന്നിരുന്നനേരം,
കനൽചൊരിഞ്ഞു ദിവസകരനുയന്നു നിന്നനേരം,
അമൃതവഷ്സമമതേററു പണിയെടുത്തു ഞങ്ങൾ
തമ്പ്രാനന്നു വേണ്ടപ്പെട്ടോരായിരുന്നു ഞങ്ങൾ !

*   *   *   *   *   *

ഹരിതകാന്തിയണിഞ്ഞു നെല്ലിൻ കതിരു ചൂടീ പാടം
കിളികൾ വന്നു നെന്മണികൾ കൊത്തിടാതിരിക്കാൻ,
കാലികളാ വിളവുകേറി തിന്നിടാതിരിക്കാൻ,
പകലിരവു ഭേദമററു കാത്തിരുന്നു ഞങ്ങൾ
ചെറുമരെല്ലാം തമ്പുരാനു വേണ്ടവരാണെന്നും !

*   *   *   *   *   *

കനകകാന്തിയണിഞ്ഞു നെല്ലിൻ കതിരുകൾ വിളഞ്ഞു.
യൗവ്വനത്തിൻ ഭാരമാന്നു മാറിടമൊതുക്കി
തരളരായിത്തലകുനിച്ച യുവതിവൃന്ദംപോലെ
കരളിനൊരു പുളകമാലയരുളി നെല്ലിൻക്കൂട്ടം.
ചെറുമരത്തു കൊയ്തെടുക്കാനരിവാളന്തിയെത്തി
അന്നതുമെതിച്ചെടുക്കാൻ രാവിലെത്തി ഞങ്ങൾ
തമ്പ്രാനന്നും വേണ്ടപ്പെട്ടോരായിരുന്നു ഞങ്ങൾ !

*   *   *   *   *

നാടടക്കം പനിപിടിച്ചു, ഞാനുമതിൽപ്പെട്ടു
പണിയെടുത്താലൊരുതരത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടാം, പക്ഷെ

പണിതില്ലെങ്കിൽ പട്ടിണിയാണെന്നറിഞ്ഞു ഞങ്ങൾ
ഇതുവരെയും തമ്പുരാൻെറ പണിയാളരാം ഞങ്ങൾ
ഒരു നേരത്തെ "ക്കരിക്കാടിക്കാ"യ് പലതരമിരന്നു
കരുണയ്ക്കായിക്കമ്പിൾകാട്ടി നിന്നിരന്നു ഞങ്ങൾ;
കഠിനതരകദനമൊഴന്ന കരൾനിറയെക്കിട്ടി
എരിഞ്ഞു കത്തും വിശപ്പടക്കാനൊരു വകയുമില്ലാ-
തുരുകി ഞങ്ങൾ നീറിടുന്നതാരുമില്ല കാണ്മാൻ !
തമ്പ്രാനിന്നു ഞങ്ങളൊരു ഭാരമായിത്തീൻ !

* * * * *

പതിവായ് വേലക്കിറങ്ങി ഞങ്ങൾ നിന്നിരുന്നകാലം,
ഇരവു പകലോത്തിടാതെ പണിയെടുത്തകാലം
തമ്പ്രാനന്നു വേണ്ടപ്പെട്ടോരായിരുന്നു ഞങ്ങൾ !
പണിയെടുക്കാനരുതാതായി, പട്ടിണിയുമായി;
ചാറെടുത്ത പിശിടുപോലെ ത്യക്തരായി ഞങ്ങൾ
തമ്പ്രാനിന്നു വേണ്ടാത്തോരായ്-തീൻപോയി ഞങ്ങൾ !

* * * * * *

ദൈവമില്ലേ, കാലഗതി ചഞ്ചലവുമല്ലേ !
ഇന്നുകാണുന്നീനിലകളൊന്നു മാറുകില്ലേ !

"വന്ദേമാതരം."

പി. വേലപ്പൻനായർ, മഞ്ഞാട്.

മേനോൻെറ മനം നോവിക്കത്തക്ക ഒരു വാത്തയായിരുന്നു അതു്. ഭരണക്രൂടത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വം ബഹുമാനിക്കുന്ന ഒരാളാണു് താൻ. തന്റെ മകൻ ചില "ആഭാസ"ന്മാരുടെ ക്രൂടെ നടന്നു് ജേ വിളിച്ചും, ക്ലാസ്സിൽ കയറാതേയും കാലം കഴിക്കുക. പ്രിൻസിപ്പാൾ അതേപ്പററി തനിക്കു നേരിട്ടെഴുതുക. അഭിമാനിയായ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനു് ഇതിൽപരം അപമാനം വരാനുണ്ടോ ?

"രവീ ഇവിടെ വരൂ." മേനോൻ ഗൗരവസ്വരത്തിൽ ആജ്ഞാപിച്ചു. മുഷിഞ്ഞ ഖദർ ജൂബ്ബായും ധരിച്ചു് അതുപോലെ മുഷിഞ്ഞ

ഒരു മുണ്ടുമുടുത്തു് സുമുഖനായ ഒരു യുവാവു് മുറിയുടെ മൂലയ്ക്കു തലയും താഴ്ത്തി നിലയായി.

"രവീ നീ ഇന്നലെ കാളേജിൽ പോയോ."

"ഇല്ല."

"എന്തുകൊണ്ടു പോയില്ല? ജേ വിളിച്ചു നടന്നു. ജേ വിളിച്ചു്, വലിയ കൊലക്കൊമ്പന്മാരൊക്കെ വിളിച്ചിട്ടു് ഫലം ഗോപി. ഇനി നീയാ വിളിച്ചു് സ്വാതന്ത്ര്യം വാങ്ങിക്കുന്നതു്."

മാതൃഭൂമിയോടു് തനിക്കുള്ള കൎത്തവ്യത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി ച്ചിന്തിച്ചു് ആ യുവാവിൻെറ മുഖത്തു് സ്വരാജ്യസ്നേഹത്താൽ ഉദ്ദീപിതമായ യുവചൈതന്യം കളിയാടി. മേനോൻ തുടൎന്നു. "ഇതിൻെറയൊക്കെ നൂറുമടങ്ങു് ഭയങ്കരമായിരുന്നു വൈക്കം സത്യാഗ്രഹം. അതിനു് പ്രത്യേകമായ ഒരുദ്ദേശ്യവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളെല്ലാം അതിൽ പങ്കെടുത്തവരാണു്. അതേപ്പററി ചില കുബുദ്ധികൾ പറഞ്ഞ ഏഷണിമൂലം ഇന്നിതുപോലെയും ആയി. അല്ലെങ്കിൽ ഞാനിപ്പോൾ ഏതുദ്യോഗത്തിൽ ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്നറിയാമോ? ആ ശങ്കരപ്പിള്ളയും കുറുപ്പും എല്ലാം എൻെറ ജൂനിയേഴ്സാണു്. അനുഭവം വച്ചുകൊണ്ടാണു് മററുള്ളവർ പറയുന്നതെന്നു് വിചാരിക്കണം."

"അച്ഛനങ്ങിനെയായിരുന്നെങ്കിൽ മകൻെറ പ്രവൃത്തിയും തരക്കേടില്ല." രവി വിചാരിച്ചുപോയി.

"നിൻെറ ജ്യേഷ്ഠനെത്തന്നെ നോക്കു്. അവനെ എവിടെയും എല്ലാവൎക്കും എന്തു ബഹുമാനമാണെന്നറിയാമോ? അവനും നിന്നെപ്പോലെ കാളേജു കഴിഞ്ഞിട്ടാണുദ്യോഗത്തിനു പോയതു്. കഴിഞ്ഞ ഒന്നാം തീയതി അവനു പ്രമോഷൻ കിട്ടി. ഇപ്പോഴവിടത്തെ സൂപ്രണ്ടാണു്. സായ്പന്മാൎക്കുപോലും അവനെ വലിയ കാൎയ്യമാണു്. അവനെക്കണ്ടെങ്കിലും നിനക്കു് പഠിക്കരുതോ. കുട്ടികളായാൽ കുറച്ചു ഗുരുത്വം വേണം.

"ഓ അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ ഞാൻ ഒന്നും പറയുന്നില്ല. നിനക്കു കാൎയ്യം മനസ്സിലാക്കത്തക്ക പ്രായമായി. ഇതുവരെ എൻെറ നിലയ്ക്കു തക്കവണ്ണം ഞാൻ നിന്നെ വളൎത്തി. ഇനി നിൻെറ പാടു്. ജേ വിളിച്ചോ, ലാത്തികൊണ്ടോ എങ്ങിനേയോ നടന്നോ—ഒരു കാൎയ്യം കൂടി ഇവിടെ താമസിച്ചുകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ കാൺഗ്രസുകാരനായി നടക്കാൻ ഒക്കുകയില്ല."

* * * * *

കാലം പിന്നെയും കഴിഞ്ഞു. കഥകൾ നിറഞ്ഞ വർഷം നാലുപോയി. ഭാരതരാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷം പ്രക്ഷുബ്ധമായി. അടിമത്തത്തിൻെറ ഇരുമ്പുചങ്ങലകൾ പൊട്ടിച്ചെറിയാൻ ഭാരതീയർ ഉദ്യുക്തരായി. വിദേശഗവർമ്മെൻറ് മർദ്ദനപരിപാടികൾ കൈക്കൊള്ളാൻ ഒട്ടംതന്നെ താമസിച്ചില്ല. വെടിവയ്പും ലാത്തിച്ചാർജ്ജും. അനവധി ഭാരതീയർ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ വീരസ്വർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചു. ആയിരക്കണക്കിനു സ്വരാജ്യസ്നേഹികളുടെ രക്തം ധാരധാരയായി ഒഴുകി ഭാരതജനനിയുടെ 'മുഖം' കോപം കൊണ്ടെന്നപോലെ അരുണമായി. നേതാക്കന്മാരെല്ലാം ബന്ധനസ്ഥരായി.

ശ്രീയുത് രവീന്ദ്രനാഥിൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ ബാംബേ നഗരവാസികളും പ്രതിഷേധപ്രകടനങ്ങൾക്കു തയ്യാറായി. രവിയുടെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം, മാതൃഭൂമിയോടു തനിക്കുള്ള കർത്തവ്യം നിറവേററുന്നതിന് അവസാനത്തെ തുള്ളി രക്തം പോലും ചിന്നിക്കാൻ തയാറായ ആ ധീരൻെറ സ്ഥൈര്യം, മഹാത്മാവിനോടും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ മഹനീയാദർശങ്ങളോടും ഉള്ള അകൈതവമായ ഭക്ത്യാദരങ്ങൾ ഇവ രവിയെ ഒരുത്തമ നേതാവാക്കിത്തീർത്തു. നേതാക്കളുടെ ബന്ധനത്തെ പ്രതിഷേധിച്ച് ഒരു ദിവസം പരിപൂർണ്ണമായ ഹർത്താൽ അനുഷ്ഠിക്കാൻ രവി ആവശ്യപ്പെട്ടു. നഗരവാസികൾ അപ്പടി അനുസരിച്ചു. മുദ്രാവാക്യങ്ങളുടെ ഉൽഘോഷത്താൽ ബോംബേ നഗരം ശബ്ദായമാനമായിത്തീർന്നു. വാഹനങ്ങളുടെ ഗതാഗതം തടയപ്പെട്ടു. പട്ടാളലോറികളും, പോലീസ്കാറുകളും യാത്ര നിർത്തിവയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. ഈ വാർത്ത അധികാരികളെ കോപകലുഷിതരാക്കി. സ്ഥലത്തെ പോലീസിനെക്കൊണ്ട് പ്രകടനക്കാരെ അമർച്ചചെയ്യാൻ അസാദ്ധ്യമെന്ന് അവർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സംഭവങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഗതികളെപ്പററി സെൻട്രൽ ഗവർമ്മെൻറിനു ഫോൺചെയ്തു. ലഹളകൾ അമർച്ചചെയ്യാൻ അതിസമർത്ഥനെന്നു പേരുകേട്ട ഒരു ഭാരതീയനെത്തന്നെ ബാംബേയിലേക്കു നിയമിച്ച് ഉടൻ ഉത്തരവായി. പുതിയ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അന്നുതന്നെ ചാർജ്ജെടുത്തു. നയതന്ത്രവിശാരദനും കർമ്മകുശലനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

വന്ന ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹവും രവീന്ദ്രനാഥുമായി ഫോണിൽ ഒരു സംഭാഷണമുണ്ടായി. അദ്ദേഹം സ്പെഷ്യൽപോലീസിൻെറ മേലധികാരിയാണെന്നല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പേരോ മററു വിവരങ്ങളോ രവിക്കറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. ഹർത്താലും മററും നിർത്തി ജനങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദം വീടുകളിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകണമെന്നും അല്ലെങ്കിൽ ഉടൻതന്നെ പോലീ

സുവെടിവയ്പ്പു തുടങ്ങുമെന്നും അദ്ദേഹം ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ ഭീഷണികളിൽ കലുങ്ങുന്ന ഒരു ഹൃദയമല്ലായിരുന്നു രവിയുടേതു്. ഭാരത സ്വാതന്ത്ര്യമാണു തങ്ങളുടെ പരമമായ ലക്ഷ്യമെന്നും, അധികാരികളുടെ നിഷ്ഠൂരുണമായ വെടിവയ്പിൽ വീരസ്വർഗ്ഗം പ്രാപിച്ച ഭാരതമാതാവിന്റെ ധീരസന്താനങ്ങളോടുള്ള, ഭക്തി പ്രദശിപ്പിക്കാൻ ഒരു ദിവസത്തെ ഹ ത്താൽ അനുഷ്ടിക്കേണ്ടതു് ഏതു ഭാരതീയന്റേയും കത്തവ്യം മാത്രമാ ണെന്നും, ലാത്തിച്ചാർജ്ജോ വെടിവയ്പോ യാതൊന്നും തന്നെ തങ്ങളെ ആ ഉദ്യമത്തിൽ നിന്നും പിന്തിരിക്കാൻ ശക്തമായിത്തീരുന്നതല്ല എന്നുമായി രുന്നു രവിയുടെ സുധീരമായ മറുപടി. "എന്നാൽ തയാറായിക്കൊള്ളുക." എന്നു പറഞ്ഞു് സംഭാഷണം അവസാനിച്ചു.

സമയം സന്ധ്യയോടടുത്തു. സഹസ്രകിരണന്റെ സായാഹ്നരശ്മിക ളാൽ ബാംബേ നഗരം പൂർവ്വാധികം ശോഭായമാനമായിത്തീർന്നു. പതി നായിരത്തിലധികം വരുന്ന ഒരു പുരുഷാരം പോലീസ് ഹെഡ്ക്വാർട്ടേ ഴ്സിലേക്കു പുരോഗമിക്കുകയായിരുന്നു. മുദ്രാവാക്യങ്ങളുടെ ശബ്ദം വാ നോളമുയന്നു. അന്തിക്കതിരോന്റെ ചെങ്കതിരുകൾ അവർ വഹിച്ചി രുന്ന ത്രിവണ്ണപതാകയുടെ ശോഭയ്ക്കു മാററു കൂട്ടി. ഘോഷയാത്രയുടെ പുരോഭാഗത്തു് ദേശീയപതാകയുമേന്തി പോകുന്ന ആ ഖദർധാരി നമ്മുടെ രവിയല്ലാതെ മററാരുമല്ല. എന്തു തേജസ്സ്, എന്തു് ധൈര്യം, എന്തു് ആത്മവിശ്വാസമാണു് ആ മുഖത്തു് കളിയാടുന്നതു്. ഘോഷയാത്രയുടെ പുരോഗതി പെട്ടെന്നു് നിലച്ചു. ഖദർ ധാരികളുടെ മുമ്പിൽ കാക്കീകഞ്ചു കന്മാർ അണി നിരന്നു. സായുധസേന നിരായുധരുടെ മുമ്പിൽ. അടിമ മനസ്ഥിതിക്കാർ സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛുക്കളുടെ മുമ്പിൽ.

"വെടി തുടങ്ങട്ടേ" അസിസ്റ്റൻറ് പോലീസ് ഓഫീസർ ആർഡർ കൊടുത്തു. സാധുക്കളായ ധമ്മഭടരുടെ ഇടയ്ക്കു കൂടി വെടിയുണ്ട ഇരമ്പി പ്പാഞ്ഞുപോയി. ഏതാനും പേർ ഭാരതമാതാവിന്റെ വിശാലമായ മാ റിടത്തിലേക്കു ചാഞ്ഞു. അഹിംസാവ്രതക്കാരാണെങ്കിലും അവരുടെ ക്ഷമ സൂര്യനോടുകൂടിത്തന്നെ അസ്തമിച്ചു. ഭൂദേവി തന്നെ പ്രദാനം ചെയ്ത കല്ലുകൾ അവർ ആയുധങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി. പോലീസ് ഭടന്മാരിൽ പലരും മുറിവേററു വീണു. തോക്കു ദൂരെ തെറിച്ച് പലരും നിരായുധരായി. ശേഷിച്ചവർ പിന്തിരിഞ്ഞോടി.

സംഗതികളുടെ ദയനീയമായ പരിണാമം അറിഞ്ഞു് സ്പെഷ്യൽ ആഫീസർ കൂടുതൽ കുപിതനായി. കത്തവ്യബോധത്താൽ പ്രേരിത നായ അദ്ദേഹം അശ്വാരൂഢനായി ഏതാനും അനുയായികളോടുകൂടി

രംഗസ്ഥലത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. 'നേതാവിനെ ആദ്യം വീഴിക്കുക' തന്നെ ആശാസ്യം എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. നിരായുധനായ രവിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛുവായ ആ ധീരഭാരതീയൻെറ മുട്ടിനു താഴെ ലക്ഷ്യമാക്കി ആ പോലീസധികാരി നിഷ്ഠുരണം വെടിയുണ്ട പായിച്ചു. ലക്ഷ്യം പിഴച്ചില്ല.

"അമ്മേ !!!.........വന്ദേമാത......രം..........!!"എന്നു ദയനീയമായി നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് ആ ധർമ്മഭടൻ മാതാവിൻെറ വക്ഷസ്സിൽ പതിച്ചു. ആ വിദൂരസ്ഥലത്തു "അമ്മേ" എന്നു തൻെറ മാതൃഭാഷയിൽ ഉച്ചരിച്ച ആ ധീരനേതാവാരു് എന്നറിയാനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടി അദ്ദേഹം കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നും ഇറങ്ങി രവി കിടന്ന സ്ഥലത്തേക്കു നടന്നു.

രവിയുടെ അനുയായികൾ കല്ലേറി നിർത്തിയിരുന്നില്ല. ആഫീസരുടെ നെററിത്തടത്തിൽതന്നെ ഒരു കല്ലുകൊണ്ടു. നിണമണിഞ്ഞ ഫാലദേശം തനിയേ താങ്ങിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം രവിയെ സമീപിച്ചു. പൊടിയണിഞ്ഞ വേഷം രക്തത്തിൽ മുങ്ങി ശരീരത്തോടുപററിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. നിരാഹാരവ്രതത്താലും മററും ശരീരം പരിക്ഷീണമായിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരമാണു് താൻ ആ ധീരനേതാവിനെ അഭിമുഖമായിക്കാണുന്നതു്.

പോലീസ് ആഫീസർ കാൺഗ്രസ്സ് നേതാവിനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

"എൻെറ രവീ" മുറിവേററ നെററി താങ്ങിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം വേദനയോടെ വിളിച്ചു.

"ജ്യേഷ്ഠാ" ! രവിയും ആളിനെ മനസ്സിലാക്കി.

"എൻെറ രവീ !ഞാൻ പാപിയായിപ്പോയി" അദ്ദേഹം പശ്ചാത്തപിച്ചു. "ജ്യേഷ്ഠൻ സ്വകർത്തവ്യം നിർവ്വഹിച്ചു" രവി ജ്യേഷ്ഠനെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചു.

"രവി, നീതന്നെ ഭാഗ്യവാൻ."

വേദന സഹിക്കാൻ പാടില്ലാതെ അദ്ദേഹവും വീണുപോയി. മാതൃഭൂമിയുടെ വിശാലവക്ഷസ്സ് അദ്ദേഹത്തിനും അഭയം അരുളി.

രണ്ടുപേരും ഒരേ സ്വരത്തിൽ ഉൽഘോഷിച്ചു.

"വ...ന്ദേ...മാ...ത...രം" !

കാവ്യകാരൻ

(വി. കെ. സ്വാമി, III U. C.)

"വിശപ്പു, വിശപ്പെൻെറ ദൈവമേ ! കിട്ടീട്ടില്ലി-
ന്നശിക്കാനൊന്നും കണ്ണുനീയൊന്നു തുറന്നാകിൽ......!
രാവിൻെറ മൂകാലാപം മുക്കാലും കഴിയാറായ്
കാവ്യകൃത്തുറങ്ങീട്ടില്ലിപ്പൊഴും, കരയുന്നു;
വയറിൽ തീവ്രാക്രോശം കേൾക്കുന്നോ ഇയാൾക്കേററം
ഭയമാകുന്നു ചിത്തമയ്യയ്യോ ! നകരുന്നു:
അന്തിയാവോളം കാവ്യദേവിയെ പ്രീണിപ്പിച്ചു-
തെന്തിനോ വയററിൻെറ അപ്രീതിമാത്രം കിട്ടാൻ.
പട്ടിണിപ്പുരക്കുള്ളിൽ പാക്കുവാനെന്നാലൊട്ടും
പററുകില്ലെന്നുംചൊല്ലി കണ്ണുനീർ നിലയ്ക്കുവേ
പാവമപ്പൊഴ് മേശക്കു മേലായിട്ടണഞ്ഞീടാൻ
ഭാവിക്കും വിളക്കിൻെറ മുമ്പിലായ് തലചായ്ച്ചു.
വിശ്രമിച്ചീടു കാവ്യകാരനാം സഖാവേ നിൻ
വിശ്രുതമാകുംശക്തി സഹിക്കുന്നതു തന്നെ.
കാഞ്ചനമുഴക്കാപ്പു ചാത്തുവാനെത്തും കാല്യ-
കാന്തിയെ പ്രതീക്ഷിക്ക സങ്കടമാകെത്തീരാൻ.
പൂങ്കോഴിമോദംപൂണ്ടു കൂകുന്നു കേൾക്കുന്നീലേ,
വാഞ്ഛിതമെല്ലാം കിട്ടും വിശപ്പും മാറും നാളെ.
പാരവശ്യത്താൽ കോടികോടിയായ് പതറുന്ന
പാവങ്ങൾ തൻ സന്ദേഹം പകത്തിപ്പാടും കവേ!
നാളത്തെട്ടിന മങ്ങേക്കുള്ളതാണാത്ത്രാണ
ശീലത്താലല്ലോ, കാവ്യകാരനായ്തീർന്നു, ഭവാൻ.

ചെറുകഥ

സ്നേഹത്തിൻെറ വിജയം

കമുകറ, എൽ, ലീലാംബായി ജൂനിയർ ബി, എ. ക്ലാസ്സ്,

പട്ടണത്തിലായിരുന്നെങ്കിലും ആഡംബരപ്പുധികമില്ലാത്ത പ്രദേശത്തു് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഒരു ചെറിയ ഭവനം. ഒരു വിധം നല്ല ഉദ്യോഗം; സ്നേഹമയിയായ ഒരു ഭാര്യയും. ഞാനതിൽ സംതൃപ്തനാണു്. പക്ഷെ എൻെറ ഭാര്യ രൂപവതിയല്ല. കറുത്തനിറം. ഭംഗിയില്ലാത്ത മങ്ങിയ കണ്ണുകൾ... വണ്ണമുള്ള ശരീരം......അതെ...അവൾ ഒരു വിരൂപതന്നെ...എങ്കിലും ഞാനവളെ വെറുത്തില്ല. ദുഷിച്ചുമില്ല. എൻെറ ഭാഗ്യം അത്രവരെ എത്തിയതേയുള്ളുവെന്നു വിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെട്ടു. അവൾ കറുത്തിരുന്നാൽ തന്നെയെന്തു്? എനിക്കു...എൻെറ കണ്ണിനു മുമ്പിൽ അവൾ രതിതന്നെയാണു്...ബാഹ്യസൗന്ദര്യം ക്ഷണികമാണു്...എനിക്കതിൽ വിശ്വാസവുമില്ല. എന്നെ ആകർഷിച്ചതും സന്തുഷ്ടനാക്കിയതും കേശിനിയുടെ വിശ്വം നിറഞ്ഞ പ്രേമമാണു്...

അഞ്ചുമണിയാവുമ്പോഴേക്കും ഞാൻ വീട്ടിലെത്തിക്കഴിയും; ആഫീസിൽ നിന്നും തിരിച്ചു വരാനുള്ള എൻെറ സമയമാണതു്. കേശിനിയ്ക്കു മതറിയാം. വൈകുന്നേരമാവുമ്പോൾ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ രണ്ടു് നയനങ്ങൾ എൻെറ വരവു് പ്രതീക്ഷിച്ചു്, ജന്നലിനരികിൽ അക്ഷമയോടെ കാത്തു നില്ക്കും. ഞങ്ങൾ തമ്മിലധികം സംസാരിക്കാറില്ല...ഹൃദയവികാരങ്ങൾ വീക്ഷണം കൊണ്ടാണു് പരസ്പരമറിയിക്കാറുള്ളതു്. വന്ന ഉടൻ ഞാനവളെ നോക്കി നിശ്ശബ്ദനായി നില്ക്കും. "മുല്ലപ്പൂവണിഞ്ഞ തലമുടിക്കെട്ടു്. പുളിയിലക്കരനേര്യതു്...മൽമൽപ്പുടക, തുടങ്ങിയവേഷം...പ്രേമം പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കുന്ന കണ്ണുകൾ...അല്പം ലജ്ജകലന്ന മന്ദഹാസം!!! എന്നെ വശീകരിക്കാനത്രയും മതി...ഞാൻ സർവ്വവും മറന്നങ്ങനെ നോക്കിനില്ക്കും..."അയ്യൊ...കാപ്പി ആറിത്തണുത്തിരിക്കും വരണം"—സ്നേഹംകലന്ന ആ വാക്കുകളാണെന്നെ എൻെറ സങ്കല്പത്തിൽ നിന്നുമുണർത്താറുള്ളതു്.

ഞാനൊരു സാഹിത്യകാരൻ കൂടിയാണു്..എൻെറ ചെറുകഥകളൊന്നും തന്നെ അവൾ വായിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. അവൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസമില്ല; അഭിപ്രായം പറയാനുമറിഞ്ഞുകൂട...എങ്കിലും അവ വായിച്ചുകേൾക്കണമെന്നവൾക്കു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടു്. വായിച്ചു തീന്നാലുടനവൾ പറയും "നന്നായിരിയ്ക്കുന്നു. അയയ്ക്കണം"—ഞാനതുകൊണ്ടു് തൃപ്തനാകുകയില്ല. "എതിനയച്ചുകൊടുക്കണം. പറയൂ"—

"മലയാളരാജ്യത്തിന്" —അവൾക്കവിടെ വരുന്ന പത്രങ്ങളെല്ലാം സുപരിചിതമാണ്. സാഹിത്യാഭിരുചികൊണ്ടല്ല അവളവ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. ഭർത്താവിൻെറ ചെറുകഥ പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കുവാനുള്ള യോഗ്യത ഏതു പത്രത്തിനാണെന്നു് നിർണ്ണയിക്കാൻ !!!

കേശിനിയുടെ അനുവാദം കിട്ടിയശേഷമേ എൻെറ ചെറുകഥകൾ പത്രപംക്തികളിൽ പ്രതിഫലിക്കാറുള്ളൂ.

എൻെറ ചിന്താശുകത്തെ പിടച്ചടക്കാനവൾ ശ്രമിച്ചിട്ടേയില്ല. ചിലപ്പോൾ ഞാനെൻെറ കഥകളിൽ വരുത്തേണ്ട വ്യതിയാനങ്ങളെ എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടു ചോദിക്കും ഏതാണ് സ്വീകാര്യയോഗ്യമെന്നു്. വിനയം കലർന്ന അഭിമാനത്തോടെ അവൾ ഒന്നിനെ പിന്താങ്ങും. അഭ്യസ്തവിദ്യയായ ഒരു പത്നിയാണെൻെറ അരികിലിരുന്നെൻെറ കഥകളെ വിമർശിക്കുന്നതെന്നു് സ്വയം വിചാരിച്ചു് ഞാൻ സന്തോഷിയ്ക്കാറുമുണ്ടു്.

അവൾക്കു പാട്ടറിഞ്ഞുകൂട...എങ്കിലും എൻെറ പാട്ടവൾ സശ്രദ്ധം കേൾക്കും. എനിക്കറിയാവുന്ന പാട്ടുകളെല്ലാമവൾക്കു കാണാപ്പാഠമാണ്. കേശിനി ചിലപ്പോൾ എന്നോടാവശ്യപ്പെടും ഒരു പാട്ടു് പാടാൻ...അങ്ങനെ അവൾ പറയുന്നതു് പാട്ടിനോടുള്ള പ്രീതികൊണ്ടല്ല; എന്നെ രസിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിമാത്രം! അതുമെനിക്കറിയാം. എങ്കിലും ഞാൻ അകം നിറഞ്ഞ സന്തോഷത്തോടെ എന്നാൽ കഴിയുന്നിടത്തോളം ഭംഗിയായി പാടും...അവളതിൽ ലയിക്കും...ആ ലയത്തിൽ ഞാനെന്നെ മറക്കും...

ഇതൊക്കെ ആയിരുന്നെങ്കിലും കേശിനിക്കൊരു കുറവുണ്ടെന്നവൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു...തനിക്കു സൗന്ദര്യമില്ലെന്ന് !!! പക്ഷെ അതുമറയ്ക്കാനുമവൾ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. വിധംവിധങ്ങളായ വേഷഭൂഷാദികൾ അണിഞ്ഞുകൊണ്ടവളെൻെറ മുമ്പിൽ വന്നു് നില്ക്കും. എന്നെ മയക്കാൻ! ഒരുപക്ഷെ അവൾക്കു സൗന്ദര്യമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു് ഞാനുപേക്ഷിച്ചു കളഞ്ഞാലോ? പാവം. സാധുപ്പെൺകുട്ടി! എൻെറ മുഖമൊന്നു മങ്ങിക്കണ്ടാൽ മതി, അവളന്നു മുഴുവൻ കരയും...സൗന്ദര്യത്തെപ്പററി ഒന്നു സൂചിപ്പിച്ചാൽ മതി, ആ മുഖം വാടിക്കഴിയും...ഞാനതുകണ്ടു്...അവളെ ചിരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കും...ഒരു മഴവില്ലാമുഖത്തു് പരക്കും...അടുത്ത നിമിഷം ഞാനവളെ എൻെറ ഹൃദയത്തോടടുപ്പിച്ചു് പിടിക്കും......

അങ്ങനെ ഞങ്ങളുടെ ദാമ്പത്യം അല്ലലെന്തെന്നറിയാതെ സുഖവും തൃപ്തിയും നിറച്ചുകൊണ്ടു് മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

* * * * * *

അന്ന് വീട്ടിലെത്തി കാഫികുടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോഠം കേശിനി ചോദിച്ചു...“കഥയെവിടെവരെയായി?”—“ഏകദേശം തീരാറായി! ഒ... നാശം വല്ലവിധേനയും തീൎന്നെങ്കിൽ മതിയായിരുന്നു. സൈ്വരമായിരു ന്നൊന്നു സംസാരിക്കാൻപോലും ഇതു സമയം തരുന്നില്ല.”—

കേശിനി എൻെറ തലമുടി കോതി ഒതുക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതല്ലാതെ മറുപടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

“തങ്കം...എന്താ അങ്ങനെ ചോദിച്ചതു്?—ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അയൽ വീട്ടിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടവഠം മന്ദസ്വരത്തിൽ പറ ഞ്ഞു.

“ആ ഭിത്തികളുടെ മറവിൽ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങഠം...അന്ന് ചിത്രീ കരിച്ചതുപോലെയല്ല...”—

“എന്തുവച്ചാൽ”?—

“അവിടെ നിന്നുമെന്നുമുയൎന്നെഴുന്നേൽക്കാറുള്ള ആ വിശ്വവശ്യമായ ഗാനത്തിന്റെ പുറകിൽ...അങ്ങ് ഒരു ത്രിലോകസുന്ദരിയെ സങ്കല്പിച്ചു”...

“അതെ...അതിനെന്തു്? നാമിവിടെത്താമസമാക്കിയിട്ടഞ്ചുവൎഷമാ യി. കടന്ന കൊല്ലങ്ങളെന്നെ പഠിപ്പിച്ചതതാണ്......”

“അതാണ് പറഞ്ഞതങ്ങേക്കു തെററിപ്പോയെന്ന്...ഉത്തരമില്ലാ ത്ത ഒരു ചോദ്യമാണ് ആ മറയുടെ പിന്നിലെ രഹസ്യങ്ങഠം...ഈ അ ഞ്ചു വൎഷക്കാലമായിട്ടാ സ്ത്രീയുടെ നിഴൽപോലും നമുക്കു കാണാൻ സാധി ച്ചിട്ടില്ല.”

“കണ്ടാലെന്തു്? ഇല്ലെങ്കിലെന്തു്? അവളൊരു വിശ്വമോഹിനി തന്നെയായിരിക്കണം. എല്ലാം മി. പിള്ളയുടെ ഭാഗ്യം...എന്നിട്ടും ചില പ്പോളയാഠം ആ ദേവതയെ ശകാരിച്ച് വേദനപ്പെടുത്താറുണ്ടല്ലോ...ഹൃദയ മില്ലാത്ത മനുഷ്യൻ! കഷ്ടം...അല്ലേ തങ്കം?—”

“എന്നൊക്കെയായിരുന്നു ഞാനും വിചാരിച്ചിരുന്നതു്...പക്ഷെ ഇപ്പോഠം തോന്നുന്നു അയാഠം കുററപ്പെടുത്തുന്നതിലും അത്ഭുതമില്ലെന്ന്...”

“അതെന്തു്?” സാത്ഭുതം ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“ഇന്നുച്ചയ്ക്കു ഞാനവളെ കാണുകയുണ്ടായി.”

“ഉൗവ്വോ? എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു” ഔത്സുക്യത്തോടെ ഞാൻ ചോ ദിച്ചു.

“അയ്യൊ...ഭയങ്കരം...അവളൊരു പ്രേതംതന്നെയാണ്! അയാളെ ങ്ങനെതന്നെ ഈ അവലക്ഷണത്തെ വിവാഹം കഴിച്ചൊ എന്തൊ...

കഷ്ടം...അങ്ങയുടെ കഥയിലേ മനോഹരി ഇങ്ങനെ പിശാചായി മാറിപ്പോയല്ലൊ..."—സാനുകമ്പം കേശിനി പറഞ്ഞു.

എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല...കേശിനിയെ ഞാൻ അടിമുടി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി...അവരം സനിശ്വാസം അയൽ വീട്ട നോക്കി നിന്നു. ഞാനെഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന കഥ മേശപ്പുറത്തുനിന്നും പറന്നു താഴെ വീണു. എൻെറ തല കറങ്ങിത്തുടങ്ങി. അത്രയും നാളത്തെ ശ്രമം വെറുമൊരു പാഴ്‌വേലയോ?—അയൽ വീട്ടിലെ രഹസ്യങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണത്തിന്റെ അവസാന മീവിധത്തിലോ?—വേദനയോടെ ഞാൻ സോഫയിലേയ്ക്കു ചാഞ്ഞു......

* * * * * *

ആഴ്ചകരം നാലഞ്ചു് എന്നെ നിരാശനാക്കിക്കൊണ്ടു് കടന്നുപോയി അർദ്ധരാത്രി...കേശിനി സുഖനിദ്രയിൽ ലയിച്ചു കിടക്കുകയാണു്. ആകാശത്തു നിന്നുകൊണ്ടു് പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ജന്നലിൽക്കൂടെ ഞങ്ങളെ നോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എനിക്കുറക്കം വന്നതേയില്ല...ചന്ദ്രൻെറ ശീതകിരണങ്ങളെൻെറ ഹൃദയമോഹിനിയുടെ കളങ്കരഹിതമായ മുഖത്തുണ്ടാക്കിയ അത്ഭുതമാററങ്ങളെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് നിശ്ശബ്ദനായി ഞാൻ വളരെ നേരമിരുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞു് സാവധാനമെഴുന്നേററു വരാന്തയിൽ ചെന്നു് നിന്നു. പൂർത്തിയാക്കാതെ കിടന്ന കഥയുടെ സ്മരണ എന്നെ അപ്പോഴും നൊമ്പരപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അവിചാരിതമായി അയൽ വീട്ടിലെ ജന്നൽ തുറന്നു കിടക്കുന്നതു കണ്ടു് ഞാനത്ഭുതത്തോടെ നോക്കി. അയ്യൊ...ഞാനാമുറിക്കുള്ളിൽ കണ്ട രൂപം......ഒരിക്കൽക്കൂടി എനിക്കു നോക്കാൻ ധൈര്യമില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

"സാർ" ഒരു ശബ്ദം. ഞാൻ സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. മി. പിള്ള എൻെറ അരികിലേക്കു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു "സാർ...എനിക്കുവേണ്ടി ഒരു സഹായം ചെയ്യുമോ? എൻെറ ഭാര്യയ്ക്കു് തീരെ സുഖമില്ല...വളരെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുകയാണു്...എനിക്കു തനിച്ചാക്കിയിട്ടു വെളിയിൽ പോകുവാനും നിവൃത്തിയില്ല...ദയവു...ചെയ്തു...ഡാക്ടറെ ഒന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരുമോ? അയ്യൊ...എൻെറ വേദന ആരറിയുന്നു!"—

ഞാനാ പ്രേമസമ്പന്നനെ നോക്കി അല്പനേരം നിന്നുപോയി. ഒരു ഘോരരൂപിണിയെ ഹൃദയംഗമമായാരാധിക്കുന്ന ഭർത്താവാണദ്ദേഹം....... എന്തൊരു വിശാലഹൃദയം!!! ഞാനുടൻ തന്നെ ഡാക്ടറെ വിളിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടു. അരമണിക്കൂറിനകം ഞാൻ ഡാക്ടറുമൊന്നിച്ചയൽ വീട്ടിലെത്തി. ആ സാധു യുവാവിൻെറ മുഖം എന്നെ പരിഭ്രാന്തനാക്കി.

"എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു?"—

"ഇതുവരെയും ഒന്നും സംസാരിച്ചിട്ടില്ല...ഉണന്നിട്ടുപോലുമില്ല"—

ആ വാക്കുകൾ ഒരു തകന്ന ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടതാണെന്നനിക്കു തോന്നി.

ഡാക്ടർ വേഗം രോഗിണിയുടെ അരികിലെത്തി പരിശോധിച്ചു. ഒന്നുരണ്ടു് ഇൻജക്ഷൻ നൽകിയശേഷമദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "പേടിക്കാനൊന്നുമില്ല.. ഓവർ എക്സാഷ്നാണിതിന്നു് കാരണം. അരമണിക്കൂറിനകം നാർമലായിപ്പോവും...ഷാക്കുണ്ടാക്കുന്ന വത്തമാനമൊന്നും പറയാതെ സൂക്ഷിക്കണം. അല്ലെങ്കിലാപത്തായിത്തീരും. ഞാൻ പോകട്ടെ... നാളെ വന്നു കണ്ടുകൊള്ളാം Good night"—

ഡാക്ടർ പോയശേഷം ഞാൻ മി. പിള്ളയോടു് ചോദിച്ചു "ഇതു മാതിരി പലപ്പോഴും വരാറുണ്ടോ?"—

"ഇല്ല...ഇതാദ്യമായിട്ടാണു്...ഇതിന്നു് കാരണം ഞാൻ തന്നെയാണു് സാർ! ആഫീസിൽ നിന്നും ഞാനിന്നു് വരാനല്പം താമസിച്ചുപോയി. അവളതിൽ പരിഭവിച്ചു. ക്ഷീണവും മററും കൊണ്ടന്ധനായിത്തീന്ന ഞാൻ അവളുടെ ക്ഷീണിച്ച ദേഹസ്ഥിതിപോലും ഗൗനിക്കാതെ എന്തോ ചിലതു പരുഷമായി പറഞ്ഞു. അവളുടെ ഭീകരരൂപത്തെ ഞാൻ ശപിച്ചു...ഞാനും മനുഷ്യനല്ലെ സാർ...നിയന്ത്രണശക്തി എപ്പോഴുമുണ്ടായിരുന്നെന്നു വരുമോ? —പക്ഷെ അവളെ അതു വല്ലാതെ സ്പൃശിച്ചു...ഒരു നിലവിളിയോടെ അവരം ബോധഹീനയായി താഴെ വീണു...ഞാനങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൂടാത്തതായിരുന്നു സാർ...ഒരു കാലത്തിവളും അതി സുന്ദരിയായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം നിഷ്കളങ്കമായ പ്രേമത്തിൻെറ വിജയചിഹ്നമായിരുന്നു. പക്ഷെ നശിച്ച ഒരു വ്യാധി വന്നതോടെ എൻെറ മാധവി ആളാകെ മാറിപ്പോയി. എന്നാലും സാർ ഞാനവളെ വെറുത്തിട്ടില്ല. എൻെറ സ്നേഹത്തിനൊരിക്കലും വാട്ടം തട്ടുകയുമില്ല. ഒരു കുരങ്ങിനേപ്പോലെയിരുന്നാലും അവളെൻെറ ഭാഗ്യമാണു്...എൻെറ കണ്ണിന്നു് മുമ്പിൽ സുന്ദരിയുമാണവരം...ദൈവമേ...എൻെറ ഓമന രക്ഷപ്പെട്ടെങ്കിൽ..."—!!!

ഹൃദയവേദനയോടെ ആ സാധു കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു. ഞാനൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. അല്പനേരത്തേക്കവിടെയെങ്ങുമൊരു നിശ്ശബ്ദത വ്യാപിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞു പിള്ള തുടന്നു "സാർ; അവളുടെ രൂപത്തിലവരംക്കു തന്നെയുണ്ടതിയായ മനോവേദന. അതിൻെറ കൂടെ ഞാനവളെ നിരാകരിച്ചേയ്ക്കുമോ എന്ന ഭയവും. എൻെറ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ പ്രവൃത്തി

കളിലും വാക്കുകളിലുമാണ് അവളുടെ ജീവിതം കിടന്നു പന്താടുന്നതു്. പാവം!!! അവളെൻെറ ജീവനിൽ ജീവനാണെന്നിനിയുമവൾക്കു വിശ്വാസമായിട്ടില്ലാ".

"ങ്ങ്"......അകത്തു നിന്നും പുറപ്പെട്ട ഒരു ദീനശബ്ദം! മി. പിള്ള അകത്തേയ്ക്കോടി. അവൾ കണ്ണു തുറന്നു കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഭർത്താവിനെ കണ്ടു് സന്തോഷത്തോടെ സ്വകരങ്ങളെ അവളദ്ദേഹത്തിൻെറ നേക്കു നീട്ടി. "ഓമനേ" മൂന്നാമതൊരാളവിടെയുണ്ടെന്നുള്ളതുപോലും മറന്ന് ആ ഭർത്താവു് ബലഹീനങ്ങളായ കൈകളെ വാരി അണച്ചു ചുംബിച്ചു.

"എന്നെ...ഇനിയും വേദിനിപ്പിയ്ക്കല്ലെ" തളർന്ന സ്വരത്തിലവൾ ഭർത്താവിനോടു് യാചിച്ചു. അപ്പോഴാണവളെന്നെക്കണ്ടതു്. ഒരു വേദന നിറഞ്ഞ ചിരി എനിക്കവൾ കാഴ്ചവച്ചു. തിരമറവിൽ നടന്ന നാകടടത്തിൻെറ അവസാന രംഗവും കണ്ട ഞാൻ "പോയിവരട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടകന്നു.

അന്നവിടെ നടന്ന സംഭവങ്ങൾ ഒരു പുതിയ ലോകം എനിക്കു തുറന്നുകാണിച്ചു. മാംസത്തിൻെറ വിളിയിൽ നിന്നു മതി വിദൂരത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു പാവനലോകം! വികാരങ്ങളുടെ അലതല്ലലിൽ അതു സ്തംഭിക്കാറില്ല. ഞാൻ വീണ്ടും അയൽ വീട്ടിലെ ജന്നലിലേയ്ക്കു നോക്കി. അതു തുറന്നുതന്നെ കിടന്നിരുന്നു. അവിടെ ഇനി ഒരു രഹസ്യവുമില്ല. എല്ലാം... നിഷ്കളങ്കമായ പ്രേമത്തിൽ പണിഞ്ഞ രണ്ടു ഹൃദയങ്ങളുടെ സമ്മേളിപ്പു മാത്രം.

* * * * * *

കേശിനി അപ്പോഴും നിദ്രാധീനയായിത്തന്നെ കാണപ്പെട്ടു...ഞാനവളെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. എന്നെ പരിപൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചു കഴിയുന്നവളല്ലേ? യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള ചാഞ്ചല്യവും ഞാനെൻെറ ഓമനയിൽ കണ്ടില്ല. കളങ്കമററ ആ മുഖത്തെത്രയെത്ര പൊൻകിനാക്കളാണു് ഞാൻ കണ്ടതും കാണുന്നതും? അതെല്ലാം വെറും ശാരീരികമായിട്ടുള്ളതാണോ? അതോ ദൈവീകമായ ഒരു ശക്തിയിൽ നിന്നും പ്രവഹിക്കുന്നതോ?—

ഞാൻ വീണ്ടും കേശിനിയെ അടിമുടി ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചു പരിശോധിച്ചു. അയൽ വീട്ടിലെ "മാധവി"യുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയതിൽ എൻെറ കേശിനി ഒരു ഭൂലോകരംഭയാണെന്നെനിക്കു തോന്നി...... സംതൃപ്തിയുടെ അകമ്പടിയുള്ള ആനന്ദത്തിൻെറ അലതല്ലലിൽ ഞാൻ മതി മറന്നു. പനിമതി പടർന്നു കളിച്ചിരുന്ന ആ പൂങ്കവിളിൽ ഞാൻ മൃദുവായി സ്പർശിച്ചു.

കേശിനി ഞെട്ടിയുണന്നു. അവളുടെ മുഖം മലന്നു. പ്രേമം നിറഞ്ഞ ഒരു പുഞ്ചിരിയുമവിടെ ഉദയം ചെയ്തു. "കൊള്ളാം...കൊച്ചുകള്ളൻ!!!— പെട്ടെന്നു്...ഇതെന്തൊരക്രമമാണു്?—"—കണ്ണുകൾ വേഗം വേഗം അടച്ചുകൊണ്ടവൾ ചോദിച്ചു.

"തങ്കം...നിന്നോടുള്ള എന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ പരിധി നിർണ്ണയിക്കാനാൎക്കു കഴിയും?"——

"ങാ...ഹ...പ്രസംഗിക്കാൻ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞോ? നല്ല സമയം..." ചിരിച്ചുകൊണ്ടവളെന്നെ നോക്കി!—സ്നേഹത്തിന്റെ വിജയ ചിഹ്നമായ ഒരു കടാക്ഷം!!!—പ്രേമത്തിനു് കണ്ണില്ലതന്നെ——

കവിത

By

എൻ. ഹേമചന്ദ്രൻ. I. U. C.

പുലരി തൻ മഞ്ജുളകിരണങ്ങളൂഴിയി-
ലലതല്ലിയൊളി ചിന്നിയുതിരുന്നെങ്ങും.
കിളികുലം കൂജന കളഗീതിയുതിവിൺ-
തളിമന്നിൽ മുദിതരായാടീടുന്നു.
ഇരുളിന്റെ മറവാലേ കമിതാവിൻ കിരണങ്ങൾ
പുണരുവാനരുതാഞ്ഞോരംബുജങ്ങൾ,
വിരഹജ വിധുരതാലഹരിയിൽ വിഹരിച്ചു
വിവശരായ്, തൊഴുകയ്യുമേന്തിനില്പ്പോ;
അരുണിമ പൂശിയ ദിനകരൻ മന്ദമാ-
യുയരുന്നു നെടുവാനിൻ ചരുവിൽനിന്നും.
വിടരുന്നു കൂപ്പുകൈ വിടരുന്നു മെല്ലവേ
മൃദുഹാസം നിറയുന്നു, കമലിനിയിൽ.
സുരഭില കുസുമങ്ങൾ തഴുകി, സുഗന്ധത്തിൽ
മുഴുകിയപ്പവനനുമണയുന്നെങ്ങും.
നിരുപമരുചിരത നിറയുമിപ്പുലരിതൻ
വിരവതിൽ നിഴലിപ്പു 'കവിതാദേവി'

അവൾ

By

മണിമംഗലാലയം കുട്ടികൃഷ്ണൻനായർ, കെ. ജൂനിയർ ബി. എ.

അവൾ ഏവക്കും അനപേക്ഷണീയയാണ്. അവളുടെ അനുഗ്രഹമില്ലെങ്കിൽ ലോകം പാടേ മാറിപ്പോയേനെ. അവൾ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റാണ്. പണ്ഡിതനെന്നും, പാമരനെന്നും, ധനവാനെന്നും, നിർധനനെന്നുമുള്ള വ്യത്യാസം അവൾക്കില്ല. കുടിലിലും, കൊട്ടാരത്തിലും, മരപ്പൊത്തിലും, ഗുഹയിലും അവളുടെ അനുഗ്രഹഹസ്തം എത്താറുണ്ട്. പക്ഷെ ധനത്തെ ഭയമാണ്. കോടീശ്വരന്മാരുടെ വെണ്മേടകളിൽ അവൾ സങ്കോചത്തോടെ മാത്രമേ അകത്തു പ്രവേശിക്കുകയുള്ളു. ദുഷ്ടന്മാരെ അവൾക്ക് ഭയമാണ്. എന്നാൽ ദുഷ്ടവിചാരങ്ങളെയാണ് കൂടുതൽ ഭയം. മലിനവിചാരത്തിൻെറ ഒരംശം മതി അവളെ നമ്മിൽനിന്നും വേർതിരിക്കാൻ. അവൾ അത്രകണ്ടു് നിർമ്മലയാണ്.

ജീവലക്ഷങ്ങളുടെ അമ്മയാണവൾ. അവളുടെ താലോലിപ്പിൽ നാമെന്തെന്നില്ലാത്ത ആനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നു. അവളുടെ മടിത്തട്ടിൽ തലചായ്ക്കുമ്പോൾ നാകലോകം നമ്മുടേതാകും. യാതനകൾക്കും, ക്ലേശങ്ങൾക്കും അവളുടെ സമീപത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല. ആദ്യമായി ലോകം കാണുന്ന പിഞ്ചുപൈതലും, ചോരത്തിളപ്പുകൊണ്ട് ലോകത്തെ അഹങ്കാരപൂർവം അവലോകനം ചെയ്യുന്ന യുവാവും, സംസാരസിന്ധുവിൽ മുങ്ങാൻ പോകുന്ന പടുവൃദ്ധനും അവളിൽ അനശ്വരത്വം കാണുന്നു.

ആശ്വാസവും, ആഹ്ലാദവും, പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ഒരു മരുന്നു കച്ചവടക്കാരിയാണവൾ. ജീവിതായോധനത്തിൽ തളൎന്നുവശായ പടയാളിയും, രാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ടി അശ്രാന്തയത്നം ചെയ്യുന്ന രാജ്യസ്നേഹിയും, അഭിനവങ്ങളായ അനവധി ചട്ടങ്ങളും, നിയമങ്ങളുംകൊണ്ട് രാജ്യത്തെ ശ്വാസംമുട്ടിക്കുന്ന നിയമപണ്ഡിതനും, ചെങ്കോലും, പൊൻ കിരീടവും ധരിക്കുന്ന രാജാധിരാജനും, വിവേചനാശക്തിയില്ലാത്ത ശിശുവും, അവളുടെ സമീപത്തിൽ വെറും പാവകളാണ്. അവളുടെ ഒരവജ്ഞാവലോകനം മതി ഇവരെ വഴിതെററിക്കാൻ. ഒരു ഗുളികയ്ക്കുവേണ്ടി ആ ഭിഷഗ്വയുടെ മുൻപിൽ എത്രയെത്ര കോടീശ്വരന്മാർ മുട്ടുകുത്തുന്നില്ല? രോഗികളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു ചികിത്സിക്കാൻ അവൾക്കുള്ള പാടവം അന്യാദൃശമാണ്. വിലമതിക്കാൻകഴിയാത്ത അവളുടെ മരുന്നുകൾ കരുതലോടുകൂടിമാത്രമേ അവൾ ചിലവഴിക്കു. പക്ഷെ, ചില രോഗങ്ങൾക്ക് അവളുടെ കയ്യിൽ മരുന്നില്ല.

പണത്തിന്റെ ഉന്മാദത്തള്ളലിൽ തൃപ്തനാകുന്നവനും പാവങ്ങളുടെ രക്ത മൂററിക്കുടിച്ചുദരം വീർത്തവനും യുവതചത്തിൻെറ കോളിളക്കത്തിൽ കുതിച്ചു ചാട്ടുന്ന അഭിമാനേച്ഛുവും തൊഴിലാളിയെ തൊഴിച്ചതുകൊണ്ടു പാദം വേദനിക്കുന്ന മുതലാളിയും, അവളെ സമീപിച്ചാൽ വൃഥാ പോകേണ്ടി വരും. അവളുടെ മരുന്നിനൊരു വിശേഷമുണ്ടു്. അതു് ഒററ മൂലിയാണു്. നിസൎഗ്ഗസുന്ദരമായ ഒരു ഭാവനാചിത്രം ആ മരുന്നു സേവിച്ചാൽ നമുക്കു് കാണാൻ കഴിയും. ഭിഷഗചൎയ്യ......അവളാരാണു്?......

അവൾ ഒരു കുഞ്ഞാണു്. സൂക്ഷ്മതയെന്നുള്ളതവളുടെ നിഘണ്ടു വിൽ ഇല്ല. തത്തചബോധവും, നന്മതിന്മ വ്യത്യാസവും, അവൾക്കറിഞ്ഞു കൂടാ. അവളുടെ ലീലയിലാകൃഷ്ടരാകാത്ത മനുഷ്യവൎഗ്ഗങ്ങളും, നിശ്ചലരാ കാത്ത പക്ഷിവൃക്ഷമൃഗാദികളും കാണുകയില്ല. എന്നാൽ, വാവലിനെ പ്പോലെയുള്ളവൎക്കു് അവളുടെ കളിയിൽ സന്തോഷിക്കാൻ ഹൃദയമില്ല. ലോകംവെല്ലാൻ വെമ്പുന്ന സമരനായകനും, സമാരംഭങ്ങളെ സമാപി പ്പിക്കാൻ വെമ്പുന്ന കൃത്യജ്ഞനും, കാളസൎപ്പത്തെ ജയിക്കുന്ന ഭയങ്കരസംഭ വനും കലയെന്തെന്നറിയാത്ത അജ്ഞനും, അവളുടെ ക്രീഡയിൽ നിർവൃതി കാണുന്നു. കുഞ്ഞാണെങ്കിലുമവളുടെ കളിയ്ക്കു് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ടു്. ഒരു പുതുമയുണ്ടു്. അതിലൊരു സൌകുമാര്യം ഉണ്ടു്. സൎവ്വഹൃദയാഹ്ലാദക മായ ലീലകൊണ്ടു് മൎത്ത്യരെ തിൎയ്യക്കാക്കുന്ന ആ ഓമനക്കുഞ്ഞാരാണെന്നു് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?.........

അവൾ അനശ്ചരവും, അഭികാമ്യവും, അഗോചരവുമായ ഒരു സുന്ദര ഭാവനാസാമ്രാജ്യമാണു്. സമുദായ സംഘട്ടനത്തിനും, രാഷ്ട്രീയവാദത്തി നും, ഏകഛത്രാധിപത്യത്തിനും, ലക്ഷപ്രഭുക്കളുടെ വാഴ്ച്ചക്കും, അവിടെ സ്ഥാനമില്ല. ഐക്യത്തിൽ ആ അനന്തവിശാലമായ സാമ്രാജ്യം ഒരുദാഹ രണമാണു്. ദൈനംദിനജീവിതത്തിലുള്ള വൈഷമ്യങ്ങളോ, വിഷാദ ങ്ങളോ, പശ്ചാത്താപങ്ങളോ, ആ ലോകത്തിൽ കേറക്കാനില്ല. ജീവിത വുമായുള്ള ദചന്ദചയുദ്ധത്തിൽ തളൎന്നവൎക്കും, അവശൎക്കും, ആൎത്തൎക്കും, ഈ മോഹനലോകം ഒരു അഭയകേന്ദ്രമത്രെ. വ്യക്തികൾക്കു് ഇടംവലംതിരി യാൻ കഴിയാത്ത നിയമങ്ങളോ, അധികാരങ്ങളോകൊണ്ടല്ലാ ആ അജ്ഞാ തമായ സുന്ദരലോകം ഭരിക്കപ്പെടുന്നതു്. സചർഗ്ഗതുല്യമായ ആ സാമ്രാ ജ്യം...അവൾ...ഏതാണു്?

രണ്ടു മരുഭൂമികളുടെ നടുവിലുള്ള ഒരു പുൽപ്പാടമാണവൾ. മണലാ രണ്യത്തിൽ നടന്നുവലഞ്ഞവൎക്കു് അവളുടെ പുൽത്തറ ആഹ്ലാദത്തോടെ സചാഗതമരുളും. പ്രചോദനപരാഗംപുരണ്ട കുളിർതെന്നൽകൊണ്ടു് ആ

പാന്ഥന്മാരെ അവരം ആശ്ലേഷിക്കും. ചൂടുകൊണ്ടു് പഴുത്ത പരുപരുത്ത മണലിൽ ചവുട്ടിയ അവരുടെ പാദങ്ങരം അവളുടെ ആശ്ലേഷത്തിൽ വിശ്രാന്തി നേടും. കഴിഞ്ഞയാത്രകളിലുള്ള ക്ഷീണവും, ഇനി കടക്കേണ്ട വഴിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരവും, അവരം അവരിൽനിന്നും നിശ്ശേഷം നീക്കം ചെയ്യും. എന്നാൽ അവളിൽ വിശ്രാന്തരായ അധ്വഗന്മാർ അവളിൽ പുതിയ യാത്രയ്ക്കുള്ള നവോന്മേഷം കാണും. നേരെമറിച്ച്, വായുവിമാനത്തിൽ ആതപ്തമരുഭൂമി തരണം ചെയ്യുന്നവർക്ക് വിദൂരത്തിൽനിന്നും അവളെ കാണുകയല്ലാതെ, അവളെ സ്പൃശിക്കാനോ, അവളിൽ അകമഴിയുവാനോ കഴിയുന്നില്ല. പുൽപ്പാടം......അവരം......എന്താണ്?......

അലോകസുന്ദരമായ ഒരു സ്വതന്ത്രരാജ്യത്തിലെ അവിഭാജ്യഘടകമാണവരം. ജുഗുപ്സാവഹങ്ങളായ നിന്ദനങ്ങളോ, മർദ്ദനങ്ങളോ, ഏററിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വീരവനിതയാണവരം. കൈ നീട്ടിയിൽ വഴുതിപ്പോകുന്ന ഒരോമന സ്വപ്നമാണവരം. മരീചിക, ചലനാത്മകമായ ജീവിതത്തിന്റെ സുന്ദരമായ ഒരു നിഷേധമാണ് അവരം, പ്രപഞ്ചംമുഴുവൻ താറുമാറാക്കാൻ കെൽപ്പുള്ള ഒരാററംബോംബാണവരം. അവളുടെ ഒരു അശ്രദ്ധ മതി ഇന്നത്തെ സംഭവബഹുലമായ സാമ്രാജ്യം നാളത്തെ നിശ്ചലലോകമായി പരിണമിക്കാൻ. അത്രകണ്ടു് മാസ്മരവിദ്യയിൽ നിപുണയാണവരം. അവരം......അവളാരാണ്?

അവളാരാണെന്നിനിയും നിങ്ങരംക്കു മനസ്സിലായില്ലേ? കഷ്ടം. വിശേഷിച്ചാരുമല്ല അവരം. നിങ്ങളുടെ സഹചാരിണിയാണവരം. നിങ്ങരം ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുമ്പോഴും, അധ്യാപനപടുക്കളായ പ്രഫസറന്മാരുടെ ക്ലാസ്സുകരം ശ്രദ്ധിക്കുമ്പോഴും, സമയം പോക്കാൻ പഴുതുകാണാതെ പരുങ്ങുമ്പോഴും, അവളുടെ വിശാലമായ വക്ഷസ്സാണ് നിങ്ങരംക്കു് അഭയമരുളുന്നതു്. ആരാണെന്നിനിയും മനസ്സിലായില്ലേ? ഇല്ലെങ്കിൽ അവരം സ്ത്രീരൂപം ധരിച്ച ഒരു ജാലവിദ്യയാണ്. അവളുടെ കൺകെട്ടുവേലയിൽ നാം മായാലോകം കാണും, ഒരേകാന്തമായമൂകലോകം. ഇപ്പോഴെങ്കിലും അവളെപ്പററി വല്ലതുമൂഹിച്ചുവോ ? ഇനിയും അവളാരാണെന്നു പറയുന്നില്ലെങ്കിൽ അതൊരു സാഹസമാണ്. ഞാൻതന്നെ പറയാം. അവരം കുഞ്ഞല്ല, അമ്മയല്ല, മരുന്നുകച്ചവടക്കാരിയല്ല, പുൽപ്പാടമല്ല, സാമ്രാജ്യവുമല്ല, ആരുമല്ല............നിദ്രാദേവി.........

> "The innocent sleep,
> Sleep that knits up the ravell'd sleave of care
> The death of each days life, Sore labour's bath
> Balm of hurt minds, great nature's second course,
> Chief nourisher in life's feast."

ടാജ്മഹാൾ

By

(എം. കെ. ഭാസി. I. U. C.)

'ലതിക'—മാമകഹല്ല പ്രതീക്ഷതൻ
ലതിക പൂവിട്ട മോഹന കുഡ്മളം-
ഇവിടെയാണഹോ! നിത്യസുഷുപ്തിയി-
ലമരുമേകാന്ത ശാന്തി കുടീരകം.
അലയടിച്ചടിച്ചെത്തും വികാരമെൻ
ഹൃദയതീരം കരന്നു പിന്മാറവേ,
ഇവിടെ, യിച്ചെറു കല്ലറ മുന്നിലെൻ
കദനഭാരമിറക്കി വയ്ക്കട്ടെ ഞാൻ.
സുദൃഢ രാഗവികാര വിവശമാം
ഹൃദയരക്തത്താലിീനട വേദിയിൽ
അവനതാസ്യനായ് നിന്നു ഞാനിങ്ങനെ
ലിഖിതമാക്കട്ടെന്നന്ത്യ സംഗീതകം.
മധുരമാകുമൊരായിരമാശകൾ
ജല കണികപോൽ പൊട്ടിത്തകർന്നഹോ!
ഇവിടെ, യെൻ ചെറു 'ടാജ്മഹാൾ'ക്കുള്ളിലാ-
യമരുന്നുണ്ടൊരു രാഗാർദ്ര മാനസം.
അനഘമാകുമെൻ ബാഷ്പോപഹാരമി-
പ്രണയ കോവിലിലർപ്പിപ്പൂ ഞാനിതാ.
ഇവിടമാണെൻെറ ശാന്തിനികേതനം
ഇവിടെയാണെൻെറ പ്രേമതീർത്ഥാടനം.

———

"സ്വപ്നപ്പുരയിൽ"

By

R. Rabindranadh Class III

i

"നില്ല നില്ല നീയാരു ജീവിതം
ഫല്ലമാക്കുന്ന യാമിനീ?
മാമക ഹൃദന്തത്തിലെപ്പൊഴും
മാമഴ വില്ല വീശി നീ;
കോകില കള കൂജിതസ്വപ്നം
തൂകി, ശാന്ത മധുരമായ്
മഞ്ജരികളുമൊത്തു മഞ്ജുള
കുഞ്ജകത്തിൽ വസിപ്പൂ നീ.
ആരു നീ നവ നിർവൃതിയിലി-
ന്നാരെയും മഗ്നമാക്കുവാൻ!
പുഞ്ചിരിക്കവേ ലോകമൊക്കെയും
സഞ്ചിതാഭമായ്ത്തീർക്കുവാൻ;
ആരു നീ നിൻെറ യാഗമത്തിലീ
ക്കോരകങ്ങളം വിരിയുവാൻ!
ഇക്കിളിക്കൂട്ട മെന്മനത്തിലു-
മക്കനെകാംഗുലികളാൽ
ഉൽക്കട പ്രഭാകേന്ദ്രമായി നി-
ന്നംകളത്തിൽ വിലസുവാൻ
ദേവി! ആരുനീ, ദാസനാണുഞാൻ
പാവനേ! മനോ മോഹനേ!"

II

ചെഞ്ചൊടി വിട്ടേത്താതിയോമലാം
പുഞ്ചിരിച്ചു മധുരമായ്
"ഇത്രയെല്ലാമടുത്തറിഞ്ഞിട്ടു-
മിത്രമേൽ ശങ്ക വന്നിതോ?
നീരജത്തെ മറന്നിടുന്നോ സുര-
നാരു ഞാൻ, അറിവില്ലയോ?
ഭക്തിപൂർവ്വം ഭജിപ്പൂ നീയൊരാ-
സക്തിയാലജ്ഞതമൊന്നിനെ!

ലോകമെല്ലാം പുകഴെഴുന്നൊരു
നാകമെൻ ജന്മഭൂമിയാം.
കാവ്യലോകത്തിലെങ്ങുമേ പരി-
സേവ്യയായ് ഞാൻ വിലസവേ,
നവ്യഭാവനാജാലമെൻ മനോ-
രമ്യചിത്രം വരയ്ക്കവേ,
നീയറിയാതെ നിൻ ഹൃദയത്തി-
ലായിതെൻെറ സിംഹാസനം !!
ദിവ്യമാം "പ്രേമ" മാണു ഞാൻ, മോദ-
ഹവ്യ, മാത്മസംതൃപ്തിദം."

III

കമ്പിതനായി നിന്നു പോ, യനു-
കമ്പയോടവളോതവേ ;
ശാന്തയായോമലാം മൊഴിയവേ
താന്തമായ്ത്തീർന്നിതെൻ മനം.
"എന്തിതെന്തു നീ പ്രേമമോ, ജഗ-
ദന്തകമന്ത്രമൂർത്തിയോ ?
വെന്തിടുന്നു നിൻ കാന്തിയിൽ മതി-
ഭ്രാന്തിയാൽ മൂഢ മാനസം.
നീററിടുന്ന നിരാശനീ നിൻെറ
യുററ ഭക്തക്കു നൽകിടും.
പ്രാണവേദന കേട്ടിടുന്നു നീ
വീണവായനയായ്മുദാ.
തപ്തബാഷ്പ, മസ്വാസ്ഥ്യവും പരി-
ശപ്തയാം നിൻെറ മുദ്രകൾ !
ഇല്ല, ഞാൻ നിന്നെയല്ല പൂജിപ്പ-
തല്ലലിൻ നല്ല രൂപമേ !"

IV

മങ്ങലേലാതെ മന്ദഹാസാർദ്ര
മഞ്ജുളാനനാ സ്നിഗ്ദ്ധയായ് ;
വാടിയതില്ല പുഞ്ചിരിസ്സുമ-
വാടി ഭർത്സന വെയ്ലിലും.
വേണുനാദം പണിഞ്ഞിടും മധു-
വാണി ഞാനും ശ്രവിക്കയായ്:-

"അജ്ഞഭാഷണം കേട്ടു ഞാൻ ഗത-
പ്രജ്ഞയാകുകില്ലല്പവും.
തെററിയെന്നൊന്ധരിച്ചു ജല്പിപ്പു
കുററവാളിയായ് കേവലം.
കാമമല്ല, സന്ത്യാഗമെന്നുമ-
ന്നാമ മത്ഥമാക്കീടവേ
എന്തുമേയനുഷ്ഠിപ്പു മാനുഷ-
രെൻെറ പേരിൻ മറവിലായ്.
അഗ്നിഭോജ്യമെന്നോർത്തണഞ്ഞതിൽ
ഭഗ്നമാമീയൽ പോലവേ
നൊന്തിടുന്നറിവെന്നിയേ, സ്വയം
ചിന്തിടുന്നു തൻ വാളിനാൽ
ജീവിതം മധുരിപ്പു മാമക
ശ്രീവിലാസ വിശുദ്ധിയിൽ.
നാകവുമിപ്രപഞ്ചവും തമ്മി-
ലാകെ ബന്ധിപ്പു ഞാൻ മുദാ.
ത്യാഗശീതള സാനുവി, ലനു-
രാഗ വാഹിനിയാണു ഞാൻ."

188

கடமை

BY

SARADA BAI WILLIAMS, CLASS IV.

ஆகஸ்டு 1943. மாலைப்பொழுது. கதிரவன் தன் முகத்தினின்றும் பிரகாசம் நீங்கக் கடலுள் மூழ்கி விட்டான். இரவும் "இதோ நான் வருகிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே கிளம்பிற்று. தென்றல் ஜிலு ஜிலு என்று வீசத்தொடங்கியது. தண்மதியும் தன் வெண்ணிலாவைப் பரப்பினான்.

நாலைந்துபேர் ஒரு வீட்டின் முற்றத்திலிருந்து ஏதோ ஒன்றைப் பற்றி மிகவும் ஆழ்ந்த ஆலோசனையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். இவர்களை எழிலே உருவெடுத்தாற் போன்ற ஒரு மங்கை நல்லாள் பலகணி வழியாக உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். நீண்டு சுருண்ட கூந்தல், பிறைச் சந்திரன் வருந்தும் நுதல், கயலைப்பழிக்கும் கண்கள் முதலியவைகளை ஒன்றுசேர்த்துப் பிரமன் தனது கைத்திறனைக் காட்டும்படி புனைந்த ஒரு பாவைபோல் தோற்றமளித்தாள். அவளுடைய கண்களில் நீர் நிறைந்திருந்தது. கொஞ்ச நேரம் நின்றுவிட்டு முடிவில் துக்கம் பொறுக்கமுடியாமல் படுக்கையில் போய்க் குப்புற விழுந்தாள்.

மணி ஒன்பது இருக்கும். கூட்டம் கலைந்தது. ஜெயராஜன் 'லளிதா லளிதா' என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே உள்ளே சென்றான். அவளுடைய முகவிகாரத்தைக் கண்டு அவன் சிரித்துக்கொண்டு "அம்மா வீட்டுக்குப் போக ஆசை வந்து விட்டதா" என்று கேட்டான். அவள் "இந்த ஆடவர்கள் எவ்வளவு அழகாகத் தங்கள் எண்ணங்களை மறைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்" என்று நினைத்துக்கொண்டு "சரி நீங்க போஸின் சேனையில்போய் சேருங்களேன்" என்று சொல்லிவிட்டுத் துக்கம் தாங்க முடியாமல் அழுது விட்டாள்.

ஜெயராஜனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அவன் படுக்கையில் அங்கும் இங்குமாகப் புரண்டுகொண்டிருந்தான். லளிதா தூக்கத்தில் "நீங்கள் போக வேண்டாம் போக வேண்டாம்" என்று சத்தம் இட்டது அவன் மனதில் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. அவனது நான்கு வயதான குழந்தை சீனுவின் முகம் "அப்பா நீங்க அம்மாவை விட்டு எங்கே போறீங்க" என்று அவனிடம் கேட்பதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றினது.

பழைய நினைவுகள் அவனது மனதில் உதித்தன. அவன் வாழ்க்கையில் இதுவரை ஒரு புயலும் அடித்தது கிடையாது. இருவரது கப்பல்களும் வாழ்க்கைக் கடலில் இதுவரைச்சேர்ந்தே போயின. ஆனால் இன்றோ கொந்தளிப்பினால் அவனுடைய கப்பல் அவளுடைய கப்பலை விட்டு வே

ஞெரு திசையாக ஓடப்போகின்றது. இனி அவளுடைய கதியென்ன? அன்று புரோகிதரிடமிருந்து அவளுடைய கையை அவன் பற்றியபோது அவள் அவனைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்த பார்வை, அப்பொழுது அவன் மனத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சிகள் முதலியவை அவன் மனத்தில் எழுந்தன. என்ன தீர்மானத்தோடு பற்றினன்? அவளை அவனுடைய உயிருள்ள காலம் வரை காப்பாற்றுவான் என்றல்லவோ? அடுத்த நிமிடமே நாட்டின் பொருளாதாரநிலை, அரசியல்நிலை, மதங்களின் திருவிளையாடல்கள், ஜாதிப் பேயின் கொடுமைகள் முதலியன அவன் முன்னே தோன்றின. புலன் இச்சைகளுக்குள்ளாகிச் சிற்றின்பங்களில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்ற மக்களுக்கும் கேவலம் மிருகங்களுக்கும் என்ன வேற்றுமை? குடும்பம் என்றால் என்ன? ஆழ்ந்து ஆலோசிக்கப்போனல் உலகம் ஒரு குடும்பம்தானே என்ற உண்மைத்தத்துவம் அவன் மனத்தில் எழுந்தது. இனித் தாமதிப்பதில் பயனில்லை என்றுன்னி அவனது அருமை மனைவிக்கும் ஆருயிர்க் குழந்தைக்கும் ஒவ்வொரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டுச் சந்தடியின்றி வெளியே சென்றான்.

காலச் சக்கரம் சுழன்றுகொண்டே சென்றது. ஆரம்பத்தில் லளிதாவுக்கு அவளுடைய கணவனிடமிருந்து கடிதங்கள வந்தன. பின்னர் கடிதங்கள் இல்லை. போஸின் சேனை தோற்றுப்போனதாக ஒரு செய்தி கிடைத்தது. இதற்குள் வீட்டிலும் வறுமைப்பிணி குடிகொண்டது. அவளது பையனின் புத்திசாதுரியத்திலும் அழகிய பேச்சிலும் லயித்திருந்தவள், திடீரென்று நோய் வாய்ப்பட்டாள். வைத்தியர்கள் காசநோய் என்றார்கள். ஒரு வேலையும் செய்ய முடியாது. ஆனல் பக்கத்து வீட்டில் ஒரு கணவனும் மனைவியும் இல்லறம் இனிது நடத்தி வந்தார்கள். ஆனல் காதற் கனியாகிய குழந்தைப் பாக்கியம் அவர்களுக்கில்லை. அந்த வீட்டு எஜமாட்டி ஜானகி லளிதாவின் குழந்தைக்கு வேண்டிய உதவி செய்து வந்தாள்.

ஒரு நாள் இரவு. சந்திரன் வெள்ளிக்கிண்ணத்திலிருந்து பாலைக் கொட்டினாற்போல் தனது வெண்ணிலாவைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தான், சீனு நெருப்பில்லாத ஒரு சிகரெட்டை எடுத்து ஊதிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். புகை வராததைப் பார்த்து தாயிடம் சென்று "அம்மா நான் ஊதுகிறபோது இதில் புகை வருகிறதில்லையே. ஆனல் அடுத்தாத்திலிருந்து கலாசாலையில் வாசிக்கிறனல்லவா மனோகரன் அண்ணன், அவன் ஊதுகிற போது புகை வருகிறதே? அது ஏன்? அவன்தான் எனக்கு இதை நான் கேட்டபோது தந்தான்" என்றான். லளிதாவுக்குக் கோபம் பொங்கியெழுந்தது. பின்னர் அதை அடக்கிக்கொண்டு சீனுவிடம் அதை எறிந்துவிடச் சொன்னாள். நாட்டுக்கு முன்மாதிரியாக இருக்கவேண்டிய கலாசாலை மாணக்கர் பின் மாதிரியாக இருப்பதை நினைத்து வருந்தினாள். சிகரெட் அவர்களுடைய நாகரிகத்தின் சின்னமாயிருப்பதை மறந்து விட்டனள் போலும். "இனி கள் குடித்துவிட்டு உருளுவதும் நாகரிகத்தின் சின்னமென்று சொல்கின்ற நாட்கள் வாராமலிருந்தால் போதும்."

ஆகாயத்தைப் பார்த்தாள். சந்திரனை ஒருமேகம்வந்து மறைத்தது. தன் பார்வையைத் திருப்பியதும் ஜானகி நிற்றதைக் கண்டாள் "என்ன இப்படிச் சந்தடி செய்யாமல் வந்து விட்டாயே" என்றாள். "இல்லை ஒரு செய்தி அறிவிப்பதற்கு வந்தேன். எங்களுக்கு இடமாற்றம் கிடைத்திருக்கிறது. நாளைக்குப்போக வேண்டும்" என்றாள். லளிதாவுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. இனி அவள் என்ன செய்வாள்? குழந்தையைக் காப்பாற்றுவது யார்? அவளோ காசத்தால் பீடிக்கப்பட்டு இன்றோ நாளையோ என்றிருக்கிறாள். அவளது முகத்தையும் கவலை என்ற மேகம் மறைத்தது. கண்கள் கலங்கின. "குழந்தையை நான் கொண்டுபோகட்டுமா என்று கேட்டதும் மேகத்தினிடையே நட்சத்திரங்கள் தோன்றுவதுபோல அவள் முகத்தில் ஒரு அருள் உதித்தது. ஆனால் அடுத்த நிமிடமே அது மாறிவிட்டது பெற்ற குழந்தையைப் பிரிகிறதென்றால் சிறிய காரியமா? அப்படியே மூர்ச்சையாகி விட்டாள். ஜானகி என்ன செய்வதென்றறியாமல் அசைவற்று நின்றாள்.

இதற்கிடையில் 'வந்தே மாதரம்' என்ற ஒரு சத்தம் கேட்டது. ஒரு கூட்டம் தெரு வீதியில் வந்துகொண்டேயிருந்தது. நடுவில் வந்த மோட்டார் வண்டியிலிருந்து பூமாலைகள் அணிந்த ஒருவன் இறங்கினான். மெதுவாக வாயிலைத் திறந்தான். அவனது வருகையை எதிர்பார்த்துப் புன்னகையோடு நிற்கும் அவனது மனைவியும் ஓடிப்போய்க் கட்டியணைக்கும் அவனது குழந்தையும் காணப்படவில்லை. ஆனால் அந்தோ, லளிதா முற்றத்தில் கிடப்பதையும்அவள் குழந்தை அவளை "அம்மா, அம்மா" என்று கூப்பிடுவதையும் கண்டான். அவன் கால்கள் தள்ளாடின, கண்கள் கலங்கின. மெதுவாக அருகில்வந்து அவள் தலையைத் தன் மடிமீது வைத்து "லளிதா, லளிதா" என்று கூப்பிட்டான். லளிதா மெதுவாகக் கண்ணைத்திறந்து மருள மருள விழித்தாள். களைத்துப்போயிருந்த முகத்தில் ஒரு புன்னகை ததும்பியது. "வந்துவிட்டீர்களா" என்று திக்கித் திக்கிக் கேட்டாள். பின்னர் அவளால் பேசமுடியவில்லை. அவள் முகத்தில் ஒரு சாந்தி நிலவியது. சிறிது நேரத்திற்குள் பாழும் யமனது கைவிற் சிக்குண்டாள்.

சிரிக்குமோ! கண்ணீர் உகுக்குமோ!

BY

S. K. PANDIAN, CLASS IV

ஒருபெண். இளம்பெண் என்று சொல்ல அவசியமில்லை. அது சொல்லாமலே தெரியவரும். அவள் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளுகிறாள். எப்படி என்பதைப் பாருங்கள். மஞ்சள் தேய்த்துக் குளிக்கிறாள். பின் அவள் நிறம் என்னவாயிருக்கும்! நல்ல பவுடரை எடுத்து முகத்தில் போட்டு தன்னை மினுக்கிக் கொள்ளுகிறாள். இயற்கையாகவே நல்ல அழகுடையவள். பின் செயற்கையும் அதோடு சேர்ந்தால் சொல்லவா வேண்டும்!

ஸ்ரீமதி காந்தி இவ்வளவு சிறப்பாகத் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு தோட்டத்தில் நிற்கிறாள். அவள் கண்கள் யாரையோ பார்த்தவண்ணமாக இருக்கின்றன. இதைக் கவனிக்கிறாள் பக்கத்துவீட்டு இளம்பெண் ஸ்ரீமதி ரோஸ். ஸ்ரீமதி காந்தி யாரைப் பார்க்கிறாள் என்பதை அறிந்துகொண்டாள் ரோஸ். அது வேறு யாருமில்லை அழகன் ஸ்ரீமான் ஆதித்தனைத்தான். அவனது அழகுதான் என்ன! அவன் முகத்திலே என்ன பிரகாசம்! அவன் அழகு ஸ்ரீமதி ரோஸை அப்படியே கொள்ளை கொண்டுவிட்டது. அவனது முகத்தைப் பார்க்க அவள் கண்கள் கூசின. அவனும் அவளை அலட்சியமாக எண்ணி எட்டிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. ஆகவே காந்தியின் பேரில் ரோஸுக்குச்சிறிது பொறாமை ஏற்பட்டுவிட்டது. இங்ஙனம் பொறாமை ஏற்படுதல் இயல்புதானே!

ஸ்ரீமதி ரோஸ், காந்தி நின்ற பக்கம் வருகிறாள். காந்தியின் நிலை கண்டு ரோஸ் ஏளனப்புன்னகை பூக்கிறாள். பின் அதோடு நின்று விடாமல் சிறிது சத்தமிட்டு நகைக்கவும் செய்கிறாள். காந்திக்கோ என்ன சொல்லுவதென்று தெரியவில்லை. ஆடு திருடின கள்வன்போல் விழித்தாள். அவள் பரிதாபநிலை கண்டால் கல் மனமும் கரையும். ஆனால் ரோஸா இதற்கெல்லாம் மயங்குகிறவள். அவள் ஸ்ரீமதி காந்தியிடம் என்ன வினவுகிறாள் என்பதைக் கேளுங்கள், "ஏடி காந்தி! உனது காதலன் ஆதித்தனோ? ஆமா....ம், அப்படியானால் எப்பொழுதும் நீ வெயிலிலேநின்று காயவேண்டுமென்பது கட்டாயமா? உனது பொன்போன்ற மேனியையும், முகப்பொலிவையும் ஆதித்தன் காணானால் எப்படிப்புகழ்வான் தெரியுமா? அது சரி........உனது காதலனது ஒளிபொருந்திய மேனியைப் பார்த்தால் கண்கள் கலங்கிப்போகாதா? ஒருவேளை, அன்பு மிகுந்தவர் உடல் வருத்தத்தைக் கவனிக்கமாட்டார்களோ?

அப்படித்தானு? சொல்லடி? காலேயிலே அவனைக்கண்டு ரெம்பவும் சந்தோஷமாய் இருக்கிருய். ஏன் சாயங்காலம் அங்ஙனமில்லை. மிகவும் வருத்தப் படுகிருயே! ஏன்? எதனுல்? உனது காதலன் போகும்பக்கமெல்லாம் அவனையே பார்த்தவண்ணமாகவுமிருக்கிருய். அவனை உனது காதலன் என்றும் சொல்லிக்கொள்ளுகிருய். ஒன்றும் புரியவில்லை! காதலனுயிருந்தால் உன்னை விட்டுப் பிரிகிறபோது ஒரு வார்த்தையாவது சொல்லிவிட்டுப் போக மாட்டானு? எதுவாயினும் சரி, உனது காதலன் மட்டும் நல்ல அழகன். அவனைப் பார்ப்பதற்குக் கூட ஆயிரம் கண்கள் வேண்டும்போலிருக்கே! என்னடி? நான் சொல்லுகிறதொன்றிற்கும் பதில் சொல்ல நாவெழமாட்டேன் என்கிறதே! ரெம்பவும் கவுரவம் வந்துவிட்டதோ? சீ வெட்கம் கெட்டவளே! நீ உனது காதலன் என்று எண்ணியிருக்கிருய். அவனைத் தெரியுமா உனக்கு? அவன் கஞ்சமகளின் காதலன். நீ மஞ்சள் குளித்து, பவுடரையும் போட்டு மினுக்கிக்கொண்டு அவனையே பார்த்தவண்ணமாய் நிற்கிருயே! ஒருவேளை அவன் காதலி, கஞ்சமகள் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் வந்து பார்த்தால் என்ன செய்வாள்? உன் நிலை கண்டு சிரிப்பாளா? அல்லது அழுவாளா? என்று ரோஸ் தனது கபட உள்ளத்தை வெளிப்படுத்துகிருள்.

கவிமணி இந்தக்காதற் கதையை ஒரு சூரியகாந்திப் பூவிலே காண்கிருர். சூரியகாந்திப்பூவைப் பார்த்து, தோழி ஒருத்தி கூறியதாகக் கற்பிக்கிருர்.

> ' மஞ்சள் குளித்து முகமினுக்கி—இந்த
> மாயப் பொடி வீசி நிற்கும் நிலை
> கஞ்ச மகள் வந்து காணிற் சிரிக்குமோ
> கண்ணீர் உகுக்குமோ யாரறிவார்?"

என்று சொல்லுமிடத்தில் கவிதை உண்மையாகவே உருவெடுத்து உச்ச நிலையை அடைந்து நிற்கிறது. இந்த அடிகளைப் படிக்கப் படிக்க ஏதோ எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி தோன்றுகிறது. "மஞ்சள் குளித்து முகம் மினுக்கி—இந்த மாயப்பொடி வீசி நிற்கும்" சூரியகாந்திப்பூவை மனக்கண்ணுல் கற்பனை செய்து பார்த்தால் யார் தான் நகைக்கமாட்டார்கள். ஆனுல் தனது காதலனை வேறு ஒரு இளம் பெண் தன்னை அழகுபடுத்திக்கொண்டு கவர்ச்சி செய்ய முயலுவதைக் கண்டால் காதலியின் நிலை என்னவாயிருக்கும்? "சிரிக்குமோ! கண்ணீர் உகுக்குமோ!" என்ருர் கவிமணி. "நம் காதலனை மயக்கப் பார்க்கும் மாதோ அழகுடையவள். ஒருக்கால் என் காதலனை அவள் வலையிலே சிக்கும்படி செய்துவிடுவாளோ! சீ.......நான் என்ன நினைத்துவிட்டேன். என் காதலனைப்பற்றி சந்தேகப்பட்டுவிட்டேனே! நான் நினைத்தது வெறுந்தவறு........பாவம்! அந்த மாதின் நிலை மிகவும் பரிதாபகரமாயல்லவா இருக்கிறது. அவளும் என்போன்று ஒரு பெண்

தானே." என்று காதலி நினைத்தால், கண்ணீர் உகுப்பதில் சந்தேகமே யில்லை. ஆனால் கவிமணி முதலில் 'சிரிக்குமோ' என்ற பதத்தை வைத்தார். ஆம், அவள் சிரிப்பதற்கும் இடமுண்டு. ஏன்? அவள் எந்தப் பவுடரைப் பூசிக்கொண்டாளென்ன? நினைக்கிறபோது சிரிப்பாக வருகிறது. எப்படி யெல்லாமோ அவள் தன்னை அழகுபடுத்தியிருக்கிறாள். ஏதாவது பிரயோ ஜனமுண்டா!...... " என்று காதலி எண்ணினால் உண்மையாகவே அவள் சிரிப்பாள்.

'ஒருபானைச் சோற்றிற்கு ஓர் அரிபதம்' என்று சொல்வார்கள். அது போல் மேற்கூறிய ஒரு பாடலிலிருந்தே கவிமணியின் மற்றைய பாடல்க ளும் எத்தகையன என்பதை அறியலாம்.

இருவரும் ஒருவனும்

BY

B. CHIDAMBARATHANU PILLAI, CLASS III.

மல்லப்பன் :— சீ! முட்டாள்! ரோட்டில் நடக்கத் தெரியாமல் நடப்பது, வடக்கிருந்து தெற்கு செல்லும்பொழுது தெற்குத்திசை பார்க்காமல் வடக்கேயே பார்த்துக்கொண்டு செல்வது! முன்னே ஆட்கள் வருகி றார்களா இல்லையா என்று கவனிப்பதில்லை.

நல்லப்பன் :—நீ தான் முட்டாள்! தெற்கிருந்து வடக்கு செல்லும்பொழுது தெற்கேயே பார்த்துக்கொண்டு செல்வது, எவன் மேலேயாவது மோதி விட்டு அவன்மேல் குற்றம் சாட்டுவது? நன்றாயிருக்கிறது! உலகத்தில் முதல் முட்டாள் என்றால் உன்னைத்தான் சொல்ல வேண்டும்.

மல் :—நான் முட்டாளில்லை; நீ தான் முட்டாள். நீ தான் என் மேல் முதலில் மோதினாய்.

நல் :—நீ தான் முட்டாள், நீ தான் முதலில் மோதினாய்.

மல்லப்பனுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது; நல்லப்பனை கன்னத்தில் அடிக்க அவன் கீழே விழுந்தான். மூச்சு நின்றுவிட்டதுபோல் இருந்தது. மல்லப்பன் பயந்துவிட்டான். ஓடிவிடலாம் என்று ஆலோசித்து அங்குமிங் கும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

நல்லப்பன் மெல்ல எழுந்து பின்னால் வந்தான்; குரல்வளையைப்பிடித்துக் கொண்டு மல்லப்பனைத் தள்ளிவிட்டான். மூக்கு தரையோடு தரை மோதி இரத்தம் வடிந்துகொண்டிருந்தது.

தூரத்தில் நின்று தில்லப்பன் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். சட்டென்று பையில் இருந்த ஒரு போலீஸ் தொப்பியைத் தலையில் மாட்டிக்கொண்டு ஓடிவந்தான் இருவரையும் நோக்கி. “இங்கே அடிபிடி போட்டவர்கள் யாரெல்லாம்? வாருங்கள் ஸ்டேஷனுக்கு; உங்களை இலேசாக விடப் போவதில்லை” என்றான்.

மல் :— (திகைத்தவண்ணமாய்) இந்த ஒரு தடவையும் மன்னித்துவிடுங்கள்; தெரியாமல் செய்துவிட்டோம்.

நல் :— இனிமேல் நாங்கள் சண்டைபோட மாட்டோம்.

தில் :—எந்த சாக்குப் போக்குக் கூறினாலும் இனி விடவே முடியாது; ஸ்டேஷனுக்கு வந்துதான் தீரவேண்டும்.

மல் :—நான் ஒரு ஐந்து ரூபாய் தருகிறேன்; என்னை விட்டுவிடுங்கள்.

தில் :—அது முடியாது; புறப்படுங்கள்.

நல் :—சரி நானும் ஐந்து ரூபாய் தந்துவிடுகிறேன்.

தில் :—சரி எடுங்கள்; (ரூபாயை வாங்கிவிட்டு) மரியாதயாகப்போய்வாருங்கள்; இன்று உங்களைப் பாவம் பார்த்து விட்டிருக்கிறேன்; இனிமேல் கவனமாயிருந்து கொள்ளுங்கள்.

தில்லப்பன் ரூபாயை நிக்கரிலுள்ள ஒரு கள்ளப் பாக்கட்டில் இரண்டுமூன்று நாளாகச் சம்பாதித்து வைத்திருந்த ரூபாயோடு வைத்துக் கொண்டுவிரைந்து சென்றான்.

அடிபிடி போட்ட இருவரும் தனித்தனியாகத் தங்கள் உள்ளத்தில் இது நம்முடைய முட்டாள்தனம்; பொறுமையில்லாததால் பொருளை இழந்தோம்” என்று எண்ணினார்கள்.

நல் :—(மல்லப்பனை நோக்கி) நாம் தெரியாமல் சண்டைபோட்டு பொருளை இழந்துவிட்டோம். இருவரும் அறிவிலிகள்தான். இப்பொழுது ஒரு சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. அவன் தொப்பியைப் பார்த்து போலீஸ் என்று பயந்து ஏமாந்து போனோம். அது போலீஸ் தொப்பியாகத் தெரியவில்லை அவன் அதிகதூரம் போயிருக்கமாட்டான். நாம் இருவரும் ஒற்றுமையோடு சென்று அவனைப்பிடித்து நம் பொருளைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஓடிவா.

மல் :—ஆம்! சரியான யோசனை; வேகமாய் ஓடிவா. (தில்லப்பனை அடைந்து அவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு) எங்களை ஏமாற்றிக் கொண்டு வந்தாய்; போகட்டும்; கேட்ட கேள்விக்குச் சரியான பதில்

சொல்லி எங்கள் ரூபாயைத் தராவிட்டால் ஆளுக்கொரு கையைப் பிடித்து புய்த்து உடல் வேறு கைவேருக்கிவிடுவோம். நீ ஒரு போலீஸ் தானா?

தில் :—நான் ஒருபோலீஸ் அல்ல; இது என்னுடைய பிழைக்கும்வழி; அறிவிலியாய்த் திரிவாரை ஏமாற்றிப் பணம் பறிப்பது எனது வேலை. ஆதலால் நீங்கள் என்னைத் துன்புறுத்தாதீர்கள்.

நல் :—துன்புறுத்தமாட்டோம்; எங்களுடைய பணத்தை எங்களிடம் திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டால் போதும்.

தில் :—வழியில் என் மனைவி அதை வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டாளே! நான் இனி எங்கிருந்து தரமுடியும்? அவள் அதற்குக் கடைச்சாமானங்களும் வாங்கியிருப்பாள்.

நல் :—நம்பவே முடியாது; உன்னுடைய உடைகளைச் சோதிக்க வேண்டும்.

தில் :—சோதித்துக்கொள்ளலாமே. (கள்ளபாக்கெட்டை இவர்கள் அறியமாட்டார்கள் என்றெண்ணினன்) மல்லப்பன் சரியாய் சோதித்து நிக்கறில் கள்ளப்பாக்கட்டில் ரூபாய் இருப்பதைக்கண்டான்; எடுத்தான்; இருபத்தைந்து ரூபாய் இருந்தது.

மல் :—நீ ஒரு பெருங்கள்ளனாக அல்லவா இருக்கிறாய்? உன்னை மன்னிக்கிறேன்; உன் வீட்டுக்கு நடந்துவிடு.

தில் :—உங்களுடைய பத்து ரூபாயும் போக பாக்கியைக் கொடுத்துவிடுங்கள்; நான் அதை நாலைந்து நாட்களாகச் சம்பாதித்து வைத்திருக்கிறேன்; இது இல்லாவிட்டால் என் மனைவிமக்கள் பட்டிணிகிடக்க நேரும்.

மல் :—உதை ஏதாவது வேண்டுமா? ஒழுங்காய் செல்கின்றாயா? திரும்பிப் பாராமல் வீட்டுக்குப் போய்விடு.

நல் :—மல்லப்பா! கோபங்கொள்ளாதே. அவனுடைய பதினைந்து ரூபாயையும் அவனிடம் கொடுத்துவிடு. நம் பொருள் நமக்குப் போதும். (தில்லப்பனை நோக்கி) இனிமேல் நீ நல்லவழியாய் நடந்துகொள்; இத்தீயவழிகளில் இனிச் செல்வதென்றால் போராபத்து; வஞ்சகர் இனி ஒரு நாளும் பிழைக்கமுடியாது; அறிவிலிகள் அறிவிலிகளாய் இருக்கும்வரை வஞ்சகன் வஞ்சகனாயிருந்து வாழமுடியும்; அறிவிலிதன் அறிவின்மையை நீக்கி அறிவுச்சுடரைக் கண்டுகொண்டானென்றால் வஞ்சகனுக்கு வாழ்வில்லை. ஒன்றில் வஞ்சகன் திருந்திவிட வேண்டும்; அல்லது தன் உயிரை இழந்து மறுலோகம் செல்ல வேண்டும். இந்த உண்மையை மாத்திரம் உளத்தில் பதித்துக்கொள்.

சிந்தனை செய் மனமே

BY

S. SYED KHAN, CLASS IV

கதை எழுதவேண்டும், கட்டுரை எழுதவேண்டும், கவிதை இயற்ற வேண்டும், அதைக்கற்றோரும், மற்றோரும் கண்டு வியத்தல் வேண்டும், கவிஞனின் பூத உடம்பு உலகினின்றும் மறைந்தபோதிலும், புகழ் உடம்பு பூவுலகில் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும் என்பது தெளிந்த உண்மையாதலால் அத்தகைய புகழைத் தாமும் பெறுதல் வேண்டும், உலகில் வாழ்ந்தால் புகழுடன் வாழ்தல் வேண்டும், என்ற இவ்வகையான எண்ணங்கள் எண்ணற்ற மனிதர்களின் மனத்தை வாட்டுகின்றன. அத்தகைய எண்ணங்கள் என்னையும் விட்ட பாடில்லை. இவ்வகையான எண்ணங்கள் என் மனத்தே ஒருநாள் எழுந்தன! எழுந்தென் செய்வது?

கதை எழுதுவது எளிதா? கட்டுரை எழுதுவது எளிதா? கவிதை இயற்றுவது எளிதா? வாயில் வந்ததையும் உள்ளத்தில் உதித்ததையும், எழுதுகோலின் முனையில் எழுந்ததையும், கதையென்றும், கட்டுரையென்றும், கவிதையென்றும் பெயரிட்டுப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பி விளம்பரம் செய்வது தற்கால எழுத்தாளர்களிடையே ஒரு விசேஷ குணம். இவற்றைக் கதையென்றும், கட்டுரையென்றும், கவிதையென்றும் மொழிதல் முடியுமோ? கட்டுரையும், கவிதையும் நாட்டிற்கு நன்மை பயக்கவேண்டுமல்லவா? அவைகள் எந்தக் காலத்தும் அழியாத அறிவுக்களஞ்சியங்களாய் இலங்க வேண்டுமல்லவா? மக்களுக்கு மாண்பான நல்லுணர்வை உண்டுபண்ண வேண்டுமல்லவா? ஆகவே அத்தகைய கதைகளையும், கட்டுரைகளையும், கவிதைகளையும் எழுத முடியுமோ என்ற அச்சமும் என்னை அணுகியது. ஆயினும் நான் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. எழுதவேண்டுமென்ற ஆர்வம் மாத்திரம் என்னிடம் மிகுந்துகொண்டேயிருந்தது.

எழுதுவது எளிதா? அரிய எழுத்துப்பணிகளுக்கு ஆழ்ந்த கல்வியும், பரந்த நோக்கமும், தெள்ளிய அறிவும் வேண்டும். ஆனால் எனது கல்வியின் எல்லையோ ஏளனத்திற்கு இடமாயிருந்தது. இத்தகைய கல்விச் சுனையில் பொங்கும் வெள்ளமாகிய கட்டுரையைக் கண்டோர் ஏளனம் செய்வதற்கு இடமாகுமே என்று வருந்தினேன். பின்னர் மனந்தேறி எப்படியாயினும் ஒரு கட்டுரை எழுதி முடித்துவிடவேண்டுமென்று துணிந்துவிட்டேன். அதற்காகத் தனிமையான ஒரு இடத்தில் சென்று எடுத்த காரியத்தில் முற்படலானேன்.

என்ன எழுதவேண்டுமென்றே எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. திகைத்துக் கொண்டிருந்தேன். "மனமே சிந்தனை செய்" என்று மனத்தை நோக்கிக் கெஞ்சினேன். அந்தக்கெஞ்சுதலே, என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. சற்றுப்பிரமித்தேன்; ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு சிந்தனை செய் மனமே! என்ற அந்தக் கெஞ்சுதலையே கட்டுரையின் தலைப்பாகக் கொண்டேன். பின்னர் எழுதுகோலைப் பிடித்தேன். அதுவும் உடனே தன் அரிய வேகத்தைக் காட்டத் தொடங்கிவிட்டது. என்ன எழுதினேன் தெரியுமா?

மனமே! இனிய மனமே! எனது அருமை மனமே! நீ ஏன் எல்லோரும் இன்பமாய் வாழவேண்டுமென்று நினைக்கமாட்டேன் என்கிறாய்? தான்மாத்திரம் நன்கு வாழவேண்டும், மற்றவர்கள் அடியோடு மடியவேண்டும் என்ற மடமையான மதியைக்கொண்டிருக்கிறாயே! இது தகுமா? இது முறையா? உன்னுடைய வேகத்தை என்னென்று உரைப்பது? பொறாமைப் பேய் இன்னும் உன்னை விட்டு நீங்கிப் போகவில்லையா? உன்னுடைய செய்கை இரக்கமற்றதாய்ப் போகின்றதே! அறிவுடையோர் அருவருக்கும் தன்மையையுடைவனாயிருக்கின்றாயே! நீ உலகிற்கே ஒரு பெரும்பாரமாயிருக்கின்றாயே! உன்னிடத்தில் என்ன, என்ன குறைபாடுகள் உள! நீ பிறந்த நாட்டிற்கோ, நீ பேசுகின்ற மொழிக்கோ, உனது உரிமையான சமூகத்திற்கோ, இதுவரையில் என்ன பணி செய்திருக்கின்றாய்? எண்ணிப் பார். உன்னால் இவ்வுலகத்திற்குத் துன்பமேயன்றி இன்பம் இல்லையே. நீ இருப்பதைவிட இறப்பதே கண்ணியமானது. எல்லோராலும், புகழப்பட வேண்டுமாயின் இவ்வாறாகச் சிந்தனை செய் மனமே! உனது நாடு, உனது மொழி, உனது சமூகம் முன்னேற வே, மனமே சிந்தனை செய், ஆம் சிந்தனை செய்,

உனது விரிந்த மனப்பான்மையும், தூய்மையான தன்மையும் விழிப்புற்ற உணர்ச்சியும்கொண்டு உலகையும் உலகில் மக்கள் படும் இன்னல்களையும், சமூகத்திலுள்ள குறைபாடுகளையும் நோக்கி எத்தகைய முறையில் முன்னேறச் செய்யலாம் என்று ஆழ்ந்து சிந்தனை செய் மனமே! நேற்று நீ சிந்தனை சக்தியற்றிருந்தாய், விசாலமான உலகை அறியாதவனாயும், பரந்த மனப்பான்மை இல்லாதவனாயும் விழிப்பற்றுமிருந்தாய். ஆனால் இன்றோ இவ்வயதிலே நீ விழிப்படைந்து விட்டாய். பரந்த உலகம் அதிலுள்ள குறைபாடுகளோடு உன்முன் காட்சியளிப்பதைக் காண்கின்றாய். சிந்தனை செய்யும் சக்தி வந்துவிட்டது. இனியாவது உலகிற்கு முன்மாதிரி காட்டச் சிந்தனைசெய் மனமே!

---

*பாரதியும் தமிழ் மறுமலர்ச்சியும்

V. NADARAJAN, 1st CLASS.

அமுதனைய தமிழ்மொழியானது அவனியின் கண்ணே மூன்று குலத்தமிழ் மன்னர்களாலும் நல்லன்புடன் போற்றப் பெற்று, என்றும் சிதையா இளமையுடன் இலங்கி வந்தது. தமிழன்னை, கம்பர், வள்ளுவர் இளங்கோ என்ற கவிஞர்கள் கோத்த பாமாலைகளாகிய பூமாலைகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்று ஆரிய மொப்ப அரும்புகழுடன் தரையில் பொலிந்து விளங்கினாள். கன்னடம், களிதெலுங்கு, கவின் மலையாளம் முதலிய மொழிகள் அவள் உதரத்தினின்றும் உதித்தெழுந்தன.

அக்காலத்து தமிழர்கள் தரணியில் தனிச்சிறப்புடையவர்களாய் விளங்கினர். மேனாட்டார் இன்றும் அறியாதகலைகளை அவர்கள் அன்றே அறிந்திருந்தனர். பக்தியில் அவர்கள் சிறந்து விளங்கினர். வேளாண்மையே விழுமிய தொழிலெனக்கொண்டு அவர்கள் பஞ்சமென்பதை அறியாதிருந்தனர். செல்வநிலையில் செழித்து விளங்கினர். தரும வழிகளில் தழைத்து விளங்கினர். வீரம் செறிந்து விளங்காநின்றனர். கல்வியிலும் கைத்தொழிலும் கரையற்ற அறிவு படைத்திருந்தனர். தமிழர்கள் இத்தனை சிறப்புடையவர்களாய் விளங்கினமையின் அவர்களது தாய் மொழியான தமிழ் மொழி எவ்வளவு சிறப்புடையதாய் விளங்கியிருக்குமென்பது கூறாமலே நன்கு விளங்குமன்றோ.

இத்தகைய புகழுடன் விளங்கிய தமிழ் மொழியின் பெருமை இடைக்காலத்தே சிறிது குன்றத் தொடங்கியது. பஞ்சபூதங்களின் நுட்பங்களைக் கூறும் கலைகள் செறிந்த மேல் நாட்டு மொழிகள் தமிழ்நாட்டில் உலவத்தொடங்கின. அக்கலைகளோ அவற்றைக் கூறும் திறனோ தமிழ் மொழிக்கில்லாததால் தமிழ் அன்னை தன் முன்னைய பெருமையை சிறிதளவு இழக்க வேண்டியவளானாள். தமிழர்க்கும் தம் தாய்மொழியிலுள்ள பற்றுதல் குறைந்தது. பண்டைத்தமிழ் நூல்களையும் புராணங்களையும் படிப்போரது தொகை குறைந்தது. அவர்கள் விஞ்ஞான அறிவிற்காகவும் ஏனைய கலைகளுக்காகவும் ஆங்கில மொழியில் அதிகப்பற்றுதலுடையவராயினர். தம் குழந்தைகளுக்கும் மேல் நாட்டு மொழிகளையே கற்பித்து வந்தனர். கலையைப் பற்றி தமிழர்களுக்குக் கவலையேயில்லை. தமிழ்மொழி சீர் இழக்கும் தன்மையைப்பற்றி அவர்கள் சிந்திக்கவும் தயாராகவில்லை. ஆங்கிலேயன் ஆட்சி நடத்திக் கொண்டிருக்கும்போது நமக்கென்ன கவலை என்றே எண்ணியிருந்தனர். வெள்ளைக்காரரைப்போல் இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமுடன் ஆங்கிலத்தைக் கற்கவே, சில தமிழும் பல ஆங்கிலமுமாகக் கலந்து பேசலாயினர், "டிஸ்கஸ் பண்ணி", "ட்ரெஸ்பண்ணி",

---

* பாரதி விழாப்போட்டியில் பரிசுபெற்ற கட்டுரை.

'ரெடிபண்ணி" என்பனபோன்ற பண்ணித்தமிழ் வாக்குகளை அவர்கள் யாண்டும் உபயோகிக்கலாயினர். பொறுப்பு உணர்ச்சியும் யோசனைத் திறனும் தமிழர்களை விட்டகன்றன. சோம்பலே ஆட்சிபுரியும் தம் வாழ்க்கைக்கு சுகவாழ்வு என்று பெயர் கொடுத்தனர். கண்ட அன்னியர்கள் யாவரும் தமிழர்களின் வாழ்வைப் பந்தாடி வந்தார்கள். தமிழர்களே தமிழை அலக்ஷியம் செய்தார்கள். தமிழறிஞர்கள் ஆதரவற்று அழுந்தினர். தமிழ் கற்ருேர் அடையும் பலன் வறுமையே என்று யாவரும் எண்ணலாயினர். தமிழர்கள் பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும் இகழுகின்ற வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர்.

இஃதிங்ஙனமிருக்க, சிறிது ஆர்வமுடன் தமிழ் கற்றவர்களோ தமிழை ஒரு குழூஉக்குறியாகச் செய்து கொண்டனர். அதாவது பலருக்கும் விளங்காத முறையில் மிகவும் கடின நடையில் எழுதவும் பேசவும் செய்து வந்தனர். பிறரறியாத விதத்தில் தம் நடையை உயர்த்திக் கொண்டால் தான் தம் தமிழறிவைப் பிறர் புகழ்வார் என்று அவர்கள் கருதினர் போலும். எளிமை என்ருல் அவர்களுக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லாததொன்ருய் விட்டது. தமிழ், தம்மைப் போன்ற பண்டிதர்களுக்குத் தனியான சொத்து என்று எண்ணினர். எனவே பாமர மக்களுக்குத் தமிழ் நூல்களைப் படிப்பதும் கஷ்டமாயிருந்தது. அப்பண்டிதர்கள் இவ்விஷயத்தில் ஆங்கிலேயர்களின் தன்மையை அறியவில்லை போலும். ஆங்கிலத்திலும் தமிழைப் போன்ற பலவகை இலக்கியங்களுண்டு. ஆனல் எல்லாவற்றுள்ளும் உயிராய் நிற்பது எளிமை. ஆங்கில வசனத்தில் படாடோபம் இன்றும் இடம்பெறவில்லை. எனவே நடை எப்படியிருக்க வேண்டுமென்ற பேச்சே ஆங்கிலேயர்களிடையில் இல்லை. எனவே அறிஞர்கள் கண்ட உண்மைகளை பாமரமக்களும் எளிதில் உணர்ந்து கொள்கின்றனர். பண்டை நூல்களின் பெருமைகளை அவரால் நன்கு தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. எனவே அவர்கள் தம் தாய்மொழியின் பெருமையை நன்கு உணர்ந்து கொள்கின்றனர். அதன் பயனுகத் தாய்மொழிப்பற்று அவர்களிடத்துச் சிறந்து விளங்குகின்றது.

ஆனல் அந்நாளில் தமிழர்கள் தமது மொழியில் எந்நூல்களுள்ளன என்பதையே அறியாதிருந்தனர். மொழியில் பற்று குறைய அவர்க்கு இதுவே ஓர் தகுந்த காரணமாகுமன்ருே ? அக்காலத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுடையவும் அறிஞர்களுடையவும் பேச்சு நடையும் எழுத்து நடையுமே தமிழன்னையின் பெருமை குறையத் தகுந்த காரணங்களாயிருந்தன என்பதில் ஐயமென்ன ?

இங்ஙனம் தமிழ்மொழியானது நாட்டில்சீரற்று விளங்கிய இந்நாட்களிலே தான் தமிழ் நாடு செய்த தவப்பயனுய் பாரதியார் இத்தரையின்கண் அவதரித்தார். இத்தனை நேரம் விளக்கிய அந்த நடுக்காலத்தே தான் பார

தியின் தந்தையாரான சின்னசாமி ஐயர் வாழ்ந்தார். எனவே அவருக்கும் தமிழில் அதிகப்பற்று இல்லாமல் இருந்தது. அவர், கணிதசாஸ்திரத்தில் ருசியும் தேர்ச்சியும் மிக்கவர். மேலும் அவருக்கு யந்திரப்பழக்கமும் அதிகமாகவிருந்தது. எனவே இவ்விரு துறைகளிலும் பையன் பாரதி தேர்ச்சியடைந்து குவியல் குவியலாகப் பணம் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்பது தகப்பனரின் கருத்து. ஆனல் பாரதியாரோ நேர் மாருக இவற்றை அறவே வெறுத்தார். தந்தை கணக்குப்போட மகனைக் கூப்பிட்டால், அவர், "கணக்கு, மணக்கு, ஆமணக்கு" என்று அழகாகத் தமிழ்த் தொடர் அடுக்கிக்கொண்டே போவார். இளவயதிலேயே அவர் ஓர் தமிழ்க் கவிஞனுய் விளங்கினர், எட்டையாபுரம் புலவர்கள் நூல்களை அரங்கேற்றும்பொழுது இவர் அவணிருந்து குறைகளை அஞ்சாது எடுத்துரைத்து வந்தார். இவரது தமிழ்ப் புலமையைக் கண்ட அவ்வூர்ப்பண்டிதர்கள் இவருக்கு 'பாரதி' என்ற பட்டமும் அளித்தனர். தமிழார்வம் மிகவே அன்னர் தமிழர்களின் அக்கால வாழ்க்கை நிலையைப் பற்றிச்சிந்திக்கலானர். அந்நிலையின் காரணங்களை ஆராய்ந்தார். அவருக்கு வீராவேசம் உண்டாயிற்று. "தமிழரை நன்னிலைக்குக் கொணர்வதே என் கடன்" என்று எண்ணினர். நிற்க,

இவர் காலத்தே வங்காளப் பிரிவினையின் காரணமாக இந்தியருக்கு முதன்முதலாகச் சுதந்திரதாகம் எழுந்தது. ஆகவே வாழ்க்கையின் பல துறைகளிலும் கிளர்ச்சியும் புது எழுச்சியும் ஏற்பட்டன. இலக்கியத்துறையும் இதற்கு விலக்கல்ல. மொழியிலும் இலக்கியத்திலும் இவ்வாறு ஏற்பட்ட விழிப்பை 'மறுமலர்ச்சி' என்கின்றனர். இம்மறு மலர்ச்சியில் பூத்த மலர்கள் என்று சொல்லத் தகுந்தவருள் தலைசிறந்து விளங்கியவர் நம் பாரதியார். எனவே அவர் இலக்கியத்தொண்டில் எவ்விதம் ஈடுபட்டுத் தமிழ் மொழியைச் சிறப்பித்தார் என்று காண்போம்.

தமிழரை முன்னேற்ற விரும்பிய பாரதியாரின் மனத்தில் பட்ட முதல் வழி, அக்காலத்திருந்த தமிழ்நடையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்பதே. அக்காலமொழி நடையின் தன்மையைக் கட்டுரையின் முற்பகுதியில் கண்டோம். "இயன்றவரை தமிழே பேசுவேன், தமிழே எழுதுவேன், சிந்தனை செய்வது தமிழிலே செய்வேன்" என்று உறுதி செய்துகொண்ட பாரதி "எளியநடையிலேயே எழுதுவேன் பேசுவேன்" என்றும் திட்டம் செய்து கொண்டார். எளிய நடையை-பாமரமக்களுக்கும் எளிதாய் விளங்கும் நடையை—அவர் கையாள விரும்பினர். கலையும் கவிதையுமே மனித வர்க்கத்திற்கு உயிராய் நிற்பது என்று உணர்ந்தார். எனவே உயர்ந்த கருத்துக் கொண்ட பாடல்களை எளிய தமிழிலே ஆக்க ஆரம்பித்தார். அவரது தமிழ் நடை ஒரு தனி நடையாயிருந்தது. எளிய நடை, தெளிவான சிறு சிறு வாக்கியங்கள், காம்பீர்யம் முதலியவைகள் அவர் பாஷையின் தனிப்பட்ட

சிறப்பியல்புகள். "வெட்டொன்று துண்டிரண்டு" என்று கண்டிப்பான கலக் கமில்லாத காட்டாற்றுப் பாடல்களையும் முதன்முறை தமிழில் அமைத்தவர் நம் மஹாகவி பாரதியாரன்றோ? அவர் தம் பாடல்களில் வீராவேசம் பொங்கியெழுந்தது. எளிய நடையும், இத்தகைய தனிக்குணங்களும் தமி ழன் ஒவ்வொருவன் மனத்தையும் கவர்ந்தன. இவர் இத்தகைய பாடல்களை மிக அழகாக மக்கள் உணருமாறு வீதிகளில் நடமாடும் பொழுதும் பாடிக் கொண்டே நடப்பார். பாமரமக்கள் இவரது பாடல்களைக் கேட்டு மெய் மறந்து கைகூப்பி நின்றவண்ணமாயிருப்பர். பண்டிதர்களின் அனியாயத் தால் புகழ் இழந்து ஒளிமங்கிப் புதைந்து கிடந்த தமிழின் பெருமையைத் தமக்கு எடுத்துரைக்க அல்லும் பகலும் முயலும் அருங்கவியை ஓர் தெய் வீகக்கவி என்று அவர்கள் கூறுவது ஒருபோதும் மிகையாகாது. அவர் தம் பாடல்களில் எடுத்துரைக்காத விஷயமொன்றுமில்லை. எடுத்த விஷ யத்தை எழில் பெற விளக்காமல் விடுத்ததுமில்லை. கரையும் ஆழமும் காண முடியாத கடலாய் அவர் கவிதை விளங்கிற்று வேலையாள். முதல் வேந்தன் வரை, பாமரர் முதல் பாவலர் வரை, பாப்பா முதல் பாட்டி வரை எவரும் எளிதில் படித்துணரும்படியான அருங்கவிகள் தெவிட்டா இன்பமளிக்கும் தீஞ்சுவைக் கனிகளாய் விளங்கின. அஞ்சாநெஞ்சுடன், அறிவற்றவர் தம் பழிச்சொற்களுக்குச் செவிகொடுக்காது தமிழருடைய குறைகளை அவர் முன்னே எடுத்துரைத்து விளக்கினர்.

"பாமரராய் விலங்குகளாய் உலகனைத்தும் இகழ்ச்சி சொலப்பான் மை கெட்டு நாமமது தமிழரெனக்கொண்டிங்கு வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ சொல்லீர்!" என்று ஊமையராய்க் குருடர்களாய்ச்செவிடர்களாய் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களைத் தட்டியெழுப்பி ஊக்கமூட்டி வினவினர்.

மற்றும்,

"யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல்
இனிதாவதெங்கும் காணோம்
பாமரராய், விலங்குகளாய் உலகனைத்தும்
இகழ்ச்சி சொலப் பான்மை கெட்டு
நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ? சொல்லீர்!
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்."
யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல்
வள்ளுவர்போல், இளங்கோவைப்போல்
பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை, உண்மை
வெறும் புகழ்ச்சியில்லை;
ஊமையராய்ச் செவிடர்களாய்க் குருடர்களாய்
வாழ்கின்றோம்; ஒரு சொற் கேளீர்!
சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம்
தமிழ்முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்!"

என்ற பாடல்களால் தமிழின் பெருமைகளை மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தது டன் நாமமது தமிழரெனக்கொண்டு வாழ்ந்த மக்களிடம் 'தேமதுரத் தமி ழோசை உலகமெலாம் பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்,' "தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்'' என்று வேண்டிக் கொள்கிருர்.

"மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிமையில்லை;
திறமான புலமையெனில் வெளி நாட்டோர்
அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்."

என்று, தமிழர் மட்டுமல்ல அன்னிய நாட்டினரும் அதை வணக்கம் செய்யும் படிச் செய்தலே தமிழர்களின் உண்மையான திறமையென எடுத்துக் கூறினர்.

இத்தகைய சிறந்த கருத்துக்கள் நிறைந்த, எளியநடையிலமைந்த பாடல்களின் பொருளை யாரால் அறிந்துகொள்ளமுடியாது? உண்மைப் பொருளை உணர்ந்தால் அவர் கூறியபடி ஒழுக விரும்பாத தமிழன் யார்? எனவே இத்தகைய ஓர் புதிய இலக்கியத்திற்குச் சிறப்புத் தந்தவர் பாரதி. இவருக்குப்பின்னேதான் மக்கள் எளிய நடையில் எழுதுவதன் பயனை உணர்ந்தனர். பாமர மக்கள் இன்று புஸ்தகங்கள் படித்து உணரும் தன்மை யையெய்தியது இவர் அருளாலன்றோ? பல நூல்களையும் படிப்பதால் தமி ழர்களுக்குத் தமிழமுதின் சுவை காண இயலுகிறது. தமிழ்ச் சுவையை அறிந்தார் அதில் பற்றுக்கொள்ளாதிருப்பரோ? எனவே தமிழைப் போற்றத் தமிழர் மட்டுமல்ல மற்றையோரும் முற்பட்டனர். தமிழன்னை மேகத்தி னிடையே மறைந்து கிடந்த வெண்ணிலா வெளிவந்தவுடன் அளிக்கும் காட் சியொப்பத்தன் முன்னைய பெருமையையும் புகழையும் பின்னும் அடையலா யினள். எனவே மறுமலர்ச்சியில் பூத்த மலர்களுள் பாரதியார் முதன் மையானவர் என்பதில் ஐயமென்ன?

கட்டுரையின் தலைப் பகுதியில் விவரித்த பண்டைக் காலத்திலே பெண்மணிகள் மிக்க பெருமையடைந்திருந்தனர். ஔவையார், காரைக்கா லம்மையார் போன்ற பெண்மணிகள் தமிழ்மொழிக்காற்றியதொண்டு தமிழ ராம் நாம் உணர்வோம். ஆனல் இரண்டாவது கூறிய இடைக்காலத்தோ அவர்கள் சுதந்திரமற்று அழுந்தினர். அறிவு என்பது என்ன என்பதை அறியவும் ஆற்றலற்றவராயிருந்தனர். எனவே தமிழன்னை தன் பெண்மக்கள் அடையும் துயரைக்கண்டு மனம் அழிந்தாள். பெண்கள் சுதந்திரமிழந்து அறிவற்றவர்களானல் அவர் உதரத்தினின்றும் பிறக்கும் குழந்தைகளும் அறிவற்றவர்களாய் விடுவாரே, பின்னர் தனக்கு ஆதரவளிப்போர் யாவர் என்றெண்ணி எண்ணி ஏங்கினள். அடிமையாகக்கருதி நடத்து கின்ருனே என்று நெஞ்சம் அயர்ந்தாள்.

பெண்கள் படும் பாட்டைக்கண்ட பாரதி மனம் நிம்மதியிழந்தது. பெண்களுக்கு சுதந்திரம் வேண்டும் என்று யாண்டும் வாதாடினர்.

மாதர் தம்மை யிழிவு செய்யு
மடமையைக் கொளுத்துவோம்;
வைய வாழ்வு தன்னிலெந்த
வகையிலும் நமக்குளே

தாதரென்ற நிலைமை மாறி
ஆண்களோடு பெண்களும்
சரி நிகர் சமானமாக
வாழ்வமிந்த நாட்டிலே''

என்று இசைத்தார்.

மேலும் இவர் பெண்களை பாராசக்திகளாகவே வணங்கினர். ஒருநாள் இவருடைய பெண் தங்கம் இவர் கஞ்சாக் குடிப்பதைப் பார்த்துக் கேலிசெய்தாளாம். பாரதிக்குக் கோபம் வந்து விடவே பெண்ணையடிக்கக் கையை ஓங்கினாராம். உடனே அவள் "அப்பா! பெண்விடுதலை'' என்றாளாம். உடனே பாரதி கீழே விழுந்து பெண்ணின் காலைப்பிடித்துக் கொண்டு " மகாசக்தி! மன்னிக்கவேண்டும். ஓம் சக்தி! ஓம்சக்தி'' என்று கூச்சலிட்டாராம்.

எனவே இவர் சமுதாய சீர்திருத்தத்திற்கு மிக்க அவசியமான பெண்விடுதலைக்கும் பாடுபட்டிருக்கிறார்.

மற்றும்,

"விடுதலை! விடுதலை! விடுதலை!
பறையருக்குமிங்கு தீயர்
புலையருக்கும் விடுதலை!
பாவரோடு குறவருக்கு
மறவருக்கும் விடுதலை!
திறமை கொண்ட தீமையற்ற
தொழில்புரிந்து யாவரும்
தேர்ந்த கல்விஞான மெய்தி
வாழ்வ மிந்த நாட்டிலே. (விடுதலை)

ஏழையென்றும் அடிமையென்றும்
எவனு மில்லை ஜாதியில்
இழிவு கொண்ட மனிதரென்ப
திந்தியாவில் இல்லையே
வாழி கல்வி செல்வ மெய்தி
மனமகிழ்ந்து கூடியே
மனிதர்யாரு மொருநிகர்
சமானமாகவாழ்வமே''

என்ற பாடல்கள் மூலம் மக்களைப் பிடித்திருந்த ஜாதிமதத்தளைகளை அறுத்தெறிய ஆத்திரம் கொண்டார். எனவே, இவர் கவிகளின் உண்மையைத் தமிழர் நன்கு ஆராய்ந்தறியின், அவர் குறித்த விடுதலைகள் ஏற்படுமாயின், தமிழர் சமுதாயம் எவ்வளவு சீர்திருத்தப்படும்? தமிழர் சமுதாயம் சீர்

திருத்தப்படும்போது தமிழன்னையும் தன் முன்புகழைப்பெற்று விளங்கு வாளன்றோ? இதுவரையுந் தமிழிலக்கியத்தில் காணப்படாதிருந்த விடு தலைப் பாடல்களை வீரமும் உண்மையும் விளங்க எளிய நடையில் அமைத் தவர் பாரதியாரன்றோ ? இதுவே தமிழிலக்கியத்திற்கு ஓர் புத்துயிர் அளித்தது என்பதில் ஐயம் சிறிதளவும் இல்லை. இதனாலும் தமிழ் மறு மலர்ச்சிக்கு பாரதியார் காரணமாயிருந்தார்.

எனவே, இங்ஙனம் தமிழ் மொழிக்குப்பாரதியார் புத்துயிரளித்தார். தமிழ் இலக்கியத்தால் தான் தமிழர்களின் மனதைப் பண்படுத்த முடியு மென்ற அவர் எண்ணமும் உண்மையாய் விளங்கிவருவதை நாம் நம்காலத் திலேயே பார்க்கிறோம். பாமரமக்களும் இன்று தமிழன்புடையோராய் தமிழ் நூல்களைப் படிக்கத்தொடங்கியதற்கு—வசனநடையின் பொருள் கூடணரவியலாதிருந்த மக்கள் கவிகளின் கருத்தைக் கூட உணரும் உன் னதநிலையை அடைந்ததற்கு—காரணம் பாரதி பண்புடன் அமைத்த எளிய கவிதை நடையும் வசன நடையுமன்றோ ?

இங்ஙனம் தமிழன்னை இழந்த புகழைத்திரும்ப அடையக் காரண மாகி, அவள் பெருமையைக் குன்றிலேற்றிய நந்தா விளக்கைப்போல் உல கறியச் செய்த உயர்ந்த நம் கவிஞருக்கு நாம் செய்யவேண்டும் கைம்மாறு என்னவென்று யாரால் கூற முடியும்?

“சென்றிடுவீரெட்டுத் திக்கும்—கலைச்
செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்”

என்று அவர் தமிழர்களுக்கிட்ட உத்தரவைத் தலைமேற்கொண்டு அதன்படி நடத்த அரும்பாடுபடுதலே யாவற்றிலும் சிறந்த கைம்மாறாகும்.

எனவே, தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்த மஹாகவி பார தியாரின் கவிதைகளையாண்டும் மனதிற் கொண்டு அன்னார் வேண்டிய படி தமிழர்களாகிய நாம் நடந்து கொள்வோமானால் தமிழன்னை பாரதி கூறிய வாறே புகழேறிப்புவி மிசை என்று மிருப்பாள்.

தமிழர்களுக்கு இத்தனை தொண்டாற்றிய மஹாகவி பாரதியாரின் புகழ் தரைமிசை என்றும் குன்றாது விளங்கித் தமிழர்களுக்கும் தமிழ் நாட் டிற்கும் மேலும் மேலும் பெருமையே விளைவிப்பதாகுக !

வாழிய செந்தமிழ் ! வாழ்க நற்றமிழர் !
வாழிய பாரத மணித்திரு நாடு !

आज का भारत

एम. जे. सरोजिनी अम्मा, वर्ग ३

हाय ! वहै भारत भुव भारी। सब ही विधि सों भई दुखारी। हाय पंचनद, हा पानीपत। अज हुँ रहे तुम धरनि विराजत। हाय चितौर ! निलज तू भारी। अजहुँ खरो भारतहिं मँझारी। तुम में जल नहिं जमुना गंगा। बढहु वेगि किन प्रबल तरंगा ! बोरहु किन झट मथुरा कासी ? धोवहु यह कलंक की रासी।

भारत के अतीत गौरव और उस की वर्तमान दशा का विचार करके भारतेंदु हरिश्चन्द्र के हृदय से कैसे विषादपूर्ण उद्गार निकले हैं ! भारत की गौरव-रक्षा के प्रति कितना मोह ! परिवर्तन संसार का नियम है और इस नियम के अनुसार रद्दोबदल हमेशा हुआ करते ही हैं। यूनान, मिश्र और रोम की वह प्राचीन सभ्यता आज कहाँ ? वह इतिहास की चीज बन गई परन्तु हमारा भारत तब भी महान रहा और आज भी महान है। संसार के पट से इसका चिह्न कभी मिट नहीं सकता। मानव धर्म की सुन्दर लहरें यहां लहराती रहती हैं। ऐसा कोई भी धर्म नहीं है जिसका भारत के साथ सम्बन्ध न हो। सभ्यता की प्रथम किरण यहीं पडी थी और इसी पुण्य भूमि ने दूसरे देश को ज्ञानदान दिया था। समाज के संगठन व सुस्थिति का प्राचीन समय में यहां जो विधान था वह अन्यत्र देखा नहीं गया था।

अब विचार करना है भारत की यह दशा क्योंकर गिर गई। गृह कलह भाई भाई के विद्रोह के कारण भारत को विदेशी शासकों के हाथों बिक जाना पडा और इसी पराधीनता का कटु अनुभव ही सारे अधः पतन का कारण है। दुर्बल भारत पर विदेशी शासकों ने वज्रप्रहार किया, उसकी दशा को सुधार ने के बदले अनेकों अत्याचार किये। उन्होंने अपनी सभ्यता और शिक्षा का प्रचार कि।। और निदान भारत वासी बौद्धिक, मानसिक तथा नैतिक रूप से गुलाम बन गये। सभ्यता की पुरानी शृंखला टूटी जिस में जोड लगना भी असंभव सा हो गया। और और राष्ट्रों में प्रजातन्त्रशाही का शासन हम सुनते हैं किन्तु अपने देश में शासन की पूरी स्वतन्त्रता हम देख नहीं पाते। देश की सेना पर ४८ करोड का खर्च लगता है परन्तु उसके संचालन में देश वासियों का हाथ नहीं।

हमारे व्यापार-व्यवसाय में विदेशी सत्ता का पुरा असर पडा है। यहां की बनी चीजें विदेश भेज दी जाती हैं और उनकी बनी वस्तुएं लौट आने पर दुगुने चौगुने दाम पर

बिकती हैं। इस परिस्थिति में लाखों भूख से मर रहे हैं। हमें यह सोचकर दुःख होगा कि प्रति हज़ार में दो सौ बच्चे प्रति वर्ष दूध के अभाव में मर जाते हैं। ज़रा सोचिये तो ढेर के ढेर अन्न रहते हुए भी बंगाल प्रान्त की कितनी आत्माएं भूख से तडप तडप कर मर गई थीं।

वही भारत जो प्राकृतिक सुख समृद्धि में पूर्ण हैं, बौद्धिक विकास जहां खूब होता है, संसार भर में जिसने ज्ञान का प्रकाश दिया है, वही भारत आज अवनति के गड्ढे में पडे सांस ले रहा है। भारत वसुन्धरा आंसू भरे नेत्रों से अपना दुखडा रोरही है। हमने संसारा की सब से बडी सभ्यता का जन्म दिया है, अध्यात्म के गूढ से भी गूढ रहस्य का आविष्कार किया है, सामाजिक जीवनकी सुन्दर व्यवस्था भी की है; किन्तु आज ? पराधीनता ने भिन्न भिन्न सम्प्रदायों में भिन्नता का विष फैला दिया है और प्राचीन सत्ता की जड हिला दी गई है। आज हिन्दुस्थान की राजनीति में सांप्रदायिकतां का जो बीज बोया गया है वह बहुत ही अनिष्टकारी साबित हुआ है। शासन की बागडोर पूर्णतया हाथ में आये बिना न हम अपने समाज का सुधार कर सकते हैं न हमारी राजनीतिक या आर्थिक दशा में उत्कर्ष संभव है।

वर्ग विरोध और गृह कलह हमारे नैतिक पतन में जिम्मेदार हैं। हमारा अधः-पतन उस दिन शुरू हुआ था जब हमने अपना आत्मगौरव और अभिमान को भूलकर विदेशी शक्तियों का स्वागत किया। आज हम मानवता के लिये कलंक मात्र रह गये हैं। आपस की फूट के परिणाम हमने भलीभांति भोगे हैं। देश के सुधारकों ने वर्ग विरोध को मिटाकर एकता स्थापित करने की शिक्षा दी है। कबीर मुहम्मद जायसी आदि कितने महात्माओं ने हिन्दु मुसलिम एकता को अपने जीवन का लक्ष्य मान लिया था। आज कल धर्म के नाम पर हिंदु मुसलमान के बीच में जो हत्यकांड मच गये थे उनका हाल पढ कर हमें कितना दुःख हो रहा है ! हिंदु मुसलिम एकता की समस्या हमारी सब समस्याओं में मुख्य है। परम पूज्य गाँधी जी का नेतृत्व इस विषय में हमें मिला है। अतः देश के प्रत्येक व्यक्ति को राष्ट्र की बलि वेदी पर अपनी संकीर्ण सांप्रदायिक स्वार्थ का बलिदान करना होगा। हम उस दिन की प्रतीक्षा करेंगे जब गृह विद्रोह मिटाकर हिंदू मुसलिम एक होकर "भारत प्यारा देश हमारा" का नारा लगायेंगे और उस के उद्धार के निमित्त कमर कसे खडे हो जायंगे॥

मेवाड के इतिहास की झांकी

परशुराम वर्ग ३.

राजपूतों के इतिहास का भारतीय इतिहास में महत्व पूर्ण स्थान है। उसने इतिहास के पृष्ठों में अपनी गहरी छाप छोडी है जिसके सामने दूसरे देश के इतिहास मन्द पड जाते हैं। राजपूतों का इतिहास बप्पारावल, साँगा, प्रताप ऐसे अगणित बलिदानी वीरों तथा वीर-बालाओं के अनुपम बलिदानों की दर्दभरी, किन्तु सजीव कहानी है जो आज की जनता में नया उत्साह, नयी स्फूर्ति का सञ्चार करती है। चित्तौरगढ़ और हल्दीघाटी परम पावन तीर्थ की भाँति आज भी समूची भारतीय जाति के हृदय में जातीय जीवन की ज्योति जगाने के लिये प्रकाश-स्तम्भ का काम कर रही है। राजपुत लोग अपनी मान-मर्यादा और आन-बान और शान को अपनी जान से भी मूल्यवान समझते थे और उसपर कोई कलंक लगते देख उनका खून खौल उठता था। भारतीय मानचित्र पर दृष्टिपात करते समय हमारी आँखें पहले मेवाड की ओर जा दौडती हैं। क्यों ? इसलिए कि, यह पुण्यभूमि सदियों तक उन वीर राजपूत योद्धाओं के गरम रक्त से लाल रह चुकी है जो अपने पुनीत विश्वासों के बल पर, कठोर कर्तव्य की प्रेरणा से प्रेरित होकर जातीय मानमर्यादा और आत्मगौरव की रक्षा के लिए, तथा सबसे महान उज्ज्वल आदर्श के रूप में अपने देश की स्वाधीनता की दीपशिखा पर थिरकने हुए पतङ्गों के समान बलि चढ गये थे)

राजपुत इतिहास में 'चूडाँ' नाम को घेरते हुए जो ज्योति जगमगाती है उसकी ओर ध्यान दें। चूँडा राणा लाखा (लक्ष्मणसिंह) का ज्येष्ठपुत्र था। मेवाड के शासन में अपने पिता का साथ देकर प्रजा की आँखों में वह ऊँचा उठ गया था। एक बार उसके बयाह के लिये पडोसी राज्य से दूत एक राजकुमारी का टीका ले आया। वयोवृद्ध राणा ने हँसी में पूछा कि हम जैसे सफेद दाढीवाले उसके लायक नहीं ? उन्होंने यह बिलकुल हँसी में कही थी। लेकिन चूँडा के कानों यह पहुँची तो उसके क्रोध की सीमा न रही। झट उसने कह डाला कि जिस कन्या से ब्याह करने की मेरे पिता को हँसी में भी इच्छा हुई उसके साथ मेरा बयाह असम्भव है। टीका लौटा देना तो उचित नहीं था। इसलिए राणा ने पुत्र को बार-बार समझायाबुझाया। लेकिन चूँडा अपनी प्रतिज्ञा पर अटल रहा।

मज़बूरन राणा लाखा को उस कन्या से विवाह करना पडा और चूँडा ने उस कन्या से होनेवाली सन्तान के लिये अपना राजपाट छोड दिया। उसका यही काम है जिसने चूँडा को इतिहास में जिन्दा रख छोडा है।

उन दिनों भारत में मुसलमानों का बोलबाला था। हिन्दू नरेश तो इधर उधर बिखरे पडे थे। उनमें कोई मेल-मिलाप या संगठन नहीं था अपने जातीय अभिमान का चूर चूर होना उनके लिये असहनीय था तो भी किसी बाहरी आक्रमणकारी के सामने उनके पैर उखड जाते थे। ऐसा मालूम होता था कि हिन्दुसत्तामहत्ता का सूर्य अस्त होने वाला ही था। ऐसे घोरतम घटनाचक्र और निबिड निराशा निशा में आशा की कोर भी कहीं दिखायी देती तो वीरभूमि मेवाड में।

रानी पद्मिनी के समय अल्लाउद्दीन एक गम्भीर सेना के साथ चित्तौर पर चढ आया। मेवाड की सेना उसके सामने बहुत छोटी थी। तो क्या? उसमें देशभक्ति का भाव कूट कूट का भरा था। अपनी जन्मभूमि के नाम मर मिटना उन सिपाहियों ने एक पुनीत काम समझा। दोनों सेनाओं के बीच तुमुल युद्ध छिड गया। अपने शरीर में प्राण का कण भी रहते तक हर एक ने बडी वीरतापूर्वक लडा और अन्त में देशभक्ति की पवित्र वेदिका पर अपनी बली चढा दी। पद्मिनी और मेवाड की वीरांगनाएँ जौहर की ज्वाला में भस्म होकर मेवाड के नाम को गौरवान्वित कर गयीं। सतीत्व का रक्षा के लिये जीवन-दान देनेवाली एक दूसरी जाति दुनियाँ में शायद ही हो।

जब मुगल बाबर ने पहलेपहल राजपुताने पर अपना हक जमाना चाहा तो राणा साँगा (सोतामसिंग) जिसका जीवन लडाईयों में बीता था, उस का सामना करने निकला। बाबर की सेना महाबली थी तो भी उस का सामना करने का उस ने बीडा उठाया। शत्रुओं की संख्या का उसे क्या परवाह! शत्रु चाहे बडा हो या छोटा उन की राजनीति तो सिर्फ लडाई थी। लडाई में राजपूत लोग सैकडों की तादाद मे मर मिटे। मरते समय उन का मुखारविन्द वीरोचित साहस और उत्साह से भासमान था। हँसते हँसते मौत से भेंट करनेवाली यह जाति संसार में निराली है।

फिर हमारे सामने उपस्तित है एक दासी, राजपुत पन्ना धाय जिसने अपने बच्चे की जान मोल देकर अपने स्वामी के बच्चे को बचाया। पर वह क्या

जानती थीं कि यही बच्चा आगे चलकर मेवाड के इतिहास का स्वर्णरेखा का एकमात्र कलंक, उस के निर्मल आकाश में एकमात्र कालिमा रहेगी। यह बचा जो उदयसिंह ठहरा कायर था। मुगलों से डर खाकर वह आरावली के पहाडों में जा छिपा। मेवाड उस के इस अपराध को कभी भूलेगा नहीं।

महाराणा राजसिंह के समय औरंगजेब के साथ बडी लडाई हुई थी। महाराणा के समथ सरदार चूँडावत बादशाह का दर्प दलन करने जानेवाले थे। यद्यपि उन की अवस्था अठारह वर्षों से अधिक की नहीं थी फिर भी जङ्गी जोश से हृदय फूला हुआ था। हृदय में आशा के स्वर्णजाल पडे हुए थे। घोडे पर सवार होने केलिये ज्यों ही हाथ में लगाम लिया त्यों ही अचानक दृष्टि महल की खिडकी पर खडी अपनी नवोढा पत्नी पर जा पडी। उस की मोहनी छवि ने हठात चूँडावत सरदार को अपने पास आकृष्ट कर लिया। उन्हों ने कहा 'प्राणप्यारी'। रूपनगर के राठौर वंश की राजकुमारी को दिल्ली का बादशाह बलात्कार से ब्याहने आ रहा है। इस के पहले ही वह राज कन्या हमारे माननीय राणा बहादुर को वर चुकी है। हम बीच ही में बादशाह की राह रोकने केलिये रणयात्रा कर रहे हैं। हम लोग जी जान से लडेंगे। लडाई से अपने लौटने के लक्षण नहीं दीख रहे हैं। किन्तु हम को केवल तुम्हारी ही चिन्ता बेढब सता रही है।'

हाडी रानी जोश भरे शब्दों में बोली 'आप सच्चे राजपूत वीर हैं इसलिये सोत्साह जाइये और एकाग्र मन से अपना कर्तव्य पालन कीजिये। मैं भी यदि सच्ची राजपूत कन्या हूँगी तो शीघ्र ही आप से स्वर्ग में जा मिलूँगी।' उस के ये शब्द भारतीय अन्तरीक्ष में सदा केलिये गूँजते रहेंगे क्यों कि वे एय सच्ची सती-साध्वी पतिव्रता पत्नी के अन्तःकरण की आवाज़ है।

हाडी रानी की परीक्षा करके चूडावत सरदार का मन प्रफुल्लित हुआ। वे घोडे पर सवार हो युद्धक्षेत्र की ओर गया।

कुछ ही समय मे चूडावत सरदार का अन्तिम संवाद लेकर आए हुए सेवक ने कहा 'चूडावत जी चिन्ह चाहते हैं। दृढ आशा और अटल विश्वास का' उन्हों ने अहा है "तुम्हारी ही आत्मा हमारे शरीर में बैठकर इसे रण भूमि की ओर लिये जा रही है हम अपनी अत्मा तुम्हारे शरीर में छोडकर जा रहे हैं।"

रानी ने मन में सोचा 'प्राणेश्वर का ध्यान इस तुच्छ शरीर की ओर लगा रहेगा तब तक निश्चय ही वे कृतकार्य न होंगे।' इस विचार से उन्हों ने तलवार

की एक ही वार से अपना सिर अलग कर दिया ताकि सिपाही उसे अपने पतिदेव के पास पहुँचा दे। हाडी रानी जैसी वीराँगनाओं की स्मृति से ही हमारे मन में जातीय अभिमान की भावनाएँ भर जाती हैं तो उस में आश्चर्य ही क्या है!

राजपूत इतिहास के पृष्ठों में अंकित है एक ज़माना जो अत्युज्ज्वल बन गया है। वह तो अपने देश का स्वतन्त्र रखने का एक वीर राजपुत का निरन्तर और कठिन परिश्रम था। यह वीर और कोई नहीं। स्वतन्त्रता देवी का सच्चा पूजारी, अपनी जननी जन्मभूमि का सच्चा सेवक, अपनी और अपनी प्रजा की आज़ादी को मुगलों के पैर के नीचे कराहते देख जिसका खून खौल उठता था। और जिसका नाम स्वतन्त्रता के हरएक सिपाही के लिये गौरव की बात है। वह है महाराणा प्रतापसिंह। उसका गद्दी पा चढना है ही क्या! आज़ादी के समर का शुरु होना था। राजपुताना का मेवाड एकमात्र राज्य रहा।जिसने मुगलसत्ता को स्वीकार नहीं किया। दूसरे नरेश मुगलों के हाथ बिक गये। राणा प्रताप का चचेरा भाई, अम्बा नरेश मानसिंह मुगलों का सेनानी बन गया। सगा भाई शक्तिसिंह तक मुगलों के साथ हो लिया। पर वीर प्रताप इन छोकरों से कब डरनेवाला था? बादशाह अकबर ने, जिसकी सत्ता सारे हिन्दुस्तान पर चल रही थी, छोटे राज्य मेवाड को हडप लिया तो कौन वीरता दिखायी? राणा ने आरावली के पहाडों में सेना सज्जीकरण किया। भील जाति ने इस वीर का स्वागत किया, स्वतन्त्रता देवी का आह्वान सुना और देशभक्ति का हथियार पहनकर उसके सिपाही बन गये। अन्त में हल्दीघाटी के मैदान में राजपुत्रों और मुगलों के बीच घनघोर, घमासान लडाई छिड गयी। मुगल सेना तो बहुत बडी थी तो भी किराये के सिपाही सच्चे देशभक्तों के सामने कब तक डटे रह सकते हैं हज़ारों की संख्या में मुगल सिपाही मर मिटे। राजपुत्रों का भी नाश बडा ही था। 'हर–हर–महादेव' और 'अल्लाहो-अकबर' की ध्वनि वायुमण्डल में गूँज उठी। रक्त नदी बह उठी। आज़ादी के लिये जानें सस्ती पड गयीं। लाशों का पहाड-सा लग गया।

स्वतन्त्रता के लिये मरो।
राणा ने पाठ पढाया था॥
इसी वेदिका पर वीरों ने।
अपना शीश चढाया था॥

हल्दीघाटी की तराइयाँ लडाई को साक्षी बने ।
मौन गिरि कहते हिलमिल ।
गाथा वीर जवानों की ॥
एक एक पत्थर कहता है ।
करुण कथा बलिदानों की ॥
तरु के पत्रों पर अंकित ।
राणा की अमर कहानी है ॥
अब तक पथ से मिटी नहीं ।
चेतक की चरण निशानी है
राणा प्रताप ! तुम सदा के लिये अमर हो
भरा हुआ था उर प्रताप का ।
गौरव की चाहों से ॥
फूंक दिया अपना शरीर
हम दुखियों की आहों से ॥

जिस जाति में गौरव-रक्षा के लिये अपने व्यक्तित्व की कुछ भी परवाह नहीं की जाती वही समुन्नत होकर संसार में वीरता का आदर्श उपस्थित करती है। वीर भूमि मेवाड ! तू धन्य है। राणा साँगा और प्रताप तेरी ही गोद में पलकर भारत का मान विश्वाविख्यात कर गये। पन्ना धाय और आदर्श प्रतिव्रता राणी पद्मिनी की जन्मभूमि तूही है। न जाने कितनी वीराँगनाएँ देश भक्ति की पतिम वेदिका पर बलिदान देकर तेरी मिट्टी में मिल गयीं। आज तेरा एक-एक परमाणु भारत की मान-मर्यादा बढानेवाला है। तेरी ओर मुँह करने से शरीर में उत्साह की बिजली कडक उठती है, तेरी पुण्यस्मृति कायरों में वीरभाव भरने के लिये पर्याप्त है। तेरी ही स्वतन्त्रता और बलिदान की गूँज मेवाड की संकुचित चहार दीवारी को तोड-फोडकर आज सारे भारत में सुनाई देती है।

Printed at the Sridhara Printing House Trivandrum.

पतन

K. C. Sreedharan Pillai, M. Sc., Statistical Laboratory.

I

बाज़ार का भी कान फ़ाडकर, बाजार का भी दिल तोडकर वह आवाज़ निकल आई—अरी दुनिया! मुझे रोने दे, मुझे रोने दे। जहाँ सिर्फ कौडी कौडी से ही बातें करती है, रुपया रुपये से ही बातें करता है, जहाँ चीज़ चीज़ों से ही बातें करती है, मगर हृदय हृदय से नहीं, उसी बाजार का भी कान फाडकर, दिल तोडकर वही आवाज फिर भी गूंज उठी—अरी दुनिया! मुझे रोने दे, मुझे रोने दे।

आसमान के घुंघुराले बाल अबतक, सब के सब, तीन तेरह हो गये थे, किसी बदमाश झोंके के हाथों से। दिन रात के माथे पर चूमना ही चाहता था। सूरज की पुरोहिताई में, क्षितिज के विवाह-मंडप में रहकर, जब दिन रात का हाथ पकड लेता है तो आए दिन की रीति है कि पंछिओं का तार गूंज उठे और होली का सा रंग सब कहीं लग जावे। मगर आज! रात के मुँह पर न मुसकुराहट है, न उसके माथे पर चांद का तिलक, न उसके गले पर तारों का हार। आज उस लजीली सुनहली रमणी की जगह कोई राक्षसी आकर दिन के आगे खडी है। बरसात की बारी आई। शायद बरसात नहीं, बादल के टुकडे ही गिर रहे थे। मगर फिर भी वही आवाज—अरी दुनिया, मुझे रोने दे, मुझे रोने दे।

मेरा जी न जाने क्यों ऊब उठा, वह आवाज सुनकर। मैं आप कह उठा—अरे, तुम्हें रोने हो तो छाती पीटकर, माथा जमीन पर मार मारकर रो लो, खूब रो लो। क्यों दुनिया को पुकारते हो और रोने की अनुमति मांगते हो। तुम्हें रोने से कौन रोकता है?

मगर फिर भी वही आवाज—अरी दुनिया, मुझे रोने दे, मुझे रोने दे। मैं ने सोचा—यह कोई अव्वल दर्जे की बदमाशी होगी। ये भिखारी सब के सब संसार को धोखा देनेवाले ज़रूर हैं। इनका कौन विश्वास करे। इनका न दिल ही है न शील। जब तक ये कीडे संसार से न दूर हो जायँ तो इस संसार का उद्धार न होने वाला है।

मुझे शक हुआ कि शायद बरसात कडी धूप से भी कठिन है। मेरे छाते के अंदर-बाहर कितने परनाले लग गये थे। आदमी सब के सब बाजार से दौड निकले। सिर्फ मैं ही वहाँ खडा रहा। न जाने क्यों।

वह आवाज—अरी दुनिया मुझे रोने दे, मुझ रोने दे। मेरे गुस्से में आग लग गई। भिखारिओं की ओर जो मेरा दिल प्रायः कडा ही था अब सौगुना कडा हो गया। मुझे सूझा कि जाकर उस बदमाश को क्यों न लात मार दूँ।

वही आवाज—

अब मुझ से न रहा गया। पैर शरीर को ले चले, उसी जगह की ओर जहाँ से वह आवाज आ रही थी। अबतक अंधेरे के दिल पर भी अंधेरा छा गया था। आँखों का काम न हो सकता था। मैं कुछ भी न देख सका। एकाएय एक बिजली चमक उठी और गायब हो गई। हाँ, मैं ने देखा कि उस पीपल की जड पर कोई लेट रहा है।

वही आवाज—

"अरे, तुम्हारा गला क्यों न रुक जाता। तुम्हें रोना हो तो रो लो। दुनिया ने तुम्हारा क्या बिगाडा है?"

और एक बिजली। मैं ने देखा कि उसके हाथ-पाँव काँप रहे हैं। पानी में शरीर शायद डूब गया है। लेटते ही लेटते वह अपना सिर थोडा उठा रहा है।

"बाबू जी, क्यों गुस्से में आवें। मुझ रोने दो, मुझे रोना ही बाकी है। कोई भी इस अभागिनी की ओर ध्यान नहीं देता। लोगों को मुझे देख कर डर सा है। अंधेरा न हो तो आप देखते कि इस फ़टे-पुराने कपडे के नीचे एक शरीर है जिसका माँस गल गया है, जिस की हड्डी चमडे से झगडा कर रही है। मैं चल न सकती, उठ न सकती। लेट लेट कर अपनी जिंदगी काट रही हूँ। भीख न माँगू तो जी न सकती। मुझे रोना ही बाकी है।"

अरे! मेरा गुस्सा मानों पिघल गया! यह एक मर्द नहीं; बल्कि औरत है। वह आवाज जो आसमान को भी चीरती थी एक औरत की थी। वह इतनी परुष, कठोर!

मैं ने पूछा "तुम्हारा क्या कोई घर-बार नहीं है। यदि तुम चल न सकती या उठ न सकती तो रोज यहाँ कैसे आ सकती ?"

"बाबू जी मेरी एक झोंपड़ी है! यह यहाँ से एक मील की दूरी पर है। मैं रोज वहाँ जाया करती हूँ। मेरा एक नातेदार है एक इक्कावाला। वह रात के वक्त आकर मुझे ले जाता है।"

वह इक्का आ गया। जैसे किसी चीज को उठाता है, उसी तरह उस इक्केवाले ने उसे उठाकर इक्के में रख दिया! मैं यह सब देख ही रहा था। न जाने क्यों मेरी आँखों से एक दो बूँदें टपक पड़ीं।

इक्केवाला मुझसे कुछ न बोला। शायद शंका से, शायद किसी बात की लज्जा से। उसने मेरी ओर देखा भी नहीं। मुझे अचंभा सा आ गया। इक्का हाँककर वह जाने को प्रस्तुत हुआ।

"ठहरो यह भी लो—एक पाँच रूपये का नोट मैं ने उसने हाथ रख दिया। इक्के वाले ने उसे स्वीकार किया। मगर बिना कुछ भी बोले इक्का हांक कर गायब हो गया।

जब मैं लौट रहा था मेरे दिमाग में चिंता का एक बंवडर सा था। वही आवाज मेरे कानों में फिर भी गूँज रही, अरी दुनिया! मुझे रोने दे, मुझे रोने दे। उसी आवाज को जब मैं ने पहले पहल सुना तो जो भाव हृदय में पैदा हुआ क्या अब भी मेरा वही भाव है। मिनिट मिनिट पर वह आवाज सुनकर मेरा जो गुस्सा आया क्या वह सचमुच गुस्सा ही था? मैं क्यों उस आवाज की ओर लपका क्या घृणा से या कि अपने हृदय की तह पर सोती सोती रहने वाली करुणा की पुकार से।

मगर वह इक्कावाला, क्या वह निस्वार्थ यह सब कष्ट उठाता है, मेरी भावना उसी ओर जा लगी।

II

"अरे, इतनी जल्दी क्या? तेरा दम तो फूल रहा है। धीरे से इक्का हाँको।"

"नहीं बाबू जी, हमें बाजार से होकर जाना चाहिए, वहाँ बड़ी भीड़ होगी और धीरे से ही जा सकते हैं। अगर अब न जल्दी से हांकूँ तो फिर बड़ी देर लगेगी।"

"देर की कुछ परवाह न करो।"

बाज़ार ने उस घटना की याद मुझे दिलाई। मैं ने इक्केवाले से पूछा—"तुमने उस बाजार की एक भिखारिन को देखा है? जो उस पीपल के नीचे........"

"हाँ बाबू जी, हाँ।"

"वह एक अजीब भिखारिन है।"

"सचमुच! वह एक बड़े घर की बेटी है बाबू जी।"

"सच?"

"हाँ, वह अंग्रेजी भी पढ़ी-लिखी है"

"सच! मगर उस की यह अवस्था!"

"वह एक करुण कहानी है। सुनिए बाबूजी। आपने शायद उस इक्केवाले को नहीं देखा होगा—"

"हाँ, हाँ मैं ने देखा है, वह जो उस भिखारिन को ले जाता है।"

"हँ, वही आदमी। उस इक्केवाले की स्त्री है—"

"उसकी स्त्री! अचंभे की बात है। तुम कहते हो कि वह एक बड़े घर की है और एक इक्केवाले की स्त्री।"

"हाँ, बाबू जी। जब वह चौदह-पन्द्रह बरस की लड़की थी तो उस जवान इक्केवाले का काम उसे स्कूल ले चलना था। स्कूल जाते वक्त रोज़ उनकी रसीली बातचीतें बराबर होती रहती थीं। रोज की हँसी और तमाशा बढ़ बढ़कर आखिर दो तीन साल के अंदर उन का बड़ा प्रेम हो गया! क्या आप को विश्वास नहीं आता?।"

"कहते चलो, कहते चलो"

वह बेचारी लड़की उस इक्केवाले की उंगली के इशारे पर नाचने लगी। वह उस के हाथ पड गई। स्कूल ले चलने के बदले वह उस लड़की को कभी कभी दूसरे स्थान ले जाया करता था। और उनका प्रेम इतना बढ़ गया कि एक दिन वे दोनों देश छोड़ यहाँ आये। यहाँ आकर उस इक्केवाले ने एक इक्का खरीद लिया और अपना काम शुरू किया। लड़की के घर के लोग खुफिया के जरिए

उन दोनों को एक दो साल के बाद पकड़ लिया, मगर अपने मा-बाप के आग्रह करने पर भी लड़की लौट न गई। उस इक्के वाले के साथ अपनी जिंदगी काटना ही उसे पसंद था।"

"मगर वह क्यों अब भीख माँग रही है?" मैं ने पूछा।

"सुनिए बाबूजी! और एक दो साल बीतगये। उस लड़कीको वातका प्रकोप हुआ। रूक्त वात रोग। बड़ा ही कठिन रोग है बाबू! वह चल न सकती। उठ न सकती। करवट बदलना भी कठिन है। उस इक्केवाले के हाथ अब तक थोड़े कुछ पैसे आ गये थे, दवा और सेवा-शुश्रूषा के लिए खर्च हो गये। उसका इक्का भी बिक गया। बहुत रूपये कर्ज भी हो गये। मगर रोग जैसा का तैसा हो रहा। सब यत्न बेकार। वह अब ऋण में डूब गया है और उसे चुका देने का कोई मार्ग भी नहीं हैं। अब किराये पर इक्का लेकर वह काम करता है। मगर उसका कर्ज चुकाना दूभर है। कर्ज न चुकाया जाय तो एक न एक दिन उसे जेल जाना पड़ेगा। उसी भय से उसकी औरत भी अब भीख माँग रही है।"

मैं ने कहा—"अब मैं समझ रहा हूँ कि उस भिखारिन के भीख माँगने में क्यों कविता सी आ गई है। वह पुकारती है—अरी दुनिया! मुझे रोने दे, मुझे रोने दे। उसकी बातचीत में भी कुलीनता की झलक है।"

वह इक्का हाँक रहा था और मैं अपने दिमाग का इक्का।

154816
35069
5222:N42
H6

UNIVERSITY LIBRARY
13 AUG 1952
MADRAS

Printed at Sridhara Printing House, Trivandrum and Published by Mr. M. R. Balakrishna Warrier. Number of Copies : 2000.

218

2

9 SEP 1953